

AL. GREGORIAN

TARA
DEMIURGULUI

CUGETAREA — GEORGESCU DELAFRAS

ȚARA DEMIURGULUI

IV-A

448

IN LOC DE PREFAȚĂ

Paginile care urmează — culese din coloanele revistei și ziarului „Sfarmă Piatră” pe anii 1938-1942 — sunt imagini din marea frescă a unei revoluții naționale și fețe de lumină ale noului destin românesc care se împlinesc din jertfa și din onoarea Mareșalului Ion Antonescu.

Le fac dar de gând tineretului Țării mele.

AUTORUL

MITUL SALVATORULUI

Rîndurile acestea le închinăm faptei creatoare de istorie a Mareșalului Ion Antonescu,

Știm că acolo pe front, în bivuacul său ostășesc, pe acest pasionat războinic nu-l mai pot încânta elogiile care nu l-au sedus niciodată și nici nu-l mai interesează, poate, recunoașterile noastre întârziate.

Nu facem însă o înșiruire de elogi. Compunem un simplu aide-memoire. Pentru conștiința noastră și pentru verificarea consecvențelor, a credințelor și a purităților din noi. Pentru a ne integra în scandările vremurilor acestea mărețe și revoluționare voite de el și de noi și pe care nu vrem să le trăim contemplativ, ci participând la zămislirea lor și la răspunderea lor înnoitoare. E, dacă vreți, mai mult sau aproape exclusiv o mărturisire de conștiință a noastră în aceste pagini, o descărcare a bucuriilor intime ale unor oameni care și-au regăsit, prin prezența fecundă și reconfortantă a Mareșalului Antonescu la cârma

Statului certitudinile de viață și credința în valorile și în puterile românești plămăditoare de destin, și ale lor proprii.

Noi am trăit intens toate dimensiunile dramei naționale din ultimele două decenii și sufletele noastre năpăstuite au jinduit întotdeauna după un om și după înălțimile aspre ale unor zile ca acestea.

Am trăit și păstrăm în carnea noastră stigmatele umilirilor și ale strâmbătăților. Conștiințele noastre au fost încontinuu torturate de întrebări grave. Inimile noastre au zăcut de nimeni cercetate. Brațele noastre au râvnit mereu să fie mobilizate de cineva, de o transfigurătoare poruncă la reconstrucția Patriei și mereu au stat încătușate și oloage. Spiritul nostru a fost asfixiat de bălăriile din jur. Și abia acum, în acest climat tare, în această înaltă tensiune războinică pregătită de Mareșal ne găsim în larg. Abia în acest om ne simțim răzbunați. Și numai în onoarea și în fapta lui ne recunoaștem. Mitul său singur ne rezumă orgoliile deslănțuite și sabia lui biruitoare — acest uraganic moment ofensiv al duratei românești — ne redă sensul vieții și al istoriei noastre desfigurate de atâtea lașe trădări și de atâtea monstruoase abdicări câte am văzut, am suferit și am închis în noi în cei mai triști douăzeci de ani ai României moderne.

au avut uneori înfățișarea unui vacarm peste care cei interesați și înstrăinați coborau anume stridențele și confuziile epocii ca să le înăbușe și să le devalorizeze.

Dar dincolo de involburările dela suprafață, gândirea acestei generații eroice era în cea mai gravă frământare. Ea căuta o formă organică de viață, un echilibru de autenticitate românească pe care nu-l găsea nicăeri în vechiul peisagiu, un stil nou existențial și un tip de om nou.

Era așadar în plin proces de autodefinire. Intuiția îi prefigurase dela început stilul nou și modelul omului căutat, însă realitățile îi spuneau că realizarea lor nu e posibilă ca fenomen izolat românesc, ci e condiționată de altceva — de schimbarea conștiinței românești, de convertirea și sincronizarea ei la ritmul nou european. Era vorba de integrarea noastră în contemporaneitate și în solidaritatea naționalismului Europei noi, și aceasta nu se putea face decât prin schimbarea acelei mentalități stupide despre relativitatea lucrurilor românești într-o conștiință a duratei românești.

Trebuia, adică, obișnuit Neamul acesta educat atâta de minor să gândească și să acționeze pe linii majore de permanență și de autenticitate românească în cadența timpului și a conștiinței europene.

Ori, aceasta nu se putea obține decât prin topirea sufletului nostru la înalte temperaturi în furnalele unei revoluții naționale și prin adeziunea și participarea activă a României la procesul de lămurire a ideologiilor epocii, la războiul de construire a ordinii noi în lume.

Precipitarea evenimentelor internaționale, izbucnirea războiului germano-polon-franco-britanic și biruințele fulgerătoare ale Germaniei național-socialiste împotriva democrației pe toate fronturile ne-au obligat să luăm poziție mai curând decât ne-am fi așteptat. Dar lășitatea și bizantinismul conducerii de stat, acțiunile tenebroase și influențele cărora eram supuși ca popor cu destin satelitar în sistemele vechi mondialiste, ne-au făcut să întârziem în echivoc și să ne anulăm în pendulări nenorocite, penibile.

Au urmat atunci, ca o consecință a acestei neputințe oficiale de a lua o hotărîre eroică, prăbușirea granițelor, desorientarea generală și panica din vara anului 1940.

Țara se transformase într-o imensă vale a plângerii. Vaerul și desnădejdea pusese stăpânire pe toate sufletele. Anarhia pornise la asalt. Bolșevismul dela răsărit invadase o parte din teritoriul național. România era într-o stare haotică.

Dar în clipele acelea disperate Providența și-a făcut simțită prezența Ei binefăcătoare și a ridicat peste ruinele morale ale unui regim trădător mitul salvator al Mareșalului Ion Antonescu.

Prigonit, lovit, încătușat pentru adevărurile strigate de atâtea ori și pentru severitatea cu care rostise rechizitoriul moral al unei epoci putrede, Mareșalul se întâlnise în suferință și în martiraj cu tineretul ostracizat al Neamului și se identificase cu el și cu destinul lui dramatic. Mai mult: drama acestui tineret și-o luase asupra lui și idealurile întemnițate ale naționalismului nou le-a ridicat pe epoleții săi de onoare ca pe un suprem legământ.

Și astfel, în ceasul când s'au spart zăvoarele de blestem dela poarta temniței sale dela Bistrița și când pumnul necruțător al răzbnării a năruit ultimele rămășițe ale șandramei carliste, Mareșalul care se găsea singur în fața istoriei și-a întors gândul și nădejdea spre Țara tânără și nouă chemând-o sub dragonul ridicat în semn de descătușare revoluționară.

Așa a izbucnit revoluția dela 6 Septembrie: din voința și prin brațul de fier al Mareșalului Antonescu.

Căutările și sbaterile patetice ale generației noi și-au primit în modul acesta deslegarea cea mai fericită. Stilul nou de trăire românească.

scă fusese însfârșit aflat în premisele revoluției. Omul Nou apăruse și el în tunica sobră a unui oștean și nimbă de aura celui mai înalt eroism : întruchiparea ideală a Conducătorului visat de o generație crescută în mistica jertfei și în cultul aspru al îndrăselilor eroice.

S'a întâmplat atunci ceea ce se întâmplă de obicei în psihologia mulțimilor : mitul puternic al învingătorului a polarizat adeziunile și simpatiile fremătătoare ale întregii suflări românești și o bruscă deplasare de conștiință s'a petrecut în străfundurile morale ale Țării.

Revoluția naționalistă se urnise din adâncuri și mobilizase sub steagul ei desfășurat de Mareșal toate latențele sufletului, autenticul și toate nădejile zăcute ale rasei noastre.

Dar lavina revoluției a luat cu sine și bun și rău. Iar lipsa de energie și de control, absența criteriilor selective mai ales, au dus la erezii și la greșeli fatale. Și Țara abia întremată s'a găsit din nou într'o gravă criză sufletească, iar Mareșalul, îndurerat, obligat să opereze o a doua intervenție ca s'o salveze dintr'un și mai greu dezastru.

Iată-l, așa dar, din nou singur pe scena răvășită de furtuni a istoriei românești...

Aplecat zi și noapte peste atâtea grave probleme în ordinea refacerii interne, chinuit de imaginea mutilată a Patriei, preocupat de în-

tărirea poziției externe a Statului și de integrarea definitivă a revoluției noastre naționale în ampla cadență a înnoirilor și a reconstrucției europene, Mareșalul Conducător s'a izolat de oameni și cu un singur sfetnic tânăr și sprijinit pe devotamentul armatei, a pornit să ne răscumpere onoarea și destinul.

Și Țara l-a urmărit cu respect și într'o religioasă tăcere în toate prometeicele lui dăruiri pentru mântuirea și înălțarea ei pe culmile istoriei.

De sigur că n'au lipsit nici de data aceasta rezistențele și pasivitățile vinovate. Dar posedat de marile lui viziuni și încrezător în învestirea sa providențială Omul Nou a mers neșovăitor înainte.

„Și astăzi iluminatele tăceri ale Mareșalului Ion Antonescu se convertesc aevea în fapte creatoare de istorie și în permanențe de viață majoră românească.

Arhistrateg al oștilor române și germane de pe frontul de sud al marei cruciade europene, el a reînviat acolo — pe linia aceea de autenticitate autohtonă care-l obsedează — tradițiile eroice voievodale și a spălat în oțel și în sânge umilințele grele ale unui Neam trădat și răstignit.

Alături de genialul Fuehrer Adolf Hitler și de Ducele Mussolini, Mareșalul nostru este în

ceasul acesta grav a treia mare figură din fresca eroică a epocii. Prin el participăm direct la ordonarea noiei vieți europene și la plămădirea morală a lumii care vine.

Niciunul dintre noi n'a îndrăsnit să viseze și să râvnească vreodată mai multă onoare pentru România naționalistă. Și în ce vremuri crâncene, în ce tragice condițiuni și în ce ritm fulgerător toată această miraculoasă răsturnare de planuri, de poziții și de strivitoare fatalități prin voința și prin tăria credinței unui Om singur !

O Țară nouă și puternică se urzește sub grindina de foc a bătăliilor.

Dela România prăbușirilor totale de eri, la România cruciată și războinică de azi e un întreg destin, peste care se înalță prezența providențială și mitul eroic al taciturnului ferecat în 1940 sub lacătele Bistriței.

IN CONFUZIILE ANULUI 1938

Criza de Stat era virtualmente deschisă încă din 1938. Peste vacarmul politic și peste neliniștile conștiințelor românești, șoaptele Țării articulare un nume salvator: Generalul Ion Antonescu.

România care zăcea în 1940 în fund de prăpastie este astăzi o țară fruntașă a Europei noi, una din marile certitudini ale lumii acesteia în plină zidire revoluționară.

România lovită de blestemele prăbușirii, România frântă pe roata atâtor strâmbătăți, România care se descompunea și agoniza la marginea istoriei, și-a biruit moartea, s'a ridicat din propriile sale ruine și la capătul a doi ani de încordare disperată și de jertfe se găsește din nou în avantposturile de onoare ale Europei.

O fulgerătoare ascensiune pe verticala destinului s'a împlinit cu puteri de miracol.

Dar miracolul acesta transfigurator, pe care

noi abia îl putem cuprinde, ne vine din voința și din credința, din puterea de devoțiune a unei vieți de om.

Omul acesta, OMUL NOU, destinul românesc și l-a căutat cu înfrigurare două decenii. L-a chemat la toate tragicele răscruci ale existenței sale golgotice. L-a modelat din arșițe sufletești, din sbuciumări de conștiință, din frenezii de mit.

Omul Nou întârzia însă a se arăta. Poate fiindcă nu îl meritam încă. Poate fiindcă avea de împlinit el însuși un ciclu de suferințe în vederea totalei identificări a ființei lui cu ființa colectivă și martiră a Neamului Românesc. Și chinuitoarelor, disperatelor chemări nu le răspundea niciun ecou...

Intr-o zi în redacția ziarului „Universul” apărură tânăr și timid profesorul Mihai Antonescu. Aflai atunci că el știa taina Omului Nou. Și profesorul vorbi în șoapte despre prigoana și despre misiunea mântuitoare a Generalului Ion Antonescu. Era în 1937.

Anul 1938 veni plin de confuzii. Conjuncturile interne și externe impuseră — din nefericire pentru prea puține zile — formula unei guvernări naționaliste și răspunderea alcătuirii cabinetului căzu pe tâmpla lui Octavian Goga. Era un minister hibrid ordonat în cea mai mare parte din culise peste voința marelui cântăreț al durerilor naționale, Goga nu isbu-

tise să-și impue decât un număr restrâns de partizani. De aceea, pentru a-și salva conștiința și a da consistență echipei ministeriale, rugă pe Generalul Ion Antonescu — izolat și prigonit până aci — să ia conducerea departamentului apărării naționale.

Când Generalul — erou și martir dădu după multe ezitări ordinul de zi prin care își anunță intrarea în arena politică cu voința de a revoluționa așezările vechi și putrede, Românismul avu o revelatoare tresărire de conștiință. În credințele lui răvășite prindea contur de lumină efigia puternică a Salvatorului.

De aceea, cu antenele sensibilității deschise spre vuetul sufletesc al Neamului meu, am prins ceea ce exista și am formulat atunci în aceste două comentarii din revista „Sfarmă Piatră” (1938) cuvântul de bunăvestire: „Generalul Antonescu OMUL NOU; mitul care crește reconfortant peste țară”.

I

13 Ianuarie 1938.

Generalul Antonescu: Un mare ostaș un mare caracter — *Omul Nou*.

Consacrat într-o carieră strălucită care amin-

tește ascensiunea autoritară a lui Francisco Franco, Generalul Antonescu aduce vieții noastre publice exemplul omului care a știut să-și îplinească întotdeauna datoria, și corectivul austerității.

A fost umilit de nulități notorii, — el a rămas neclintit și cu fruntea sus. A fost persecutat, — el, tare pe adevăr, a răspuns mereu cu o disciplină ireproșabilă. Erou sub pânza de foc și de plumb a războiului și comandant excepțional, Generalul Antonescu este nu mai puțin un seducător om de spirit și de cultură.

Un cârturar captivant se ascunde sub trăsăturile figurii lui prusace și un seducător poet infometat de înalțuri scandează în vocea fermă a Generalului.

Ordinul de zi, prin care Generalul Antonescu anunță acceptarea ministerului Apărării Naționale, și cel adresat oștirii de Anul Nou sunt aspre ca gresia, ca ostașul care le-a semnat, și reconfortante fiindcă sunt din țările morale ale unei voințe invincibile, din sporurile de credință ale unui temperament constructiv.

Dar câtă adâncime de gândire în ele și ce elegant le îmbracă tunica frazei aceleia lapidare!

Prestigiul intelectual și faima de mare oștean a Generalului Antonescu au trecut de mult granițele țării noastre. Numele acesta este

astăzi cel mai bun ambasador al României în Europa apuseană și un mit care crește reconfortant peste Țară.

II

31 Martie 1938.

D. General Ion Antonescu a dat ordin să fie scos afară șperțul din raporturile ministerului de războiu cu furnizorii oștirei. Samsarii nu vor mai avea acces în instituțiile armatei; traficantii de influență vor trebui să-și caute de aci încolo alt câmp de activitate și jaful, în care prospera exuberantă corupția și viermuiau spionii, încetează brusc.

D. General Antonescu, în care nouă ne-a plăcut să vedem *Omul Nou care trebuie Neamului acesta*, a dat cu acest ordin o mare satisfacție Țării. Țara știe că de aci încolo nu vor mai fi posibile panamalele skodiste cu cadouri fabuloase la „contul Palaelibus” și cu lefuri intrate în buzunarele marilor cavaleri de industrie.

Țara știe că în buboiul corupției o mână sigură a înfipt bisturiul adânc.

Ea crede în energia și în austeritatea morală a Generalului.

Dar ea așteaptă ca această măsură eroică, această revoluție morală, să fie generalizată.

SALVATORUL

Intemnițat de regimul care murea la 6 Septembrie 1940, eram unul din mulții înlanțuiți pentru marele păcat de a fi denunțat erorile unei conduceri mioape. Din celula închisorii Jilava, articolul acesta ducea afară nădejdiile și revolta unei generații crucificate.

În ceasurile acestea de jale fără seamăn și de penibilă desorientare Țara își primește, în sfârșit, conducătorul și salvatorul în persoana marelui nostru General Ion Antonescu.

Prigonit, calomniat și închis pentru intranșigenta caracterului său incomparabil și pentru pasionata lui iubire de Neam, Generalul apare la cârma Statului cu nimbul unui martiraj care-i sporește prestigiul până la dimensiunile dominatoare ale mitului.

El vine ca un neîndurat chirurg la căpătâiul Patriei bolnave. El este expresia suferinței și a revoltei noastre colective.

Generalul se ridică peste vraștea acestor

zile ca o tunătoare chemare la ordine. Prezența sa în fruntea guvernului de salvare este astăzi singura noastră certitudine morală. Voința lui va biciui energiile naționale. Brațul lui va răzbuna toate crimele săvârșite de vechile bande politicianiste împotriva tineretului, a Țării, a viitorului Neamului acesta obijduit.

Acum vor plăti toți cei care au jefuit banul sărac al românului, toți cei care au împușcat flăcării Țării și au umplut temnițele de cel mai scump sânge al ei, toți cei care ne-au mințit, ne-au trădat și ne-au înjosit.

8 Septembrie 1941, Jilava.

TINERE, VINO LĂNGĂ DRAGONUL GENERALULUI

*Abia întoarsă la 6 Septem-
vrie 1940 de pe povârnișul
dezastrului, România este de-
vastată în Ianuarie 1941 de o
nouă criză politică.*

Conducătorul adresează tineretului o patetică chemare la ordine.

Domnul General Antonescu a stat din nou de vorbă cu Țara și cu istoria. Ca în atâtea rânduri de când Dumnezeu l-a investit cu grava răspundere a cârmuirii destinului românesc. Ca în acele cutremurătoare ceasuri de frenezie anarhică, când peste răgetul străzii și de sub grindina gloanțelor, Ostașul și Conducătorul își trimetea calm și înțelept mesagiile de gând și de durere tineretului, Neamului, — întristatului Neam al Românilor care se autodevorau — cu ce crudă pasiune, din ce teribil blestem ! — ca șerpii din legenda Lyonului.

Dar parcă niciuna din mărturisirile de conștiință ale Domnului General n'a cuprins atât

tea patetice accente și n'a invitat la atâta meditație cugetul involburat al acestei generații iconoclaste care și-a spart în țăndări miturile, și-a surpat schelele credinței și și-a devastat singură altarele cele mai scumpe, visurile, legendele, sufletul.

Stau de câteva jumătăți de oră cu aceste cuvinte sub ochi, cu aceste sfâșietoare chemări ale lui care sunt adresate aproape toate generației mele de cântec, de suferință, de ideal, și jur că nu am fost niciodată frământat de atâtea confuze sentimente ca acum, când se amestecă și se tălăzuesc în mine siberii nesfârșite de disperare, cu gânduri, cu credințe, cu chinuitoare nedumeriri pentru soarta acestui tineret care își caută năucit fizionomia morală pierdută într-o năpastă și pe care inima duioasă a Conducătorului nu vrea cu niciun chip să-l abandoneze, să-l lase pradă depri-mărilor, anulărilor în zădărnica întrebărilor fără răspuns, prăvălit pe traectoria morții în care l-au îmbrâncit orgoliile luciferice ale unei aventuri penibile.

Nu știu — fiindcă logica nu are nicio putere ca să deslege misterele din noaptea de 20 spre 21 Ianuarie — nu știu ce scopuri trebuia să servească războiul civil care se pornea din marginea mișcării legionare în plin stat național-legionar. Dară înțeleg acum precis că Domnul General iubește cu atâta patimă acest

tineret, încât dorul lui cel mai mare este să-i salveze onoarea, să-l reabiliteze în fața destinului și să-l redea disciplinat și împăcat cu el însuși misiunii sale creatoare în Stat și în rosturile istorice ale Neamului Românesc.

Tinere, un suflet de viteaz arde în ceasul acesta — holocaust viu — pentru salvarea celei mai suferinde dintre Românii și pentru mântuirea ta.

Un om acoperit de glorie și care nu mai are nicio ambiție fiindcă viața nu a putut refuza nimic geniului lui politic și militar, s'a robit visurilor tale fulgerate o clipă de vechi nefecieri ale rasei noastre. Înțelege că în muștrarea și în chemarea lui destinul însuși al Patriei tale te muștră și te cheamă. Vino. Este poate ultima muștrare și ultima chemare a acestui destin golgotic — pentru tine, pentru România. Vino lângă dragonul Generalului, tinere !

4 Februarie 1941.

ȚARA, CONDUCĂTORUL, TINERETUL

După criza din Ianuarie 1941, vechile oficine ale vrajbei vor să acrediteze infamia că tineretul României și-a lichidat viitorul și și-a epuizat toate forțele morale în sincopa unei aventuri...

Este un adevăr pe care evenimentele l-au verificat tot mai exact în vremea din urmă și care nu trebuie dat atâta de ușor uitării : Țara, Țara reală a gândit și a reacționat în această tristă și confuză epocă românească de după războiul mondial numai prin tâmplă și prin inima tineretului său.

Dela dramatica intuire a problemelor interne, în centrul cărora s'a impus la 1922 în proporțiile ei catastrofale chestiunea coterpirii iudaice, și până la marile linii ale orientării noastre, — durerile și aspirațiile Neamului Românesc, toate, au fost exprimate prin epicele tălăzuiri de elanuri și de conștiință ale generației noi.

Fără ipoteci morale asupra ei, fără a se lăsa sedusă de confortul vieții, dar dimpotrivă asce-tică și dârză, această generație eroică s'a rupt, a trebuit să se rupă din mentalitatea comună a contemporaneității și, luând poziție contra unei întregi coaliții gerontocrate, s'a dăruit ilu-minată calvarului lung și aspru al naționalis-mului.

Dela pateticele moțiuni protestatare ale lui 10 Decemvrie 1922 și până la profeticele anti-cipări asupra evoluției politice noastre externe alături de Axă, dela catehismul auster al re-nașterii morale a României și până la încad-rarea ei în ordinea nouă a Europei naționa-liste, într'adevăr toate frământările și tot sen-sul politic al timpului nostru au fost hrănite din cugetul pur al acestei lumi tinere a renun-țării supreme și a crucificărilor consimțite — sub toți Pilații României vechi — ca o condiție implacabilă a marei învieri.

Să ne amintim că atunci când cluburile po-liticianiste își poleiau putregaiul moral cu au-rul lui Blank și târguiau mizeria românilor în consiliile de administrație ale plutocrației inter-naționale și în lojile masoneriei trădătoare, acest tineret prigonit făcea din credințele și din bra-țele lui șantier pentru reclădirea Patriei ză-cute, pulverizate, abandonate. Când romanti-smul democrației iresponsabile ne împingea în aventura genevistă și în păienjenișul de fic-

țiuni franco-engleze, acest tineret, el singur, vedea limpede și realist chemând guvernele la politica certitudinilor geopolitice alături de Germania și de Italia, cele două mari puteri care au inaugurat veacul naționalist al Europei și care dictează azi condițiunile așezărilor noi ale omenirii.

Când, apoi, Generalul Antonescu a spart zăvoarele de ticăloșie ale unui regim odios, unica forță politică pe care el s'a putut bizui din primul ceas a fost tineretul. Și nu vorbesc numai de legionarii pe care marele ostaș i-a adunat ca un duios Pater Patriae de pe dru-murile însângerate ale prigoanei. Ci, de în-treagă această generație naționalistă care a fost prezentă bărbătește lângă General în vârtoarea evenimentelor dela începutul lui Septemvrie 1940 și care nu are niciun amestec și nicio răspundere morală în sincopa dela 21—23 Ianuarie 1941.

Este bine să se știe, deaceea, că România are încă o mare rezervă de suflet tânăr și că eşaloanele lumii noi n'au putut fi epuizate într'un stupid accident periferic. Și e bine, iarăși, să se cunoască de toți că această lume nouă este, peste orice ambiții și împotriva tu-turor puterilor răului, gata de muncă, gata de luptă lângă dragonul Generalului Antonescu.

Tinerețea, generația naționalistă nu s'a sfârșit. O, asta mai ales, nu ! Ea nu-și poate trăda destinul, fiindcă este a Neamului și stă cutremurată sub poruncile de fulger ale istoriei pe care le rezumă în chip unic tâmpla și voința Conducătorului.

15 Februarie 1941.

PESTE VĂLTOAREA PATIMILOR

*Ca să domolească patimile
și să dea Țării liniștea necesară
după furtuna din Ianuarie 1941,
Conducătorul convoacă presa
și o îndeamnă să fie purtătoarea
cuvântului de împăcare românească:
„Nu mai răscoliți durerile trecutului!
Faceți ca mine: Eu nu mă uit
niciodată înapoi” !*

L-am văzut eri pe General în vasta închisoare dela Preziidenția Consiliului de Miniștri, prizonier al istoriei și rob al grijilor și al durerilor unui neam întreg. Ne-a vorbit îndelung. Ne-a vorbit rectilin și grav. Dar era de o gravitate senină și simplă, care scanda certitudini interioare adânci, adevăruri și viziuni lămurite definitiv în conștiința sa care se confruntă în fiecare clipă cu destinul românesc și cu răspunderile strivitoare ale unei guvernări dramatice. Nicio șovăială în gândirea lui. Nicio grimasă pe chipul acela clasic. Nicio sinuositate în frază. Conștient de misiunea cu care

l-a investit Providența și conștient mai ales că nu-și mai aparține, că tâmpla și epoleții săi rezumă gândurile și onoarea unui popor vămuit de toate plăgile disperării, Generalul este decis să-și împlinească legămintele peste orice potrivnicie. A venit la Conducerea Statului ca mandatar al vastei unanimități românești — nu ca un tiran uzurpator — și vrea, vrea cu toate puterile sufletului său demofil să salveze acest popor bântuit de nefericiri și să-i croiască o soartă mai bună, mai dreaptă, mai înaltă.

Mărturisim că după uraganul care a pustiit inima Țării și a lui deunăzi, ne așteptam să-l vedem, ne era teamă că îl vom găsi consumat, desgustat, deprimat. Dar uraganele sunt tonicele marilor voințe și Generalul a ieșit din ele întărit. Arăta eri ca un gladiator întors biruitor din lupta în care a răpus moartea și glasul lui care se adresa Țării, căpăta uneori mistice amplori de trâmbiță.

Veghează demiurgul în tunica Generalului.

Și ca în orice demiurg, cântă în el imnurile generosității care vin din străfunduri de umanitate rănită.

A suferit imens în aceste ultime zile taifunice. Și de aceea cuvântul cel dintâi pe care ni l-a adresat a fost de blândă, de iisusiană iertare și iubire:

— Nu mai răscoliți durerile trecutului. Eu

nu mai mă uit înapoi. Faceți ca mine. Analizați lucrurile adânc și veți vedea că ceea ce s'a petrecut e o consecință, nu o cauză. Nu svârliți sentințe distrugătoare. Cauzele trebuie, într'adevăr, tămăduite. Și tămăduirea nu se face cu răzbunare. Deaceea predicați iubirea și înfrățirea între generații și în rândurile aceleiași generații. Ajutați-mi să aduc copiii Țării pe calea dreaptă a destinului nostru românesc. E simplu să-i pedepsești, dar nu uitați că totul e să-i îndrepti, fiindcă ei sunt cheazășia zilelor ce vor veni după trecerea noastră !

Așa a vorbit severul Pater Patriae.

Nu vi se pare că în cuvintele acestea de atâta umană înțelegere în care arde untdelemnul dragostei dumnezeiești, nu simțiți, oare, oficiind aci, în roua lor, însuși duhul Evangheliei lui Cristos ?

Nu mai era militarul sever care vorbea astfel și nici Conducătorul de Stat care face din ființa lui catapult pentru dărâmarea baricadelor de ură și de anarhie. Era marele, iluminatul pedagog, modelatorul de suflete și vizionarul care se desfăcea din condițiile omenescului și trăia în clipa aceea, transfigurat, legile permanente ale veșniciei rasei clătinate o clipă de cataclismul din noi.

Am plecat fericiți, meditând, emoționați...

L-am văzut pe General... L-am văzut stând de vorbă cu ursitorile Neamului și am simțit cum inima lui — rug uriaș cât Țara rotundă de eri — arde în pălălăi de iubire pentru mântuirea ta, tineret întristat al celei mai triste Români...

21 Februarie 1941.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU ȚARA

Cumințenia românească a învins: rănile sufletești încep a se cicatriza și Nația se îndreaptă din nou spre vârfurile de lumină ale marilor, ale gravelor împliniri istorice. Ca să-i întărească unitatea de conștiință Conducătorul cheamă România la verificarea plebiscitară din 2 Martie 1941.

Generalul Antonescu a hotărît să se înfațișeze Țării ca să ceară ratificarea solemnă și plebiscitară pentru actele guvernării sale dela 6 Septemvrie 1940 și până astăzi. Este un gând mai vechi pe care Conducătorul și l-a exprimat în câteva apeluri și în declarații care se cunosc și care rămân să fixeze în istorie un singur capitol din drama existențială a României moderne.

Venit la cârma Statului în împrejurări crâncene, când Monarhia trosnea din toate încheeturile ei morale, când Țara mutilată și oboșită pendula în haos și când râvniri vrăjmașe

erau pe punctul de a ne sfâșia complet ca pe cea mai ușoară pradă, Generalul a apărut atunci, în zilele acelea de disperare și de penibilă agonie, ca un predestinat, ca un investit unic al destinului.

Să ne amintim. Puterea nu mai era deloc un privilegiu ispititor la 6 Septembrie 1940. Era, dimpotrivă, o strivitoare răspundere și acceptarea ei însemna consimțirea unei jertfe aproape inutile, o aventurare în riscurile cele mai grele și în cele mai descurajante perspective pentru orice om politic. De aceea Regele de atunci, care se înspăimântase el însuși de golul ireductibil ce se crease între piscul și temelia Statului, a încercat zadarnic toate formulele curente pentru redresarea situației și a apelat în van la patriotismul lumii politice cuminte: — vai, ca în legenda ecoului mort — chemările lui au întâmpinat numai indiferență și refuzuri strategice! Și atunci, în panica prăbușirii, el a desfăcut zăvoarele temniței dela Bistrița și a aruncat răspunderea dezastrului care lua proporții, pe umerii unui sacrificat: Generalul Ion Antonescu.

Din clipa aceea Generalul nu și-a mai aparținut. Rob al Patriei, el a făcut din prestigiul său zăgaz împotriva puhoaelor și din brațele sale schele pe care a ridicat Țara ca s'o reconstruiască. Zi de zi a muncit, a meditat, a suferit și s'a zidit pe sine în temeliiile Româ-

niei care se înalță dintre ruine, din subistorie numai prin miracolul săvârșit de un om singur care a crezut — și a voit, mai ales. Impărțindu-se între grijile refacerii interne și problemele mari și grave de orientare europeană, alergând ca un mesager al neliniștilor și al tristeții noastre la Berlin și la Roma sau aplecându-se în nesfârșite nopți albe peste atâtea probleme sociale, economice, spirituale, militare, ale Statului convalescent, s'a dăruit cu o devoțiune inegalabilă operei de salvare a Neamului.

Doctrinar și om de acțiune totodată, Conducătorul care trăiește într'o impresionantă simplitate de bivuac, a croit planuri și a zidit în același timp. Naționalismul integral în ordinea lăuntrică cu marile capitole ale lui: românizarea vieții economice și politice prin eliminarea evreilor și sfărâmarea vastei mașinării a masoneriei conspiratoare, — și salvarea României din tragica izolare de ieri prin încadrarea ei în Pactul Tripartit și în ordinea lumii noi, sunt realizări exclusive ale gândirii și ale faptei lui deniurgice.

Sacrificatul dela Bistrița a învins, și ceea ce putea să fie numai traectoria unei catastrofale aventuri s'a convertit în izbândirile unei glorii unice și în dimensiuni de mit.

Dar Generalul Antonescu care ne-a întors dela moarte numai din investirea supremă

a destinului și solicitat de desnădejdea noastră fără ca el să fi râvnit sau să fi conspirat pentru aceasta, nu vrea să apară în fața istoriei ca un... uzurpator cu justificări mistice. Și deși rezumă acum tot atât, sau mai mult decât la 6 Septembrie, aspirațiile unanimităților românești, el ține să-și legitimeze prezența în furtunile de sus ale istoriei prin ratificarea plebiscitară a Neamului. Ține să măsoare la temperatura înaltă a elanurilor comunitare profunzimile fuziunii dintre sufletul său și sufletul Țării și ține mai ales pentru armoniile spiritului său demofil să se știe NU DICTATOR, ci MANDATAR al Poporului Român.

Acesta este, după noi, sensul plebiscitului dela 2 Martie.

Dar mai era oare nevoie de aceste forme când Țara și-a încredințat, la 6 Septembrie și de atâtea ori de atunci încolo, sufletul ei bătut de viscol în seama acestui monah în tunică de oștean?

Mai era nevoie de această verificare a încrederii noastre în geniul Conducătorului, când, după atâtea dureri ce i-am cășunat ca răsplată a martiriului său pentru Neam, mai firesc ar fi fost să ne întrebăm și să-l plebiscităm noi, Țara, pe el, dacă se mai încrede în noi, dacă mai ne iubește, dacă vrea însfârșit să mai apere cu onoarea și cu sabia lui

idealurile pe care înșine ni le-am scoborât, ni le-am devastat, ni le-am incendiat?

Dar poate că Generalul vrea ca la 2 Martie să probeze lumii unitatea compactă și voința de a trăi în onoare a sufletului românesc și să proiecteze în istorie acest moment grav și înălțător al destinului nostru. Și atunci plebiscitul are cea mai dreaptă legitimare.

27 Februarie 1941.

MĂRTURISIREA CONȘTIINȚEI NAȚIONALE

Discuție în jurul votării plebiscitare dela 2 Martie 1941. Votul secret este din practicile regimurilor care nu iubesc răspunderea și care reduc personalitatea omului la însemnătatea aritmetică a unui simplu număr. Omul nou românesc nu poate fi crescut la școala lașității politice.

Generalul Antonescu a convocat pentru 2 Martie, ca în vremurile cronicilor, obșteasca adunare a Poporului Român. Cetățeanul va veni înaintea comisiei de votare și va spune după judecata lui matură da sau nu, dacă se unește ori nu se unește la politica de realizări și de salvare națională a Generalului Antonescu.

Țara smulsă din ritualul gălăgios și nesincer al votărilor așa zise secrete care se practicau în regimul marilor farse democratice, se întoarce astfel din nou la tradiția realităților ei

istorice, și gravă, pusă direct în fața răspunderilor și a destinului, va alege bărbătește și din fundul conștiinței sale răspunsul drept și răspicat. Votarea se va face pe față.

Metafizicienii libertăților și ai suveranităților populare care vor vedea Duminecă Neamul Românesc mergând într-o cadență unică și scandându-și vrerile într-o singură voință, fără suveicile urnelor pe care le știm, fără măciuca protectoare a agentului electoral și fără jandarm, vor găsi desigur pretext de meditații melancolice și se vor întreba elegiac: dacă se votează pe față, atunci unde mai este libertatea de conștiință a omului?...

Acestor chinuiți ai teoriilor și ai ficțiunilor pe care le abandonează astăzi o întreagă Europă, le punem însă noi aceeași întrebare simetrică: dacă se vota ieri în secret, unde era oare libertatea de conștiință a cetățeanului? În cluburile care confiscau prerogativele politice ale Statului, în acele cluburi care și parcelau între ele unitatea morală a nației și pulverizau sufletul Țării în atomi de ură și de anarhie? În vicleimul marilor demonstrații ale triburilor politice care adunau oamenii și căruțele satelor la București pentru doi poli și o pâine de cap de rumân? În încăierările electorale soldate totdeauna cu răniți și morți? În rachiul care curgea Dunăre peste toate circumscripțiile de votare? În voturile plătite?

În ochiul care supraveghea discret din cabina de vot? În spinarea însemnată cu tibișirul și tărbăcită de ciomege a nefericitului care nu vota cu guvernul? În urna cu fund dublu?

Bine, dar libertatea aceasta de conștiință am văzut-o noi zeci de ani în șir încăerând și devastând conștiința națională. Și elogiul ei ni l-a înfățișat odată definitiv geniul satiric al lui Caragiale în sughițurile cetățeanului turmentat și în gângăveala onorabilului Agamiță Dandanache, — libertatea aceasta măsurată cu centigradul, cu pehlivănia și cu violența o știm, o simțim încă în rănilor și în diformările morale din noi, o vedem mereu în ruinele Țării care ne-au mai rămas de pe urma ei.

Libertatea aceasta delicventă și penibilă a tuturor compromisurilor, a samavolniciilor și a trișărilor demagogice, a murit în conștiința timpului nostru și în veacul al douăzecilea, cel puțin, ea nu mai poate învia.

Stilul epocii noastre fixează ideea de libertate în principiul de autoritate. Nu poate exista libertate decât acolo unde este ordine, unde valorile vieții se ierarhizează după criterii precise și unde climatul moral oferă personalității omului condițiile unei dezvoltări armonioase și complete. Omul, personalitatea umană, stă la baza doctrinei veacului și toate eforturile revoluțiilor naționaliste de astăzi se

concentrează în această direcție unică: modelarea omului nou.

În locul individului — număr, pierdut în masa amforă a democrației egalitare, doctrina naționalismului de stil autoritar înalță cultul personalității. În locul instinctelor stufoase, omul este invitat să se ridice în zonele luminoase și diferențiate ale spiritului. În locul degradărilor morale, i se arată drumul virtuților majore. În locul atitudinilor de turmă, anonime și lașe, i se cere să-și asume răspunderea curajoasă, să-și întărească forța caracterului. Într'un cuvânt, întreaga metodologie naționalistă a timpului tinde către perfecționarea personalității omului și toate manifestările vieții comunitare sunt însumate acestui scop educativ de creare a unui nou tip uman de înaltă elevațiune morală.

Ori acest scop superior nu se poate atinge în școala reticenței, a lașității civice, nivelatoare și ucigătoare de caractere. Nu prin refugiul în iresponsabilitatea anonimatului se cultivă personalitatea și virtutea. Ci în academia morală a curajului, a onoarei și a caracterului.

Dar ce altceva este votul secret decât o invitație la lașitate? Ce legitimare are anonimatul decât această degradantă retransare în iresponsabilitate?

Iată de ce între metodele lumii vechi și sti-

lul gândirii lumii noui divorțul este funciar și absolut. Iată de ce mărturisirea de conștiință a unui neam în fața destinului său exclude aceste practici care-i ultragiază personalitatea istorică și-i strâmbă și-i scoboară drumurile onoarei. Iată de ce plebiscitul din 2 Martie unde este vorba de condițiile de existență a Neamului Românesc și unde se angajează responsabilitatea conștiinței naționale în fața veacului, iată pentruce acest plebiscit care nu are nimic de mascat, trebuie făcut pe față, ca un grav examen de realism și de caracter al rasei noastre, — și nu sub focul bengal al ficțiunilor misterioase.

28 Februarie 1941.

MERGEM ÎN CADENȚA TIMPULUI NOU

Plebiscitul dela 2 Martie 1941 în lumina realizărilor de politică externă a României noi. Bilanțul de șase luni al unei revoluții salvatoare.

Ziua de 2 Martie — ziua Generalului și a marelui nostru examen de conștiință — înseamnă bilanțul moral al unei revoluții unice în istoria contemporană.

Pe plan extern acest bilanț echivalează cu marea convertire românească la stilul timpului nou și cu intrarea noastră în istoria majoră a Europei naționaliste, prin semnarea pactului tripartit.

Înainte de venirea Generalului Antonescu la conducerea Statului — e inutil să mai amintim catastrofa aventură în care am fost îmbrânciți — România zăcea la marginea istoriei.

Ea are astăzi, grație omului providențial care o cârmuește, un nou contur moral și o

poziție eruropeană nouă. O perspectivă internațională diferită în totul față de cea de ieri și o misiune esențială în ordinea continentală care se construiește din datele războiului actual și din valorile revoluției în curs.

România s'a rupt — și s'a rupt definitiv din iluzionismul interdependenței internaționale și politica sa planetară care decurgea din logica obligată a acestei situații artificiale a fost abandonată pe drumul inutil al Genevei și al garanțiilor.

Actul dela Berlin ¹⁾ este consacrația formală a adeziunii românești la politica de ordonare după criteriile noui ale vieții europene. El are o incomensurabilă valoare istorică. El înseamnă prezența activă românească în procesul de reconstruire continentală și, deopotrivă, justă valorificare a posibilităților noastre în spațiul solidar al Europei de mijloc pe plan economic, politic și militar, integrarea României în marele efort de eliberare a lumii de sub dominația exploatare a plutocrației internaționale; participare românească pozitivă la ierarhizarea și la crearea unor noi raporturi de drept între națiuni și însumarea forțelor noastre pe linie de egalitate cu celelalte puteri în coaliția militară care se urzește din toate punctele cardinale ale Europei și ale

1) Aderarea formală a României la pactul tripartit.

Asiei pentru cucerirea și statornicirea unei alte morale între popoare.

Din starea de neutralitate pasivă și satelitară de ieri, am trecut în modul acesta la o alianță activă tridimensională care ne oferă beneficiul unei solidarități efective în caz de amenințare directă a existenței și a independenței noastre naționale.

Această schimbare fundamentală în datele politicei noastre externe este o urmare firească a prefacerilor survenite în structura Statului însuși, este chiar proiectarea înnoirilor launtrice românești în spațiul Europei care se înnoiește prin naționalismul revoluționar.

România merge astăzi în cadența amplă a marelui revoluții a veacului. Merge sigur și definitiv pe drumul istoriei sale cu sentimentul că omul providențial care o comandă a salvat-o dela o năruire fără întoarcere în prăpastia vântată a ficțiunilor mondialiste și a dezordinii democratice.

Dar acesta este meritul exclusiv al politicei și al prestigiului european al Generalului care ne-a adus în contemporaneitate.

2 Martie 1941.

D A !

Țara regăsită în tradițiile sale voievodale a ieșit eri fermă și compactă în fața destinului și a lumii afirmându-și voința de a scrie o istorie nouă pentru a vieață nouă.

Dela un hotar la altul ea și-a adunat gândurile, durerile și nădejile și le-a proiectat ca într'un focar în tâmpla străfulgerată și mișuită de Providență a Generalului.

A fost un moment unic și rezumativ în existența rasei noastre care nu a mai cunoscut până acum această încordată, gravă unanimitate plebiscitară.

Puterile ei morale întregi, în care au fost prezente mistic toate jurămintele testamentare ale leaturilor românești dela început, au fost mobilizate și aruncate în cumpăna viitorului: Țara și-a regăsit în sfârșit identitatea istorică, și încolonată în spatele Conducătorului pornește de astăzi înainte pe drumul împlinirilor aspre și definitive. Un ciclu de vieață nouă începe pecetluită de voința de foc a Românimii

de pretutindenii sub simbolul dragonului de aur al Generalului Salvator.

România trăiește, vrea să trăiască în onoare pentru împlinirea misiunii ei de civilizație și cultură în partea aceasta de lume. România merge de acum încolo într'o singură cadență, într'o singură voință, sub forța magnetică a unei singure chemări.

De aceea, în marea afirmare plebiscitară de eri, aritmetica voturilor nu exprimă numai examenul de conștiință al Neamului Românesc din hotarele lui strâmbe de acum. Valoarea morală a actului dela 2 Martie e infinit mai mare, mai adâncă, mai semnificativă. Căci nu numai noi, cei liberi, dar sufletul românesc de pretutindenii a pornit sub Idele lui Martie în nesfârșit pelerinaj peste zăgazurile silniciei și a votat într'o mută încleștare în urna aceea uriașă din conștiința demiurgului. Da !

3 Martie 1941.

POLARIZARE MORALĂ

Semnificația morală a unanimității de conștiință realizată în votarea plebiscitară dela 2 Martie 1941.

Plebiscitul românesc s'a încheiat cu o formidabilă victorie morală a Generalului. După patru zile de severe și calme examene de conștiință, Țara s'a pronunțat în proporție de 99% pentru faptele lui creatoare de istorie și pentru înălțarea ei în onoare pe epoleții glorioși ai ostasului care o comandă.

Fără nicio propagandă, fără agitații și fără presiunea vreunei constrângeri, unanimitățile românești s'au polarizat libere în jurul acestui nume cu dimensiuni de mit, abandonându-și destinul în cele mai puternice mâini pe care Neamul nostru și le-a făurit vreodată.

Generalul, el însuși, a voit ca plebiscitul să ia caracterul unei încete decantări sufletești și a preferat procesul lent de conștiință entuziasmului incandescent și facil, tocmai pentru

a putea sonda adâncurile sincere ale spiritului național și pentru a-și da seama în ce măsură acest spirit este capabil să reziste pe traectoria eroică în care el vrea să-l angajeze, odată definitiv.

Nouăzeci și nouă la sută este un procent pe care numai Adolf Hitler l-a mai putut realiza cândva.

Mă aflu în Germania când a avut loc marele referendum hitlerist și am astăzi toate datele unei comparații juste: nu este într'adevăr cu nimic mai prejos ca valoare morală și istorică actul plebiscitului românesc față de cel național-socialist.

Plebiscitul german se făcea pe scheletul uriaș al unui partid în culmea ascensiunii sale și într'un noment psihologic extraordinar de favorabil, când germanismul, liberat din lanțurile dictatului dela Versailles, își regăsea cadenta ofensivă și identitatea morală în personalitatea fascinantă a unui Om care reînvia în el tradiția majoră a secolelor teutone, dela Niebelungi, la Carol cel Mare, la Regele Sergent și la Bismarck.

Marele Führer cerea ratificarea politicei sale fericite, când spiritul german vibra dela un capăt la altul al imperiului și pretutindeni în lume ca niște cosmice muzici wagneriene.

Generalul nostru nu a avut și nu are în spatele lui urlașă forță a partidului național-socialist, nici gloria genialului Adolf Hitler de a fi

readus clasicul suflet german pe linia strălucitelor sale tradiții imperiale.

Tradiția noastră este întunecată de lungi eclipse istorice și de vitregii exasperante.

Iar Poporul Român a venit la urne cu sufletul amar de atâtea dureroase întâmplări trăite și cu gândurile încă răvășite de uraganele recente. A venit trist și grav.

Conștiința românească abia acum, în acest plebiscit, și-a regăsit unitatea, și poate că nu este exagerat să spunem că exemplul, că miracolul renașterii germane au exercitat o influență și o atracție deosebită în acest profund proces de polarizare morală dela noi, ca stil de nouă trăire comunitară.

Oricum, la abia o jumătate de an dela declanșarea revoluției din 6 Septemvrie, putem constata fericiți că unitatea etosului românesc este compactă și că am făcut sub comanda și sub onoarea garantă a Generalului Antonescu un salt impresionant către limanurile mântuirii.

Acum, România urcă pe șantierul istoriei. Sufletul ei distilează în puteri noi soarele și sevele acestei primăveri care începe. Inima ei zăcută pulsează în cadențe imnice. România tuturor pătimirilor se întoarce din nou la viață.

Zilele acestea miraculoase sunt sărbătorile pascale ale biruinței ei asupra morții.

7 Martie 1941.

MAREȘALUL GÖRING, PRIETENUL ROMÂNIEI NAȚIONALISTE

Comentariu în legătură cu întâlnirea Conducătorului nostru cu Mareșalul Germaniei, Hermann Göring.

În încercările atât de grele prin care a trecut în ultima decadă, România — România naționalistă — a găsit întotdeauna în Mareșalul Hermann Göring o înțelegere prietenească sinceră și profundă.

Când România veche începuse să se auto-devoreze, acum câțiva ani în urmă, cel dintâi gest de desaprobară a regimului sângeros care ne arunca în funduri de asiaticism tiranic, din partea Mareșalului a venit. El și-a scos atunci decorațiile primite din mâini desonorate și le-a restituit acolo de unde i-au fost trimise nesincer.

Când propaganda unei anumite oficine de vrajbă europeană falsifica adevărurile istoriei și divulga lumii „intoleranța căsăpitoare” a românilor față de minorități, ecoul replicii

drepte a Mareșalului a răsunat atunci până în Carpați și până în adâncurile inimilor noastre. El știa într'adevăr că „Müller era obligat să se boteze undeva în pustă Molnar, dar că în România nimeni nu s'a gândit să-l convertească vreodată în Müllerescu"... și onoarea eroului a venit astfel în fața istoriei să spulbere prompt minciunile propagandei stupide.

Iar când dezastrul ne-a lovit crunt cu puterea destinului, sufletul său l-am simțit iarăși întristându-se și fapta Germaniei a venit să ne ajute refacerea din aceeași înțelegere a Mareșalului Göring, conducătorul organizației economice a Reichului național-socialist și omul politic care a reținut din gândul Făhrerului Adolf Hitler prețuirea pentru potențialul nostru de civilizație și de cultură în Sud-Estul european.

Mareșalul Hermann Göring ne este un prieten adevărat.

De aceea când l-am văzut întâlnindu-se cu Generalul nostru, săptămâna trecută în vâl-mășagul acela de svonuri specifice eroismului britanic, ne-am simțit inimile recomfortate și am avut sentimentul clar că acolo, în saloanele castelului Belvedere din Viena, viitorul României naționaliste a primit un nou spor de certitudini și că fraza loială a Mareșalului a adus Conducătorului Statului Român mesagiul reînnoit al credinței Marelui Făhrer

în biruința ordinei drepte pe care o așteptăm. Ordinea aceea despre care în „Renașterea Germaniei" gândirea Mareșalului ne învață că evhivalează cu „existența în onoarea de care un popor care vrea să trăiască liber are mai multă nevoie decât de aer chiar"...

11 Martie 1941.

ALTARUL FAMILIEI

Misiunea de totdeauna a femeii a fost zidirea vieții de familie.

Doamna Maria Antonescu cheamă femeia română în jurul altarului familial.

Cuvântul cald și plin de atâta patetică iubire românească pe care Doamna Maria Antonescu l-a rostit la radio zilele trecute, a fost o zugrăvire reală și completă a neliniștei și a întregii noastre tristeți din ceasul acesta strâmb și amarnic.

Țara e zăcută și sărmană. Cu granițele prăbușite de cataclismul din noi, cu sufletul răvășit de atâtea uragane câte au bântuit-o, cu rosturile și așezările sdruncinate de crizele și de frământările care se răsfrâng din conștiința timpului nostru și din pretutindeneasca turburare organică a lumii, ea își trăiește astăzi drama cea mai grea a istoriei și a destinului său desfigurat și încovoiat de încercările grozave ale morții.

Este într'adevăr un peisagiu sumbru care ne cheamă în fiecare clipă la meditație și la revizuiți adânci sufletești pentru a înoda resorturi rupte violent și pentru a reface echilibrul moral al vieții românești, pentru a ne spori certitudinile spirituale și a ne încropi bunăstarea minimă de care comunitatea are nevoie.

Suntem acum tocmai în desbaterea acestui grav proces de epocă care începe cu precizarea cauzelor profunde ale răului ce ne-a măcinat și care se străduiește să desprindă soluții valabile și adecvate problemelor ridicate de viitor. De aci, tot acest șir de chinuitoare întrebări care ne solicită zilnic gândirea și toată această vastă campanie de presă care anchetează trecutul imediat și caută a stabili răspunderile morale ale suferinței și ale dezastrului în care ne uităm înfiorați.

Dela Rege, la Conducătorul Statului, la capul Bisericii și până în sbuciumatul atelier al intelectualului care se apleacă îngrijorat asupra fenomenului actual românesc, procesul acesta a angajat în desbaterea lui întreaga conștiință a Neamului nostru. Lipsea însă de aici ceva — lipsea chiar foarte mult — cuvântul femeii. Și Doamna Antonescu ni l-a adus sincer, complet, judicios.

Dacă societatea omenească în general și dacă Țara noastră, mai ales, se sbat astăzi în

dogorile atâtor crize, a spus în esență Doamna Antonescu, aceasta se datorește în bună parte și denaturării rolului femeii în viața comunitară modernă, îndepărtării ei dela misiunea esențială educativă și ieșirii sale din cămin pentru luptele aspre ale existenței.

„Multe din frământările lumii noastre, multe din prăbușirile ei, multe din neînțelegerile generațiilor și dintre luptele sterile se datoresc îndepărtării femeii dela rosturile sale firești. Fiindcă părăsirea căminului, îndepărtarea femeii dela cadrul ocrotitor al îndatoririlor ei și frământarea ei în munca profesională și lupta socială, AU LĂSAT FAMILY FĂRĂ REAZIMUL DE CREDINȚĂ, DE IMBLÂNZIRE ȘI DE ORDINE, AU RUPT LEGĂTURA COPIILOR DE PĂRINȚII LOR”..

Familia rămasă fără reazimul de credință și de imblânzire, ruperea armoniei și a echilibrului familiei prin scoaterea femeii din sacerdotiul matrimoniului, iată inima răului, iată una din profunde nefericiri intime aduse vieții de acest infernal jazz-band al civilizației actuale.

Și pentru remedierea acestor tragice stări de lucruri nu există decât o singură cale, aceea pe care viziunea armonioasă, de o clasică frumusețe coulantes-iană a Doamnei Antonescu, îmbie pe toate mamele și pe toate fiicele Țării acesteia întristate: iubirea și jertfa pentru

întărirea și pentru înălțarea căminului, a familiei. Căci, spune tovarăsa de zbucium a Conducătorului, orice-ar face femeia și oricât s'ar robi altor idealuri, sau altor prejudecăți, rolul ei pe acest pământ este și rămâne mângâierea, iubirea, înțelegerea și sprijinul.

Și când, oare, a simțit omul mai mult nevoia acestui balsam magdalenic decât acum, când barbariile vremii îi crucifică existența cu piroanele atâtor monstruoase erezii?

Aprilie 1941.

ZECE MAI 1941

Un Zece Mai trist, sărbătorit în nostalgia României rotunde și tari.

Acest 10 Mai care adună sub pajura lui de aur întreaga istorie a României moderne, ne găsește triști, cu Țara frântă sub apăsările destinului și ale munților de păcate din noi, cu vrerile ferecate și cu ochii plânși.

România aceasta de azi e prea strâmtă, prea închircită pentru a cuprinde în ea parada simbolurilor dela început. Intemeerea Dinastiei, dimensiunile epice ale Independenței, Coroana de oțel a Regelui, toate aceste capitole vaste de trăire românească, toate aceste piscuri ofensive ale îndrăzelilor noastre valahe de eri, sunt turnate în bronzul unei medalii uriașe care sparge spațiul de acum și evocarea lor transfiguratoare e mai mult o răscolire de dureri, mai mult o strivitoare muștrare pentru generațiile noastre, decât regăsirea în bucuriile plenare dela început. Confruntarea aceasta cu

un trecut de splendori ne sângeră orgoliile și dintr'un moment rezumativ al istoriei noastre naționale, ea se transformă într'o durere fără nume și fără ostoire.

Dar din lecția ei biciuitoare ne va rămâne totuși ceva. TREBUE să ne rămână ceva: nostalgia oțelelor dela Plevna, gustul marilor încrâncenări, voința disperată de a ne crește iarăși sufletul până la zenitul marilor începuturi de acum trei pătrimi de veac.

Regele, Conducătorul și Oștirea, noi toți — Țara — vom turna din nou într'o zi Coroana de oțel a României și o medalie nouă va umple rotunjimile geografiei de mâine.

Să fim pregătiți. Să fim uniți și tari, căci vine, va veni ca un uragan cutremurătoarea paradă în Zece Maiul istoriei de mâine.

ELOGIUL ONOAREI

Indemnul unui adevărat prieten al României, Baronul Manfred von Killinger.

Peste o lună Europa se va găsi în războiu cu Rusia Sovietică. Destinul românesc va avea prilej unic să se încordeze pe drumul de foc al marilor sale împliniri istorice. Garanția supremă a zilelor de încordare care vor veni:

Unirea românească în jurul Conducătorului Statului.

Discursul pe care domnul ministru al Germaniei, baronul Manfred von Killinger, l-a rostit Duminică trecută la Brașov, în fața comunității săsești din părțile acelea, este de o adâncă însemnătate politică și de o înaltă elevațiune morală.

D. Killinger este un diplomat și un soldat în același timp. Cuvântul domniei-sale are simetrii și nuanțele unei gândiri de mare precizie, dar și stilul rectilin și ferm, virilitatea care este expresia unui caracter neșovăitor și

cavaleresc. Și dacă mai adăogăm la aceasta calitatea de vechi luptător și doctrinar al revoluției național-socialiste și de nemijlocit purtător de cuvânt al Fuehrerului Adolf Hitler, avem măsura exactă a personalității și valoarea și semnificația întreagă a liniei pe care se angajează, fără șerpuiți reticente, trimisul extraordinar al Reichului la București ori de câte ori ne vorbește.

Diplomat și cavaler, dar naționalist german mai presus de orice, baronul von Killinger este un prieten și un înțelegător profund al României naționaliste de azi. El vede în Țara aceasta un bastion solid de civilizație și un reazem arhimedic al ordinii europene. Poziția geo-politică, potențialul uman, structura economică, valorile culturii noastre, sunt pentru baron realități și certitudini clare, tot așa cum destinul românesc este o clară certitudine pentru confruntările mari și definitive ale raselor din Europa de mâine.

De aceea, cuvântul său a fost totdeauna de sincere îndemnuri prietenești și de încurajatoare perspective pentru noi, chiar dacă Țara din care vine nu a găsit aici în vremurile ei grele altădată toată lealitatea și toată înțelegerea de care avea nevoie atunci.

În discursul de Duminică trecută d. von Killinger ne amintește stăruitor că alianța României cu marele Reich național-socialist este o

înfrățire de luptă pe viață și pe moarte. Că frământările noastre lăuntrice nu pot lăsa indiferentă voința de ordine europeană a Germaniei și a Fuehrerului și că chează liniei și a destinului românesc o dată întreagă prezența aceasta salvatoare a Generalului Antonescu la conducerea Statului. Numai ea.

„Om de onoare din creștet până'n tălpi” Generalul reazimă în clipa aceasta pe prestigiul său existența și durată istorică a Neamului Românesc de pretutindeni. Niciodată numele și viața unui conducător n'au legat de ele mai mult decât acum firul vieții românești. Și niciodată devenirea rasei noastre n'a depins mai mult ca în ceasul de față de tâmpla și de brațul Cărmaciului care ne mână peste involburările timpului și peste uriașele trombe ale lumii.

Generalul Antonescu este axa unică a istoriei pe care ne-o făurim, și onoarea și destinul nostru nu sunt altele decât onoarea și destinul lui. Prăbușirea lui, e pieirea noastră, e dispariția întregului Neam Românesc de pe harta Europei și din cartea vieții popoarelor.

De adevărul acesta unic și grav trebuie să fim pătrunși cu toții și definitiv. Trebuie să ne oprim și să medităm adânc asupra lui. România mai e atâta câtă o vedem și cât o vedem pe umerii de piatră ai Conducătorului.

De aceea elogiul leal ca o sabie pe care

împuternicitul Fuehrerului l-a făcut de data aceasta mai frumos ca oricând Generalului Antonescu are semnificația și a unei lecții de înaltă ținută etnică, dar și a unei serioase parabole politice.

Vom pricepe, oare, toți frumusețea și gravitatea cutremurătoare a acestei lecții și a acestei parabole care ne cheamă la realitate?

22 Maiu 1941.

CEI CE AU UITAT ZILELE ACELEA...

*Impotriva defetismului și a
turburătorilor de suflete.*

Țara era încă în agonie. Bucăți din trupul ei ciopârțit pleaseră de curând sub zodia blestemului către trunchiuri străine. Și rănilor care nu se vor cicatriza niciodată mai sângerau, mai plângeau ochii oștirii pe balonetele întoarse spre pământ la sfâșietoarea paradă a visului îngropat, și peste drama destinului nostru prăbușit abia căzuse cortina vânăta a istoriei.

Generalul Antonescu zăcea ferecat în lanțurile prigoanei la Bistrița. Guvernul cedărilor leșina pe brațele hotelierilor undeva prin Europa.

Zilele acelea de haos, de refugiu, de umilințe, de moarte, zilele acelea de cenușă, rămân tristețea Neamului nostru pentru totdeauna și din vraștea, din disperările lor

umbrele marilor morți vor apărea mereu în față celor care le-au pregătit și le vor striga ca în halucinațiile macbethiene cuvântul crimei lor monstruoase.

Unii dintre noi au uitat zilele acelea. Cu conștiințele sfărâmate, s'au refugiat în consolările confortabile ale uitării și au început apoi dialectica savantă a explicațiilor, a fatalităților istorice. România trebuia să se surpe. Forțe implacabile o împingeau spre dezastru. Era singură. Era oloagă. Chemărilor ei desnădăjduite nu le mai răspundea niciun ecou în lume...

După ce au servit Țării și istoriei justificările de circumstanță cei ce au uitat zilele acelea s'au retras un timp ca să-și refacă puterile epuizate în lupta cu fatalitățile și să-și amenajeze, eventual, alte platforme politice. Eventual, fiindcă involburarea evenimentelor le umbrea puțin perspectivele.

Au urmat apoi nenorocirile din Ianuarie. Mitul unei generații eroice s'a auto-devorat în freneziile unei nebunii inexplicabile și în inima Țării a rămas un gol imens cât doliul din vara năruirilor.

„Cei care au uitat zilele acelea” pe care însă istoria nu le poate uita, și-au scos din nou fracurile, au dat drumul pe piață svonurilor, au arborat la butonieră cocarda intransigenței tricolore și dintr'o învârtire abilă a scenei, au apărut iarăși în fața evenimentelor în fotoliile

consiliilor lor de administrație, agitați, îngrijorați, chinuiți de viitorul României. Și dogoarea lor patriotică a prins a se consuma iarăși pe altarul jertfei. Patria! Patria trebuie reîntregită! Așa nu mai merge... Să ni se dea garanții că Țara va fi din nou rotundă. Săriți, trădătorii!...

Răsturnările de planuri morale sunt atât de uluitoare, cum în niciuna din marile farse nu s'au putut imagina.

Responsabili dezastrului de ieri transformați în procurori, vinovații celei mai abominabile trădări ridică degetul amenințător — unde s'a mai întâmplat, oare, din ce roman rocambolesc apar asemenea monștri morali, care se oferă a asasina a doua oară ceea ce au ucis cândva?

E Țara încă tristă. Cu sufletul adunat din zaturi, ea se ridică acum pe alte temeiuri morale și altele îi sunt gândurile astăzi. Energiile ei zăcute și vămuite de trădarea care nu se uită, și-le adună încet sub pajura care stă pe umărul Conducătorului, pentru zborul cel mare.

Țara, cu gândul mereu la zilele acelea, își taie alte zări și își caută alte certitudini.

Ea cere s'o lase în pace necroforii.

Și să se astâmpere cei ce au uitat zilele acelea...

23 Maiu 1941.

UNIREA, CONDIȚIA MÂNTUIRII NOASTRE

*Pledoarie pentru încrederea
în puterile noastre și în soliditatea românească.*

Pe zi ce trece, deși pretindem că am priceput câte ceva din spiritul timpului nou, în conștiința multora dintre noi își face loc tot mai mult ideea că refacerea unității noastre geografice și chiar redresarea materială și morală a României sunt în funcție exclusiv de împlinirea anumitor evenimente externe și că orice am face aici, la noi acasă, oricâte eforturi am depune pentru ameliorarea condiției noastre de azi, totul stă sub semnul tiranic al unui anume determinism din afara voinței românești. Posedați de această bizară superstiție, stăm de aceea, cu rădăcinile sufletului în aer, abandonându-ne iluziilor și pendulând între svonuri, într'un gol pe care imaginația fiecăruia îl vrea umplut de neverosimil și cât mai neîntârziat.

De aci, un sentiment de provizorat, o senzație fluidă și nestatornică a vieții de fiecare zi și tot de aci, astenia și blazarea, fiindcă miracolul întârzie să se producă...

Psihologia aceasta oloagă este una din tarele grave și odioase ale trecutului. Democrația care își avea buricul la Paris, la Londra ori la Geneva, ea ne-a lăsat această penibilă diformitaune sufletească. Incapacitatea ei de a concepe și de a realiza un destin în autenticul românesc și sensul său centrifugal și minor ne-au redus încrederea în forțele proprii și în latențele rasei, și ne-au anexat sistemelor internaționale, transformându-ne din subiect în obiect de istorie, aruncându-ne pe traectoria celor mai stranii orbite satelitare. Democrația xenofilă a chemat peste noi cenzura „factorilor externi” și degetul amenințător al „străinătății” care ne voia cuminți totdeauna, respectuoși față de tratatele care sugrumau Țara în clauze favorabile evreimei și cu mâna mereu miloagă după pomana bancherilor generoși ai mapamondului. Educația ei ne-a desfigurat și ne-a deprins cu gustul de cenușe al unei existențe mărunte și tributare fatalității, fără sentimentul trăirilor plenare și fără vocația înalturilor.

Ce otravă mai tare poate ucide mai sigur instinctul de viață și puterea de devenire a unui neam, decât aceasta?

De sigur, din această chinuitoare svârcolire a zilelor noastre, un lucru se desprinde clar: Neamul Românesc trăiește dramatic și intens visul Unirii și nostalgia spațiului său vital de medalie rotundă.

Acesta este un adevăr. Dar că realizarea lui depinde exclusiv de un anume determinism și că, prin repercusiune, el s'ar împlini automat, aceasta este o mare prostie. O prostie primejdioasă.

O țară și un neam nu se înscriu în istorie proiectate din afară înăuntru. Dimpotrivă. Ele sunt și se afirmă în afară, așa cum se proiectează dinăuntru. Forța dinăuntru le imprimă conturul și tot ea le valorifică prezența și drepturile lor vitale în afară.

Pentru aceasta trebuie însă să avem FORȚA. Și forța nu o avem decât unindu-ne, concentrându-ne într-o plenară solidaritate românească.

Zadarnic vom continua să ne tânguim la zidul plângerilor. Cu tânguirea singură, vom izbuti numai să scandăm cu cronicarul elegia inutilă a tristeților: „acolo șezum și plânsem”...

Zadarnic vom aștepta miracolele din lume și conjuncturile factorilor externi. Conjunctu-

rile pot oferi numai momentul realizării. Il pot ajuta, cel mult. Realizările însă trebuie să vină dela noi. Din puterea noastră de explozie și din credință. Din tăria românească pe care trebuie s'o făurim. Din instinctul de unitate pe care trebuie să-l turnăm în blocul marei durate românești.

24 Maiu 1941.

ROBUL NEAMULUI SĂU

Drama și privilegiul adevăraților conducători de popoare: conștiința că ei nu-și mai aparțin.

Eri a fost ziua de naștere a Conducătorului. Țara, presa, intimitii chiar, nimeni nu a știut lucrul acesta. Iar puținii care îl știau, l-au închis în discrețiile unui consemn ermetic.

Retras ca de obicei în tăcerile de catedrală ale biuroului său dela Prezidenție, Generalul a lucrat eri în mod obișnuit. Adică dela ceasurile violete ale luceafărului, până târziu în înalturile nopții. Aplecat peste hărți și peste durerile Neamului, el nu și-a îngăduit nici măcar binecuvântatul repaos al mesei. Cu fruntea în palmă, cu gândurile înconjurând relieful României, taciturn și grav, a stat toată vremea singur, între vrafurile de hârtii care poartă până la el necazurile și dorurile Țării convalescente.

Intr'un târziu devotamentul colaboratorilor

săi a vrut să-l smulgă dela masa de lucru și să-i amintească o clipă de aniversare.

Atunci cuta severă dintre sprâncene s'a adâncit în umbra unei nebiruite tristeți. Și mâna soldatului s'a crispat pe mânerul unei săbii nevăzute :

— Nu! Până nu voi izbuti să dau prin munca mea drepturile la care aspiră Țara, nu-mi îngădui să-mi amintesc de mine!

Afară coborau aromele miezului nopții din salcâmi înfloriți ai Cerului.

Bulevardele își petreceau lumea neștiutoare sub bolțile de răcoare ale teilor. Și larma orașului adormea ușor în finalul melodiilor primăverii.

Dar Conducătorul întârzia încă în tunică și diagonală și sta peste ceasul de somn de vorbă cu ursitorile istoriei...

El știe că nu-și mai aparține. Cu conștiința predestinării, s'a abandonat unui destin de rob care e închinat mântuirii Neamului. Sufletul lui nu mai vibrează la bucurii personale. Cufundat în marea respirație a poporului, Mareșalul și-a dat propriei biografii sensul eroic și demotil al jertfei și al trăirii prometeice pentru un ideal care e al întregii comunități românești.

Inima sa, care nu mai bate decât pentru împlinirile definitive ale istoriei, cuprinde acum toată drama României, și sensibilitatea ei e

copleșită, adună în ceasul de față neconsolata tristețe a douăzeci de milioane de inimi.

Ea nu se mai poate bucura decât în măsura în care se va învrednici să mântue obida Românismului.

De aceea conștiința Generalului Antonescu n'are liniște și viața lui care rezumă existența noastră actuală și destinul românesc peste veac nu mai are bucurii și aniversări intime. Incordat peste clipa de față, disciplinându-și voința în asceze ermitice, își interzice chiar amintirile personale: calendarul lui nu cunoaște alte date și alte sărbători decât pe acelea ale calendarului național care va trebui scris cândva din nou cu pana de oțel a onoarei.

Valoarea morală a gestului acestui Atlas al României naționaliste și semnificația unei atâtea de înalte concepții despre rostul și investirea sa istorică în conducerea Statului sunt inegalabile.

Cum să nu jurăm atunci pe numele și pe dragonul legendei de aur a Generalului?

Și cum să nu credem în Sfânta Înviere a României, când miracolul acesta este prefigurat în stilul de viață, în însăși puterea morală a demiurgului care ne poartă peste vâltoarele timpului?

4 Iunie 1941.

LA MUENCHEN S'A DESCHIS UN NOU CAPITOL DE ISTORIE

Funcția ziaristului este să exprime ceea ce există.

Fără a avea vreo indicațiune precisă, am avut totuși, senzația că după întâlnirea Hitler-Antonescu dela München războiul cu Rusia Sovietică trebuia să izbucnească dintr'o zi în alta. Intr'adevăr, în zilele acelea din miez de Iunie, heraldii Europei se pregăteau să sune dela Marea Baltică la Marea Neagră marșurile Cruciiadei liberatoare...

Călătoria Conducătorului nostru la München reține atenția întregii prese mondiale și ea marchează, după discursul Ducei, cel mai de seamă fapt politic al săptămânii.

Primit cu onoruri și cu o extraordinară cordialitatea germană la care Românii nu pot rămâne insensibili, marele ostaș care cheazăște aici viitorul unei Românii noi și fermitatea politice de reconstrucție a Axei în spațiul sud-est, a avut convorbiri cu d. von Ribben-

trop, ministrul afacerilor străine al Reichului, și apoi cu Führerul Adolf Hitler.

Comunicatele oficiale ca și foarte călduroasele comentarii ale ziarelor berlineze subliniază că întrevederile au decurs în spiritul de strânsă amicitie, care caracterizează legăturile actuale dintre Germania și România și că prezența domnului General în Capitala Bavariei a prilejuit însuflețite manifestații de simpatie din partea populației pentru personalitatea sa de mare prestigiu moral, politic și militar.

Vizita aceasta se încadrează în linia colaborării leale și intime a Țării noastre cu Reichul național-socialist în complexul vastei opere de ordonare a lumii sub egida pactului tripartit și capătă în actuala conjunctură europeană o importanță hotăritoare, istorică.

Acolo, în soborul birou de lucru al Führerului, sub privirile scrutătoare ale lui Frideric cel Mare și ale prințului Bismarck care străjuesc din cadre de argint masa rotundă unde stăpânul Europei și Ducele au întins în 1938 o ultimă mână de salvare lui Chamberlain și Daladier, cei doi conducători de popoare au stat de vorbă intim și îndelung. Cu conștiința gravă a făuritorilor de istorie și cu viziunea clară a arhitecturii Europei de mâine, ei au examinat toate problemele ridicate de conjunctura internațională și acordul lor a fost complet.

Germania și România sunt unite sincer și definitiv într'o alianță puternică și într'o prietenie profundă care merg până la o totală identificare de destine.

Aruncând uitării tot ceea ce ne-a putut îndepărta o vreme prin perfida politică continentală a Albionului și întorcându-ne la tradiția istorică a României lui Carol I și a Germaniei bismarckiene, germanii și noi ne găsim acum angajați în marele front de solidaritate europeană și în inima unei revoluții fără egal care vine să fundamenteze temeiuri de viață nouă și altă ordine, o ordine fecundă și liberatoare în raporturile dintre popoare.

Pe noi ne unește acum totul de Führer și de Reichul lui național-socialist. Revoluția declanșată de voința și de geniul Conducătorului ne-a readus în orbita istoriei autocefale românești și în comunitatea geopolitică și solidară a spațiului nostru firesc din Europa dunăreană. Intorși de pe circuitele satelitare ale democrației apusene, ne-am regăsit astfel identitatea istorică și stăm aici pivot de siguranță la sfârșitul civilizației și al culturii europene. Cu un Stat de structură autoritară. Cu un sentiment plinar al predestinării. *Cu gustul jertfei.* Cu credință în Dumnezeu, în Conducător și în dreapta înțelegere a lumii. Cu o neșovăelnică statornicie în convingerea că viitorul

Țării noastre crește prin biruința național-socialismului și a lui Adolf Hitler.

Aliată pe viață și pe moarte cu Germania, România așteaptă, de aceea, cu certitudinea tonificată de întâlnirile dela München, ceasul cel mare al destinului.

14 Iunie 1941.

PREVESTIREA RĂZBOIULUI

Senzația nelămurită a războiului antibolșevic se transformă în certitudine. Dejucând vigilența cenzurii articolul acesta alarmant nu era în fond decât descifrarea unei cule pe care am surprins-o sub fruntea mai gravă ca oricând a Conducătorului într-o seară la Preșidenția Consiliului de Miniștri.

Plutesc în ceasul acesta în aer nu știu ce chemări tainice ale destinului, nu știu ce semne mari desprinse din crugul de foc al viitorului. Este ceva nelămurit, o senzație încă stufoasă, nediferențiată. Dar e, însfârșit, ceva care luminează cu joc de vâlvătai albastre drumuri și nădejdi știute și care face să se proiecteze în amplificări colosale năzuinți fremătătoare, certitudini masive și înalte din noi în afară, de azi peste mâine.

Poporul așteaptă ceva. Poporul acesta pe care l-au vămuit atâtea dezastre și l-a urgisit

veacuri dearândul istoria, dar pe care nu l-au ingenunchiat desnădejdi, are senzația că trebuie să se petreacă un fapt mare și decisiv în soarta lui mașteră. Cât de curând. Cât mai curând posibil. Și de aceea marasmul și durerile cășunate de răstignirile de eri prind a se converti, în misterioasele lui retorte sufletești, în elanuri, în credințe și în certitudini tari peste care se arcuesc din nou bolțile surpate anul trecut ale sentimentului duratei, ale eternității românești. El descifrează în misterele timpului legile unor încrâncenări decisive și mântuitoare ce nu mai pot întârzia. Simte că ursitorile îi zămislesc acum altă existență. Intuește liniile înalte ale altei trăiri, răscumpărătoare de umiliri și răzbunătoare de trădări.

Peste blazarea de eri, peste dezolantele acceptări ale fatalității, se petrec acum în sufletul Țării încordări puternice și vibrații eroice: o epică ambiție umflă în ceasul de față vintrelele strânse de tristețe ale vrerilor românești.

Momentul acesta de tensiune spirituală România îl așteaptă și îl pregătește din ziua când, prăbușindu-se regimul democrației năimite și imorale, frânele conducerii au trecut în mâinile de viteaz ale Generalului Ion Antonescu. Ea știa că misiunea istorică cu care l-a investit Providența pe acest profet în tunică de soldat este tocmai mântuirea ei și de

aceea, când Generalul a apărut la 2 Martie în fața urnelor plebiscitare, gândurile Românilor de pretutindeni au pornit năvalnic și masiv încoace nu atât pentru a-i ratifica o politică dinainte acceptată, cât mai ales spre a-i arăta că sufletul colectiv al Neamului are nevoie de acest mare suport moral care e prezența neșovăelnică a unei voințe de fier la comanda Statului.

Plebiscitul acela a avut astfel sensul unei imprecății unanime a conștiinței naționale adresate Conducătorului.

Astăzi din nou, cu resorturile refăcute, conștiința Neamului se vrea mobilizată sub dragonul de aur al Generalului. De data aceasta însă, ea se urnește din adâncuri ca să se măsoare pe scena cea mare a istoriei cu fatalitățile, cu strâmbătățile, cu potrivniciile.

16 Iunie 1941.

22 Iunie 1941

„Ostași, vă ordon treceți
Prutul” !

Ceasul cel mare al Destinului ne-a ajuns din urmă.

A fost dat Neamului acesta, svârlit în toate vârtonile istoriei și bântuit de toate dezastrele, să-și plătească dijma existenței lui dramatice aici la răscrucile lumii cu olturi involburate de sânge, în jertfe grele, în imnice dăruiri de viață pe traectorii înalte și de ample vibrații eroice.

Nicio istorie nu e mai profund tragică și mai frumoasă decât a noastră.

Niciun popor nu și-a plătit mai scump vatra lui istorică decât noi, Românii.

Insulă latină în oceanul agitat al slavismului, am fost înfipti de Providență aici, la porțile de întuneric și de blestem ale Asiei, ca să fim scut viu în apărarea civilizației și a culturii europene, cu misiunea grea și defi-

nitivă de a opri invaziunile anarhice și barbare ale stepelor să pătrundă în peisagiul vechiului continent.

De douăzeci de secole, dar de douăzeci de ani, mai ales, misiunea noastră aceasta a fost. Și ne-am împlinit-o așa cum D-zeu ne-a învrednicit mai bine. Era și încă este vorba nu numai de a apăra granița materială dintre două lumi, dar de a rețea ofensiva permanentă, asalturile anarhiei bolșevice asupra principiilor de viață, asupra armoniilor spiritului și a valorilor eterne ale creștinismului. De aceea între epoca lui Ștefan cel Mare, atletul vajnic al lui Crist, și între momentul acesta de superbă înfiorare războinică, destinul românesc se arcuește în nestinse și predestinate linii de foc pe deasupra monstruoaselor fatalități, pe cerul sumbru al Europei.

Limitele acestui hotar de flăcări se suprapun de totdeauna peste dimensiunile Moldovei și arcul despărțitor de sus s'a oglindit neclintit în undele bătrâne cât toate erele geologice ale Nistrului. Basarabia a fost astfel un simbol unanim recunoscut, o prelungire a destinului european până în pragurile vinete ale Sălbăticiei.

Aici s'au întâlnit de atâtea ori disperările și drumurile solidarității popoarelor.

Astăzi solidaritatea europeană se reface din nou în locurile acestea. Din Nordurile lui Ca-

rol al XII-lea și până în malurile Pontului Euxin ale lui Herodot, un singur front se ridică — frontul solidarității destinului european în fața roșiilor argonauți ai morții.

Ne este dat iarăși nouă să primim învestirea eroică a istoriei și să dăm semnalul bătăliei.

Alături de glorioasele divizii ale Marelui Fuehrer, ale Axei, armatele Regelui Mihai I dau în ceasul acesta buzna spre nesfârșiturile de crivăț ale Siberiilor.

Infrățiți definitiv în jertfa morții soldatul național-socialist și cel român ridică acum dig de putere nebiruită în fața vrăjmașului comun al tuturor popoarelor.

Ce misiune mai nobilă, ce dăruire mai generoasă a fecundat vreodată istoria lumii dela cruciade încoace?

Și ce onoare mai înaltă a primit un Conducător, ce încredere mai adâncă am putea râvni din partea unui aliat, decât această supremă comandă pe care, la un an după dezastrul românesc, Fuehrerul Adolf Hitler o consimte viteazului nostru General?

Oare nu este acesta semnul celei mai mari prețuiri pentru valoarea combativă a oștii noastre și pentru capacitatea, pentru geniul militar al Generalului Antonescu?

Istoria va avea acum prilejul să înregistreze suflul eroic al rasei noastre, să prindă caden-

tele marșului nostru triumfal pe porțile împărătești ale destinului.

Este visul neostoit al veacurilor românești.
Este incandescența voință a tineretului nostru
eroic în iureș împlinitor peste Prut!

Trăiască, dar, războiul!

Trăiască Basarabia și Bucovina libere!

Trăiască frăția de arme româno-germană!

Trăiască Regele, Fuehrerul și Conducătorul!

22 Iunie 1941.

SENSUL SFÂNTULUI NOSTRU RĂZBOI

Cruciați ai civilizației creștine, umplem spațiul rusesc cu substanță europeană.

De douăzeci și patru de ore armatele noastre și ale marelui Reich național-socialist mărșăluiesc victorioase în epice confruntări cu moartea pe pământul voievodal al Basarabiei și al Bucovinei martire.

Raniță lângă raniță, soldații lui Adolf Hitler și ai Regelui Mihai I, merg în valuri eroice sub comanda supremă a Generalului Antonescu, uniți definitiv în botezul gloanțelor și în idealul acestui sacru și grandios război eliberator.

Pentru întâia oară în dăinuirea noastră — în dramatica noastră dăinuire — oștirea valahă care s'a bătut cu bolovani și cu tunuri de cireș în atâtea Posade, și-a scris epopeea războiului mondial în opinci, cu pumnii și cu disperarea, pentru întâia oară forțele românești se măsoară pe scena istoriei în condiții egale cu vrăjma-

șul, fără acel sentiment al inferiorității tehnice și al singurătății care anulează încumetările și fără gândul că dăruirea lor e cenzurată de fatalități și de zădărnici.

Echipată modern și complet utilată cu scule de războiu, armata noastră are acum și siguranța armei pe care o mânuiește și certitudinea unei prezențe tari și solidare a aliatului din flancuri. Ea știe că n'a mai pornit pe capricioase meandre ale hazardului și are în ceasul acesta conștiința fermă că își unește vitejia la gloria celei mai mari puteri militare a lumii și că fapta ei se înscrie în legendă pe traectoria celei mai înalte chemări misionare pe care a cunoscut-o istoria universală dela Cruciade și până astăzi.

Intr'adevăr războiul acesta depășește obiectivul unei încrâncenări reparatorii, a unei lupte de desrobire a două provincii răpite injust și prin ticăloase trădări. El capătă proporțiile unei sacre expediții de liberare a civilizației și-a culturei universale, a unei solidare ridicări a spiritului și a conștiinței timpului nostru împotriva puterilor răului, împotriva bestiei din caverne, a anarhiei nimicitoare de valori umane, a dogmelor asazine, a monstruosului Antichrist care își șuieră duhul pustiitor peste întreg pământul.

Valoarea acestei cruciade europene care cuprinde în vasta sa orchestrație ideologică un

întreg meridian ce pornește dela Oceanul înghețat, din ținuturile albe ale Finlandei, peste Prusia Orientală și Polonia, la Marea Neagră și sfârșește trăgând o formidabilă linie de forță peste Italia pe țărmul de dogori al Mediteranei, dincolo în pustiurile Africei, tocmai în aceasta constă: în voința constructivă și liberatoare, în ordinea morală pe care o instaurează invincibila coaliție a spiritului nou european elaborat de revoluția fasciilor și svasticeei național-socialiste.

Eliminând influențele turburătoare ale plutomasoneriei britanice și zdrobind acum, în această a doua campanie, veleitățile dinamitarde ale bolșevismului în spațiul ei, Europa își durează în modul acesta noi temelii existențiale, iar echilibrul și armoniile fecunde ale umanității zdruncinate de materialism își statornicesc definitiv durata pe liniile tari și înalte ale spiritului.

Iată sensul și grandoarea participării noastre la această încleștare de forțe care convertește tristeți și umiliri fără nume în capitole de măreață epopee universală.

Și atunci cum să nu credem în legile morale ale acestui războiu sfânt alături de Germani, de Italieni, de Finlandezi?

Cum să nu ne dilatăm orgoliile când vedem împuternicite diviziile de cruciați valahi ale Generalului Antonescu cu asemenea nobile bla-

zoane misionare care ne vehiculează din penibila prăbuşire de ieri pe culmile majore ale istoriei?

În ceasul acesta târziu aud bocancii soldaţilor noştri bătând cadenţele grele ale biruinţei în cea dintâi ofensivă a Neamului nostru.

Ascultaţi-i şi aruncaţi-le jerbele voastre de gânduri sub tălpi, că'n ropotele lor masive mărşăluşte destinul românesc...

23 Iunie 1941.

NOI ÎN CONȘTIINȚA TIMPULUI EUROPEAN

Blruim pretutindeni. Au trecut numai trei săptămâni dela declararea războiului și ostașii României eroice au și schimbat poziția morală a Neamului nostru în conștiința Europei. Bat, însfârșit, ceasurile răzbunării unui destin peste care s'au așternut prea multe umilinți istorice.

România transfigurată de tensiunile eroice ale acestei vaste încrâncenări care se întinde de sub aureolele polare până la Marea Neagră, își cântă astăzi peste steaguri imnurile înalte ale celei mai drepte biruinți.

La un an după prăbușirea aceea îngrozitoare care își vuese și acum pustiul în suflete, la un an după abandonările lașe de pământuri și după trădările monstruoase ale unei clase politice fără conștiință, Țara reînviată și nouă se adună iarăși sub prapuri și în pridvoare de

altar ca să-și slăvească după datini Eroii, Biruitorul și desrobirile.

Au trecut numai trei săptămâni de atunci, din dimineața aceea vastă și calmă ca o stepă.

Comanda tunătoare a Generalului pentru trecerea Prutului, zornăitul armelor care înfiripa pe liziera Moldovei cântul aspru al îndrăselilor și legenda gravelor înfruntări ale soartei, ne stăruie încă în simțuri ca o neverosimilă invitație la sublim, ca o uluitoare călătorie în miracole...

Și totuși a fost așa.

România eroică s'a regăsit în sabia repara-toare și în voința de fulger a Conducătorului, a rupt lanțurile rușinei și a sărit pe crestele istoriei.

Armatele ei înfrățite cu regimentele viteze ale Germaniei au luat poziție cu fața către barbaria asiatică și au construit cu ziduri vii de căști aripa sudică a marei cruciade europene. Integrate în mecanismul unitar al frontului general și urmând consemnul tacticei și al strategiei acestui război de stil nou care cere ample manevre de forțe, ele au avut greul rol și onoarea de a construi punctul arhimedic pe care aliatul german să-și poată fixa cu nădejde pârgurile de rezistență și de mișcare pentru operațiile din Nord.

Planul de luptă impunea mai întâiu o acțiune ofensivă grabnică în sectorul de mijloc al

intrândului sovietic pe teritoriul fostei Polonii.

Forțe imense bolșevice în dispozitiv ofensiv și formidabil chiurasate erau masate în Bucovina septentrională și în Basarabia. Pe aici, mai ales, pe porțile Prutului calculase Stalin să bușnească în inima Europei. Aliindu-și terenul și întăriturile părăsite de noi anul trecut, construind sute de aerodromuri militare, cazemate noi și adăposturi blindate, ținând sub presiune o imensitate de tancuri și trupe de elită crescute în spaima „barbariei” europene, el plănuise să întoarcă peste cadavrul României frontul german și să treacă sub tăvălugul nimicitor al slavismului unificat tot centrul continentului...

Vastitatea și cutezanța socotelilor moscovite nu se pot măsura decât în demența imperială a acestui Nerone roșu care își ridică acum în grabă bagajele și pistoalele asasine din hrubele Kremlinului. Dar era în orice caz o formidabilă presiune de violență pe linia Prutului.

Misiunea inițială a trupelor noastre a fost să angajeze inamicul dealungul întregului front și să-l țină în priză până ce vor fi fost sparte rezistențele lui din intrândul dela Byalistok și operată, apoi, prima fază a încercuirilor germane.

După fulgerătoarea ofensivă a diviziilor Füh-

rerului în Nord și după ce întregul front aliat a fost adus la același nivel, trupele Generalului Antonescu au părăsit pozițiile și s'au pus atunci în mișcare învăluitoare conform planului dinainte stabilit.

Urmând aceeași tactică de surprindere în clește și dinamizate de un moral care a recoltat jerbele de elogii ale Führerului, ale întregii prese germane și europene, diviziile noastre au zdrobit colosul armatelor staliniste și în mai puțin de zece zile au cuprins întreaga Bucovină și Basarabia până dincolo de Chișinău.

Între timp vulturii cerului românesc în colaborare cu invincibilele forțe aeriene germane au bombardat și au distrus întreaga rețea de apărare bolșevică din Basarabia și de dincolo de Nistru.

În ceasul acesta de sfântă biruință regimentele Führerului și ale Conducătorului se bat umăr la umăr pentru desăvârșirea marelui manevre care va zdrobi peste puțin și ultimele rezistențe ale disperării comuniste în Basarabia.

Sfârșitul e clar și certitudinile lui se răsfâng de pe acum în conștiința popoarelor care se răscoală rând pe rând în penitenciarul sovietic. Învingem. Și cu noi învinge întreaga civilizație, învinge umanitatea, învinge însuși Dumnezeu, căci războiul acesta nu e numai o expediție răscumpărătoare de pământuri, ci

mai ales — în primul rând — o zidire nouă a armoniilor purificate ale lumii și o ursire de alte destine Europei salvată din servituțile și din teroarea iudeomarxismului.

Contribuția românească pe care Marele Führer a consfințit-o în Proclamația din 22 Iunie, în magnificele comunicate de război care vorbesc de eroismul soldatului nostru, și în atâtea cruci de fier aninate de el pe piepturi de ostași români înainte de orice altă decorație națională, este dreaptă și netrufașă împlinire a misiunii și a destinului istoric al unui popor care este prin destinație originală, obligată, grănicer la frontieră de lumi.

Putem fi de aceea fericiți și mândri. Dar suntem întâiu de toate recunoscători geniului politic și strategic, acestui profet al Europei actuale, Führerului Adolf Hitler, care ne-a dat prilejul să ne spălăm onoarea în sânge și să ne ridicăm din nou în zeniturile de baladă ale istoriei. Suntem recunoscători deopotrivă camarazilor de arme germani care au știut să prețuiască virtuțile oștirii valahe și să insuflă prin prezența lor lângă noi încredere diviziiilor Regelui Mihai ce se bat ca în legende, îngerește, cu Antihrist. Sărbătoarea de azi îi cuprinde în reverberațiile ei de lumină și pe ei la un loc cu Generalul și cu Eroii români.

Morților noștri comuni pe care-i închină brațele acelorași cruci pe pământul desrobii,

România renăscută le arde aceleași candelă și aceleași gânduri pioase le închină acum și în veci de sub steagurile marelui cruciade.

Lor le jurăm că biruința aceasta vom veghea să nu fie pătată de niciun păcat.

Iar Conducătorului, mântuitoarei sale prezențe în inima acestor zile care despică zări de veacuri noi românești în conștiința timpului european, Țara fericită îi întinde sub pași trâmba de lumină a bucuriilor ei de astăzi și-i cântă din toate trâmbițele istoriei sale voievodale și eroice pentru încumetările lui de azi și cele viitoare:

„Zid de săbii îți vom face, Generale!”

14 Iulie 1941.

ORGANIZAREA BIRUINȚEI

După un an dela sălbateca invazie bolșevică, pământurile devastate ale Basarabiei și Bucovinei sunt aduse din nou sub steagurile biruitoare ale României.

Vitezele trupe ale Regelui Mihai I și ale Generalului Ion Antonescu trec Nistrul alături de glorioasele armate ale Führerului Adolf Hitler.

În urma lor se deschid, mari și urgente, problemele refacerii.

Odată cu desrobirea celor două străvechi provincii moldovene de sub jugul moscovit, se pun acum probleme noi și foarte serioase pentru organizarea și reintegrarea lor organică în comunitatea românească.

Eroismul soldatului român oferit în jerbe mari de viață acestei halucinante epopei de ev mediu ne-a întors la trunchiul despăcat al Neamului Bucovina voievodală și dintr'un ceas în altul goarnele trebuie să ne anunțe curățirea

totală a ultimelor gunoaie ale anarhiei roșii și de pe șesurile pârjolite ale Basarabiei.

Armele și-au spus cuvântul de oțel și ele rămân să împingă mai departe, până în fundurile asiatică, hoardele barbariei moderne, să lichideze definitiv demența iudeo-marxistă dela Kremlin și să aducă Europei în vârf de baionetă victoria liniștei pierdută acum un sfert de veac.

În urma lor însă biruința se cere organizată în adâncime și rapid.

Aci intervine spiritul dinamic și creator al organizației de Stat și aci se poate verifica în plin tot ceea ce am reținut din experiențele grave ale trecutului și, mai ales, tot ceea ce am înțeles noi din aceste profunde prefaceri revoluționare care vin să dea continentului altă structură și un stil de viață nouă.

Este un sever examen pe care suntem chemați să-l trecem în fața conștiinței noastre și a istoriei.

De aceea trebuie să ne dăm măsura întregii capacități de muncă, să mobilizăm toate ambițiile românești, să procedăm cu cea mai mare severitate și cu cele mai pioase simțăminte la luarea în primire din mâinile destinului și la refacerea Basarabiei și a Bucovinei martire.

Intrarea stăpânirii românești să însemne o nouă descălicare pe plaiurile acelea sfirte. O

voință de grezie să împlânte cu un sentiment de durată eternă pajura națională pe urmele însângerate ale vitejilor. Și o conștiință misionară să ridice pe schele de lumină darul faptei lor.

Pentru aceasta ni se cere foarte puțin și foarte mult în același timp.

Ni se cere întâiu de toate să ducem peste Prut un spirit nou și flamuri de Țară nouă. Să lichidăm tarele și servituțile trecutului. Să spulberăm mentalități învechite și rutinare. Să biciuim tembelismele. Să abandonăm sisteme perimate și absurde. Să zdrobim — dar să zdrobim definitiv — orice tendință centrifugală și să întărim în veșnicie prin contraforturi de ordine și de faptă constructivă digul Românismului pe hotarul asediat de slavism al Europei.

Vechile experiențe vor trebui să înceteze. Totul trebuie ridicat pe temelii noi și în duh nou.

Știm că Generalul însuși vrea această revoluție în istoria românească. Gândul său dăruit de un an acestei sacre obsesii a reconstrucției Patriei arde în nostalgia unei Români prime-nite și tari. Mai știm iarăși că profesorul Mihai Antonescu și-a concentrat toate puterile sale morale și toate resursele spiritului său fecund și înouitor pentru realizarea acestei re-

voluții unice în dăinuirea Neamului nostru. Dar ei trebuie înțeleși și ajutați de întreaga conștiință românească chemată în ceasul acesta la marea confruntare cu destinul. Nu numai participând cu bucurie și cu orgoliu la gloria unei politici inițiată de Conducător, dar înoindu-ne noi înșine, convertind întreaga noastră ființă la noile legi de viață națională, dăruind cinstit tot sporul energiilor și al elanurilor generației de azi marelui efort care trebuie să ridice pe pârgii de veac viitorul României nu numai reîntregite, ci renăscute; renăscute și purificate.

Lumea aceea care și-a verificat incapacitatea în dezastrele de acum un an e scutită de această mobilizare. Ei nu-i rămâne decât să se resemneze și să se bucure, dacă mai poate, că sabia reparatorie a Generalului Ion Antonescu a tăiat piedecile blestemului și a redus astfel proporțiile teribilei responsabilități. Ei nu-i rămâne altă satisfacție decât să vadă, dacă n'a orbit-o cumva lumina revelațiilor pe care le primește năucită, cum peste ruina și peste rușinea trădărilor de ieri, Invingătorul dela 6 Septemvrie 1940 ridică pe brațele sale și „pe piept de istorie” o Țară tare, nouă și întreagă, alta decât România festinurilor prelungite dela Versailles și alta, în orice caz, decât România

aceea ulcerată de cancerul străinismului cu hotarele roase de infiltrații alogene și cu stema scoasă la mezatul bancherilor internaționali: România așa cum a visat-o tineretul care moare acum sub armuri cruciate cu ochii la luceafărul de pe capela Biruitorului arhistrateg.

11 Iulie 1941.

IN TRADIȚIA EROICĂ A LUI ȘTEFAN VODĂ

*Jertfim pentru noi și pentru
cauza întregii creștinătăți.*

2 Iulie 1504. Cerul Moldovei răsună de dangătul greu și prelung al clopotelor. Țara, în ziua aceea fierbinte și apăsătoare, era închinată în biserici. Știa că Ștefan Vodă zace și se chină amar de pe urma răniilor căpătate în lupta de la Chilia și-i venise șon că marele și bunul ei Domn e în grija unui vrac venetian. Mai știa că Vodă e obosit de lupte și îmbătrânit tare de grijile domniei. De aceea se ruga de trei zile, și de trei nopți în șir lacrimile moldovenilor spălau lespezile altarelor pentru paza vieții care se stinge în Scaun sub stema îngândurată a zimbrului. Dar nimeni nu cuteza să creadă că fulgerul care alergase ani și ani peste Moldova ar fi putut încremeni cândva în beznă morții.

Plăeșii priveau încă pe sub strașina palmei

în așteptarea vestitorilor care să-i cheme la altă bătălie. Arcașii își găteau tolbele. Husarii își potriveau șeile de stejar și sulile la oblic. Tunarii adulmecau focurile din crestele cetății. Trebuia, doar, să-i afle tunetul poruncii voievodale gata, încordați de iureș...

Dar la ceasurile patru din zi soarele intră în vâltoare de nouri, un uragan înfricoșător porni a mugi peste Țară și diacii își aplecară penele întristate peste condici ca să caligrafieze măreția semnelor cerești, iar cronicarul întoarse letopiseții și însemnă: „Domnit-au Ștefan Vodă 47 ani, 2 luni și 3 săptămâni, și au zidit Vodă Ștefan 44 de mănăstiri și biserici, și era însuși țitor peste toată Țeara”...

Astfel se stinse în glorie și în jalea supușilor săi și a întregii lumi creștine cel mai puternic principe european al veacului al XV-lea și Domnul cel mai mare al timpurilor românești.

Apariția lui în istoria noastră domină veacurile. Războinic fără seamăn, diplomat iscusit, organizator excepțional, stăpân drept, ascultat și iubit, profund creștin și darnic sprijinitor al culturii vremii sale, Ștefan Vodă a stârnit admirația entuziastă a epocii și faima lui de erou creștin a umplut de elogi analele Europei.

Dela florentinul Octavian Grecci, la cancelarii papali, până la cronicarii contemporani din

Polonia, din Ungaria și dela noi, toate penele secolului se cinstesc însemnându-i vitejiile și înțelepciunea. Insuși Papa Sixt al IV-lea îi mărturisește prețuirea sa și îl numește într'un mesagiu de îmbărbătare în luptele cu păgânii „Sabia lui Hristos”.

Intr'o Europă care nu-și găsea încă echilibrul, într'o lume în care tălăzuirea cruciadelor coborîse în spirite oboșale și nu izbutise să lase decât nostalgia unei vagi unități în conștiințele principilor și ale regilor, Ștefan, Domnul Moldovei, era într'adevăr unicul cap încoronat care ținea în respect păgânătatea și apăra cu paloșul „porțile creștinătății” cum însuși se exprima, în fața invaziei otomane.

Intocmai ca în ceasurile acestea de disperate asalturi ale anarhiei moscovite, cultura, civilizația și libertatea continentului se găseau în vremea aceea în primejdia de a fi nimicite de tăvălugul asiatic al semilunei. Atunci ca și acum, copitele Asiei amenințau să distrugă și să barbarizeze Europa.

Rusia abia începuse a se emancipa de sub jugul tătarilor. Ungaria Corvinilor era în declin. Polonia Jagelonilor agoniza. Și singura putere creștină care trebuia să se ridice stăvilă în calea pahoaelor era numai Țara Moldovei.

Moldova ajunsese într'adevăr sub Ștefan la o unitate desăvârșită geografică constituind la gurile Dunării un zid masiv de forțe care se

întindea la Răsărit până în apa Nistrului și la Nord, cuprinzând Pocuția, până în podișul polon.

Ștefan Vodă, conștient de misiunea care revenea coroanei sale în acest punct obligat al continentului, a încercat o amplă acțiune diplomatică pentru realizarea unei coaliții europene creștine și n'a izbutit. A trebuit atunci să se mărginească numai la propriile lui posibilități și să țină de unul singur frontul spiritualității și al civilizației împotriva obscurantismului în marș, ca primul continuator ce era al misiunii împăraților din Byzanțul apus și al cruciadelor creștine.

A luptat și a biruit ca un mare erou al crucii.

Stegar al lui Hristos, Ștefan cel Mare a fost însă deopotrivă și stegarul imperialismului românesc.

Bătăliile lui pentru cetățile basarabene, alungarea tătarilor, incursiunile în Transilvania și în Polonia, anexarea Pocuției, dau epocii o grandoare războinică fără seamăn și imprimă istoriei românești un sens net ofensiv, cuceritor, pe care numai în politica lui Mihai Viteazul îl mai aflăm.

Ștefan Vodă a însemnat o culme de lumină — cea mai înaltă culme a destinului nostru.

Astăzi, după 437 de ani dela moartea lui, ciclul istoriei se repetă aproape simetric. Mol-

dova e din nou poarta asediată a creștinătății.

Pe drumurile ei bătute de aprigul Voievod și de plăeși, răsună în ceasul acesta cadențele eroice ale armatelor române în epică incleștare cu hoardele păgânătății.

Este aci o măreață reluare a tradiției creștine și domnești în același spirit paneuropean și de ecumenicitate luptătoare.

De aceea paloșul dela Suceava și duhul dela Putna al Voievodului sunt în ceasul acesta călăuzele drumului nostru împărătesc. Și paginile letopiseților se deschid iarăși acolo unde diacii și caligraful au frînt leatul când „au domnit Ștefan Vodă”...

Iar plăeșii, arcașii și tunarii care au rămas din ziua aceea sfâșietoare de 2 Iulie 1504 încremeniți în așteptarea poruncii domnești, sunt, luptă în ceasul acesta în rândurile războinice ale urmașilor lor, ascultând comanda la General.

Iulie 1941.

EUROPA VA UMPLE SPAȚIUL RUSESC

Despre misiunea civilizatoare a războiului nostru antibolșevic.

Distrugerea liniei de fortificații „Stalin” și împresurarea Kiewului în mai puțin de o lună dela pornirea ostilităților pe frontul răsăritean imprimă acestui război un ritm fulgerător și un sens cu totul deosebit.

Oricâte analogii, oricâte paralelisme istorice s'ar încerca, fapta aceasta eroică rămâne un inegalabil record în istorie.

Campaniile din Polonia, din Franța și din Balcani s'au terminat într'un timp foarte scurt. Țări întregi au capitulat în cleștele armatei germane într'o precipitare aproape neverosimilă. Din primele ceasuri ale bătăliei ele au primit lovituri paralizante, reacționând apoi câțva timp dezordonat, ca să-și plece până la urmă brațele sleite și să se predea învingătorului ca în puterea unei fatalități implacabile.

Dar acceptând sentința tunului, ele au acceptat prin aceasta premisele proprii lor mântuirii naționale, și smulse prin sguuirea înfrângerii din hipnoza ideologiilor demo-liberaliste, s'au scuturat ca după o mare regăsire pornind să-și construiască schele pentru o nouă istorie. Acesta e adevărul cel mare. Iar dacă istoricii de mâine vor căuta să fixeze sensul adânc al tragediei acestor popoare, vor trebui să recunoască neapărat că înfrângerea suferită de ele pe câmpul de luptă a echivalat cu o biruință asupra propriului lor destin. De altfel ele înșile recunosc chiar de pe acum — cum e cazul Franței — că biruitorul le-a ajutat să se libereze de servituți și de tiranii care altfel le-ar fi dus la epuizări totale și la prăbușiri fără întoarcere. Pe povârnișul înfrângerii și-au găsit drumul de foc al purificării și al redresării lor morale, au intrat în legile de gravitate ale unei revoluții adânci, participând astfel la miracolul zămislirii de lumi noi.

Aceasta fiindcă așa a voit Germania, fiindcă războiul dus de Marele Fuehrer împotriva lor a fost un război nu distructiv, ci pozitiv, ordonator înfățișat, fiindcă în vidul moral lăsat de doctrinele demisionare ale trecutului, național-socialismul s'a dovedit a fi unica formulă de viață, unicul adevăr care poate restabili armoniile devastate ale Europei și soluționa grava criză de conștiință a timpului nostru.

Războiul împotriva bolșevismului are însă alt catehism. Aceasta este cu adevărat o expediție de nimicire. O expediție necruțătoare, care va deschide cu baioneta toate arterele putrede ale colosului roșu, ca să se poată deserta într-o hemoragie oceanică tot sângele lui iremediabil stricat, care amenința cu infectarea întregul univers.

Virulența microbului roșu era așa de puternică, încât operația nu mai putea întârzia nicio clipă.

De aceea toată deslănțuirea de forță a Germaniei și toată această fulgerătoare înaintare din toate părțile către inima bolnavă dela Kremlin.

Străpungerea liniei „Stalin”, care dă ritmul uluitorului marș al cruciadei în spațiul ulcerat al Rusiei, este, după metoda germană, lovitura de grație dată monstrului care se târăște acum paralizat către interior. Dar de data aceasta nu mai e vorba pur și simplu de o terapeutică a realităților, de o chemare, de o convertire a unui popor la adevărul vremii, ci de o distrugere atom cu atom a hoitului întreg, a întregului conglomerat sovietic.

Spațiul acela de dincolo de Nistru trebuie golit și purificat prin descărcările nimicitoare ale războiului. Trebuie prefăcut în vid, ca apoi să fie umplut cu substanță morală și cu plasmă proaspătă europeană. Europa trebuie să-și îm-

plante acolo o nouă dimensiune și să-și întindă limitele vitale, așa cum le proiectează viziunile din „Mein Kampf” ale Fuehrerului epocii noastre, până în granițele sumbre ale pământului asiatic.

Este, dar, vorba acum nu de a înlocui un sistem perimat ori de a înnoi un stil de civilizație europeană prin altul, ci de a stârpi o boală a lumii, de a crea un echilibru organic continentului adăogându-i un spațiu împlinitor, de a lămuri esențele morale și fundamentele existențiale ale timpului nostru și ale mileniilor care vin.

17 Iulie 1941.

BASARABIA ȘI BUCOVINA ÎN NOUA ZIDIRE ROMÂNEASCĂ

Miracolul s'a împlinit: După mai puțin de un an Basarabia și Bucovina, intrate în noapte sub tirania asiatică a hoardelor bolșevice, iau din nou drumul volevodal al istoriei lor moldovene.

Iar armata română, care plângea, în zilele acelea sfâșietoare ale retragerii, pe baionetele întoarse cu vârful în jos doliul celei mai nemeritate desonorări, își vede, mai curând decât am îndrăznit să visăm noi, diviziile refăcute și steagurile desfășurate din nou în baladele de oțel ale gloriei. Ea este acum flancul drept al marelui cruciade europene și partașă a celei mai mari biruințe care va rămâne în legenda veacurilor.

Așa dar Basarabia și Bucovina reîntre în acolada destinului românesc sub semnul unei zodii noi. Periferii ale Statului democratic de ieri prăbușit odată cu martirizarea lor, cele două provincii moldave vor fi de acum înainte,

din voința creatoare a Generalului Liberător, contraforturi de trăinicie ale României noui și bastioane înaintate ale civilizației europene în pieptul slavismului eurasiatic.

Poziția lor va fi total schimbată. Configurația lor, în întregime modificată. Rolul lor în dezvoltarea și în structura politică a Statului de mâine, esențial.

Basarabia și Bucovina vor fi centrele experimentale ale revoluției naționale, cele dintâi șantiere pe care se va începe — a și început — reconstrucția noiei durate românești conjugată cu stilul înalt al marelui revoluții europene.

Timpurile acelea tragice și penibile, când aceste părăginite proconsulate ale cluburilor politice dela București erau lăsate în voia soartei și închiriate viager haimanalelor și aventurierilor electorali, au murit definitiv.

Domnia lăcustelor lui Moise Zipstein la Chișinău și feuda pistruiată a vampirului Anchauch dela Cernăuți vor rămâne numai amintiri ale unei epoci de descompuneri morale, de rușini și de jaf, în care conștiința românească, ea însăși, a zăcut înălțuită în beciurile negre ale istoriei ca să nu poată turbura ospăturile orgiace ale democrației și cumetriile trădării, și pentru ca consiliile de administrație să vândă mai departe nestingherite, în jetoane și în tantieme, sufletul și viitorul Românismului.

Epoca aceea monstruoasă și murdară care s'a soldat cu dezastrul general din vara anului 1940 nu se va mai întoarce niciodată. Niciodată !

Plaiurile întoarse la trunchiul Neamului cu jertfa grea de sânge a oștirii române și sub semnul cruciat al celei mai mari coaliții a civilizației europene trebuie să aibe un destin pe măsura acestui grandios moment liberator. Ele trebuie să rămână definitiv simbolul eroic al zilelor acestea fără asemuire.

De aceea Generalul Desrobitor va lua însuși conducerea directă a organizării și a guvernării celor două provincii voievodale.

Toată munca de refacere și noiele planuri de ridicare a Basarabiei și Bucovinei vor fi executate sub comanda sa personală și sub privegherea severă a tânărului său sfetnic Mihai Antonescu.

Și fiindcă regimul obez al democrației a consumat până la capăt, adică până la dezastru, principiile sistemului de centralizare administrativă care au dus la atrofierea funcțiunilor vitale dela periferia Țării și la crearea unui aparat hidrocefalic la București, la blocarea și paralizarea mecanismului funcțional al Statului sub apăsarea biurocratismului rutinar, Basarabia și Bucovina vor fi cele dintâi care vor inaugura sistemul modern al celei mai largi descentralizări administrative.

Ele vor fi guvernate ca unități organice românești de sine stătătoare în cadrul noului Stat autoritar. Vor avea guvernatori și departamente de administrație speciale, după sistemul roman și al provinciilor germanice, care vor fi sustrate tentaculelor biurocrației centrale și puse sub autoritatea ierarhică imediată a Conducătorului, ca principiu viu coordonator și de unitate statală. Titularii departamentelor (acestea vor fi reduse la un număr minim tocmai în vederea simplificării și descongestionării biurocratice) vor avea ranguri de miniștri și libertatea de inițiativă personală conform realităților locale și a interesului general al Statului Român, fără a mai parcurge filiera rapoartelor unitate în arhivele centrale, a aprobărilor care umblă năuce prin labirintul ministerial sau al formalismelor inutile străine de necesitățile și de condițiile locale.

Organismul administrativ va acționa reflex și prodigios.

Unul din cele mai mari vicii ale actualului sistem de gospodărie a Țării noastre — consecință a concepțiilor fragmentare democratice — este această pulverizare anarhică a administrațiilor locale care înseamnă risipă de energie, lipsă de coeziune și desarticulare a întregii vieți de stat. Ocolul silvic, de pildă, este acum altceva decât circumscripția agricolă sau cea sanitară. În teritoriul aceluiași județ și

chiar al aceleiași plăși aceste celule administrative se întind pe raze diferite care se ating, se întretaie, dar aproape niciodată nu se suprapun pentru a constitui o unitate organică, astfel că pe trupul Țării se ridică unul peste altul monstruoase etaje de servicii și de birouri cu strivitoare bugete parazitare de personal și cu o formidabilă risipă de materiale.

Acest sistem haotic va înceta. Basarabia și Bucovina vor oferi exemplul unei administrații unitare, organice și simple, în care eforturile se vor conjuga armonic, iar autoritatea statală va înceta să mai fie acel Turn al lui Babel în care se vorbesc limbi diferite și ordinele plutesc în vagul întâmplării ciocnindu-se și anulându-se reciproc.

La o identitate perfectă de funcțiuni va corespunde o unitate de eforturi cu incalculabile beneficii și economisiri de energie, dar mai ales cu un spor de prestigiu pentru Stat și cu noi și fecunde certitudini morale pentru poporul care se va simți liberat de teroarea formalismelor biurocratice.

Intr'un Stat de țărani, ca al nostru, realitatea fundamentală și istorică a lui, tăiată în trăinicia veacurilor, rămâne singur țăranul român.

Pe el este zidită Țara. Din el cresc pietroase și drepte țăriile viitorului.

De aceea grija de căpetenie a Conducătorului lui îi este închinată. Către plugarul de

sub arme se îndreaptă caldă și ocrotitoare simțirea întreagă a Marelui Cavaler al Crucii.

După buna și cinstita tradiție voievodală el va da pământul desrobit în rândul întâiu luptătorilor de pe front, eroilor acestei sublime cruciade revoluționare. Apoi, pentru întărirea familiei, vor veni la rând însurățele, ca în glavele vechiului drept românesc.

Proprietatea va fi considerată însă nu ca un bun individual, ci ca o funcție națională, supusă reglementărilor și disciplinei de muncă edictate de Stat. Statul nu mai abandonează pământul la voia întâmplării. Este el însuși cointerestat socialmente la destinul teritoriului său, la organizarea producției și la dreapta repartitie a darurilor lui.

O concepție nouă se înfiripează, așa dar, în titlul moral al proprietății.

În umbra armelor Generalul taie brazde de drept revoluționar.

Și gândirea lui adâncă și înnoitoare merge mai departe: la modelarea unui tip de om potrivit virtuților rasei, la întemeierea unei școale adecuate condițiilor noastre de viață și autenticului românesc, la crearea unei Biserici misionare și dinamice, la eliminarea infiltrațiilor alogene din sânul comunității naționale, înfățișat la tot ce poate crea temelii noi existențiale autohtonilor Țării și durată pere-

nică României noi din ordinea nouă a Europei de mâine.

Toate aceste reforme sunt pridvor de veac nou românesc. Ele vin să sancționeze definitiv în faptă durabilă îndreptățirile unui popor muncitor și viteaz la beneficiile unei civilizații pentru apărarea căreia stă aici, sub platoșă și sub vifornițe, de milenii.

Nu vom repeta acum rechizitoriile îndreptate de atâtea ori din aceste coloane împotriva faunei politicianiste care ne-a vămuit istoria și ne-a trădat în lașități destinul.

De data aceasta vom spune că ea a fost un rău necesar. Ea a deschis prin ruine drumul revoluției și a făcut necesară, a chemat în mijlocul nostru apariția mântuitoare a Generalului Antonescu, ca să ne scude, să ne treacă prin proba de foc a marilor încumetări eroice, să ne întoarcă de pe traectoriile mortificatoare ale tuturor răătăcirilor, în matca vieții noastre românești.

Această regăsire de noi înșine este prefigurată în miracolul eliberării Bucovinei și Basarabiei, în esențele morale ale acestei epocale cruciade creștine și în participarea jertfei românești la construirea temelurilor morale ale lumii viitoare.

Bucovineni, Basarabeni, din martiriul vostru geniul și miruirea providențială a Omului Nou ridică porți de lumină pentru intrarea birui-

toare a României întregi într'o istorie și într'un destin nou.

Umilirea și suferințele voastre sunt în ceasul acesta răzbunate. Din ele Generalul a făcut pârgii de veac pentru ridicarea rasei noastre în onoare și în eternitate.

Iulie 1941.

MISIUNEA BISERICII ROMÂNEȘTI IN RĂSĂRIT

Odată cu ofensiva armelor, războiul împotriva Rusiei sovietice implică și o ofensivă misionară a Bisericii noastre dreptmăritoare în beznele spațiului eurasiatic.

Participarea României la războiul acesta mare și sfânt nu e o întâmplare obligată spre luminișurile istoriei noastre, nici o simplă atitudine morală, sau un act oarecare de oportunism politic care să poată fi valorificat după aceea în rapturi teritoriale și în îngâmfate etalări de pene de cocoș pe scena Europei. Prezența noastră pe frontul antibolșevic nu e un simbol. E un fapt, o dramatică și măreață împlinire de jertfă. E o dăruire totală în sânge și în oase românești pentru o înaltă misiune cu care ne-a investit destinul nostru de popor ortodox: salvarea sufletului rusesc din tenebrele anarhiei prin reconvertirea lui la lumile ortodoxiei. Căci dacă forța armelor va

distruge monstruosul Stat comunist și cuibul agenților de dezordine internațională dela Kremlin, rămâne totuși problema acestui stufos suflet slav, bolnav și barbarizat, care nu poate fi vindecat decât numai prin terapeutica reîncreștinării. Rămâne haoticul spirit rusesc care numai pe poarta Bisericii dreptmăritoare mai poate fi adus și îmblânzit din grotele uralice în comunitatea de viață a timpului nostru. Și acest rol misionar revine ca o teribilă obligație ortodoxiei românești.

Este vorba, deci, de un mare serviciu pe care umanitatea îl așteaptă dela noi în timpul și după acest formidabil războiu pentru Cruce. Rodnicia sângelui care se varsă cu atâta îmbeșugare pe stepele Eurasiei, în această unică înțelegere misionară poate fi asigurată. Și poate că numai așa.

Conducătorii războiului și diriguitorii Bisericii românești au înțeles imperativul acesta grav și absolut. Ei au trimis odată cu trupele desrobitoare și un număr de preoți militari care botează și reîncreștinează țărănimea Ucrainei păgânizate. Munca și râvna acestor slujtori ai lui Hristos este de toată lauda. Dar nu ajunge numai atât. Ca sufletul slav să fie desintoxicat și apărat de influențele primejdioase către care are atâta predispoziții naturale din fondul acela obscur, el trebuie organizat temeinic în trupul Bisericii ortodoxe prin-

tr'o acțiune metodică și susținută. Și ca să nu rămânem pe planul postulatelor vagi, ne îngăduim să facem Patriarhiei românești această smerită sugestie: să instaleze în parohiile Rusiei — care nu va mai fi mâine un ocean slav, ci o serie de unități politice și administrative sub controlul european — să instaleze preoți statornici, cunoscători ai limbii și conștienți de răspunderea ce li se pune pe umeri.

Dar se vor întreba mulți: de unde să se ia atâția preoți? Cred că — așa cum s'a procedat cândva pentru Cadrilater — ei pot fi recrutați dintre învățătorii basarabeni și dintre tinerii care, pregătindu-se în școli misionare, ar pleca în valuri, câțiva ani la rând, spre satele și orașele întoarse dela Antichrist, așa cum în veacurile trecute au pornit în Valahia creștină tagme întregi din călugăria grecească.

Este, încă odată, numai o sugestie laică. Poate surprinzătoare într'un fel. Dar este o chemare la împlinirea unei funcțiuni europene a ortodoxiei noastre. Și mai este încă și o valorificare istorică a unei dimensiuni a spiritului și a destinului major românesc.

4 Octomvrie 1941.

SEMNIIFICAȚIA MORALĂ A ALIANȚEI GERMANO-ROMÂNĂ

*Timpul nostru este dominat
de legile organice ale unei
puternice solidarități geopoliti-
ce.*

Prietenia româno-germană a intrat pe făgașe de lumină drepte și adânci. Dincolo de convenționalismul tratatelor și de sensul lor politic, legăturile dintre germani și noi capătă astăzi semnificația unei înalte comuniuni sufletești care deschide, peste considerațiuni de oportunitate, drumuri și perspective largi, fecunde și trainice celui mai bun viitor.

O politică falsă și catastrofală ne-a ținut ani de zile într'o atmosferă de negație a marelui realități germane. Lacheii democrației apusene și spiritul iudeo-masonic ne-au proiectat în față imaginea unei Germanii înfricoșătoare, rapace, strivitoare, antieuropene aproape. Timp de două decenii lumea românească a trăit cu spaima unei stihii teutonice teribile de care s'a

apărat cu încumetări donchișotești și cu caricaturile din presa parisiană ale lui Kellen sau cu călimările blumenfelzilor din atelierele de minciuni ale lui Izrael. O ideosincrazie abil cultivată cu artificii de stil de presă și de propagandă democratică ne-a făcut să ne refuzăm constant ori cărei chemări de colaborare și oricărei cunoașteri a realității germane. Iar pe deasupra, ca să ne dea iluzia unei participări active la șaradele europene, diplomația noastră dela Geneva ne crea — cu preț de multe sute de milioane de lei, e drept — stări de euforie prin păenjenișuri de pacte și de antante grandilocvente.

Și totul tindea să ne însumeze unei lumi de ficțiuni și să se fixeze definitiv în coaliția anti-germană, împotriva propriilor noastre interese.

Vremurile acelea penibile pe care noi, cei câțiva inși care gândeam și scriam ca și astăzi, le-am denunțat mereu ca pe o periculoasă rătăcire și ca pe o odioasă mistificare, au trecut în sfârșit. Au trecut pentru totdeauna.

Demascarea iudaismului și prăbușirea eșafodului de minciuni democratice prin triumful ideii național-socialiste în inima Europei, au chemat la realitate multe popoare. Realitatea aceasta plătită cu tragice vămuiri, a ajuns în cele din urmă să fie cunoscută și recunoscută și la noi. Direct, fără a ne fi tălmăcită de exegezele talmudice ale lui Leon Blum și fără

a fi filtrată prin ochelarii lui Kalman Blumenfeld dela București. Și astfel poporul român a putut să-și dea seama că național-socialismul îi fusese prezentat ca odios și barbar fiindcă era o doctrină de deparazitare a continentului de jidani, fiindcă urmărea eliberarea Europei de sub exploatarea tâlhărească a unei anumite plutocrații cu blazon, fiindcă voia să instaureze o ordine și o morală nouă a muncii creatoare în raporturile internaționale, fiindcă proclama însfârșit principiile unei culturi și ale unei civilizații europene fără impurități iudaice și independente.

Dar acestea erau chiar temeiurile de viață ale României noi pe care le prefigurase în visurile lui crucificate tineretul românesc. Erau înseși postulatele existențiale ale Neamului nostru asfixiat de invazia iudaică, jefuit de capitaliștii Occidentului, exploatat în munca sa trudnică de arbitrariul internațional, amenințat în cultura și în existența lui de pustăirea tăvălugului iudeo-bolșevic. Și s'a făcut lumină în conștiința Țării acestea. Și România veche epuizată de atâtea sterile eforturi s'a năruit din turnurile ei de iluzii ca să facă loc României Noi, cu altă înțelegere a relațiilor înconjurătoare, cu altă credință în puterile ei de luptă, cu alte perspective în dreptele promisiuni ale zilei sale de mâine. Și această Românie care și-a pus la cârmă

înțelepciunea unui soldat viteaz, s'a născut cu ochii mari, plini de miracolul german. Ea a văzut că nimic din fenomenul național-socialist nu-i contrariază obiectivele istoriei și că, dimpotrivă, o inextricabilă realitate geopolitică pledează pentru o alianță politică, economică și militară cu Marele Reich. O alianță sinceră și totală, cum s'a și realizat spre disperarea vrăjmașilor Europei naționaliste.

Un an întreg România Nouă, străbătând drama unor dureri fără nume, a stat aici dreaptă și încrezătoare, așteptând împlinirea destinului. În acest răstimp a învățat a cunoaște deaproape sufletul, cavalerismul ireproșabil și mecanismul voinței poporului german în prezența majestuoasă și seducătoare a soldatului național-socialist. Iar când Fuehrerul a arătat momentul pe cadranul istoriei, ea s'a aliniat recunoscătoare și fremătând de tinerețe luptătoare gata de jertfă și de biruință în războiul sfânt pentru apărarea crucii și a destinului Europei.

Acum, acolo, pe câmpul de bătae, în Rusia „umăr la umăr” Germania și România se găsesc încheștate cu același vrăjmaș al lor și al lumii întregi. Disprețuind moartea, tinerețea eroică a celor două popoare mărșăluiește solidară spre culmile străfulgerate ale istoriei, cucerind și restituind metru cu metru, pământul continentului din haosul anarhiei.

Biruința ei definitivă e aproape. Biruința ei vine cu certitudinea unei epocale ctitorii de lumină și adevăr. Și în apoteoza ei, la temperatura înaltă a faptei eroice, alianța de arme româno-germană va fi însemnat deschiderea unei ferice fuziuni de destine.

8 Octombrie 1941.

SUB ZIDURILE ODESEI

Tunurile, infanteria și bombardierele românești sparg în tăndări zăvoarele Odesei. Vrednicia și vitejia armatei Generalului Antonescu descoperă astfel lumii o Românie puternică și demnă de cele mai înalte misiuni istorice.

Cercul de foc din jurul Odesei se strânge, se strânge mereu. Tunurile românești, aviația și voința năpraznică a infanteriei noastre țin încontinuu cetatea sub o infernală grindină de fier. Asediul se întărește cu fiecare clipă tot mai mult și disperarea bolșevică e la capătul oricărei rezistențe.

Lupta e, fără îndoială, grea.

Aci s'au concentrat de douăzeci de ani tot geniul negativ al bolșevismului, toată înversurarea distructivă a iudeomarxismului și toate rezistențele și monstruozițiile materiei, întreg refuzul barbariei roșii în fața Europei. Odesa e una din grozavele tenebre ale Rusiei ace-

steia obscure în care s'au baricadat cu voluptatea pustiirii bestia și moartea.

Nu este, nu poate fi vorba aci de un eroism al armatelor sovietice. Eroismul este o dimensiune a spiritului. E un triumf asupra condiției umane, o generoasă și patetică dăruire de viață, o acceptare voluntară a morții la o înaltă temperatură a unei credințe care dematerializează și purifică.

Eroul se înalță pe verticala spiritului. E supraom. De aceea fapta lui nu se măsoară decât în mit și în perenitatea legendei.

Fiara care se apără și se năpustește din vizuina ei încălcată, nu săvârșește un act eroic. Saltul ei e un reflex de spaimă cu resorturi în hățișul instinctelor. E o reacțiune a forței oarbe care se refuză morții și care pornește din subteranele nediferențiate ale lutului.

Poate fi oare vreo asemuire între soldații noștri care se bat și mor sub zidurile Odesei pentru o nobilă credință, dincolo de care viața nu mai are altă valoare, și namilele acestea aduse din sălbăticiile Uralilor, care se apără înebunate de groază ca orice jivină rănită?

În vreme ce eroii noștri se avântă în foc cu icoana de aur și de lumină a Patriei mărite sub pleoape, asiatici lui Stalin cad cu mintea aiurită de moriștile revoluției mondiale, cu gustul amar al anarhizării și al distrugerii te-

meliilor lumii. Ei reprezintă haosul. Noi, principiul creației și al ordinei.

Aci stă tot rostul, întreaga semnificație a epicei noastre încrâncenări care zgâlțâie porțile de crivăț ale Odesei. Și Odesa, simbol al forței nimicitoare, va cădea biruită de puterile invincibile ale sufletului românesc, care trebuie să-și poarte mai departe misiunea : să prelungească pe traectoria lui eroică Europa în tundrele vinete ale Rusiei.

Octombrie 1941.

ASCULTAȚI TRĂMBIȚELE VICTORIEI!

Trupele noastre au intrat, după un lung asediu, în Odesa. Vestea acestei victorii a electrizat întreg sufletul românesc.

Conducătorul primește, în semn de dreaptă recunoaștere a geniului său militar, titlul de Mareșal al României.

Odesa a căzut! Izbită de trăznetele nimiciitoare ale artileriei și aviației de bombardament și încercuită cu disperare de cordoanele de oțel ale infanteriei românești, ultima vizuină bolșevică de pe coasta europeană a Mării Negre a fost cucerită eri într'un iureș fulgerător. La ora 8 dimineața trupele noastre eroice spărgeau liniile fortificate ale cetății pela Gniliakovo, Dalnic, Tătarca. La 4 după amiază Tricolorul românesc fâlfâia în inima Odesei și în port.

Cetatea în flăcări, inamicul aruncat în Mare — o epopee de proporții gigantice a fost împlinită în câteva ceasuri!

Intr'o poziție de incomparabile avantagii strategice pentru apărători, încinsă de monstruoase brăuri de cazemate, prevăzute cu galerii de comunicație subterană, dispunând de un imens arsenal de munițiuni și armament și beneficiind în plus de o răsuflătoare minunată la Mare, care-i alimenta rezistența, Odesa era un model ideal de fortăreață, comparabil în geografia Rusiei numai cu Lenin-gradul.

Dar nici blindajul ei formidabil la care sovietele au lucrat douăzeci de ani, nici colosalele forțe baricadate înăuntru, nici infernalele canonade ale artileriei de coastă și ale flotei roșii mobilizată în Marea Neagră, nimic n'a putut zădărnici planurile Mareșalului Dezrobitor și elanul deslănțuit al soldatului român.

Odesa a cerut jertfe mari, dar a fost cucerită în mod glorios.

Fiecare rană care a înflorit carnea bravilor noștri, fiecare mormânt presărat pe acolo pe unde Ștefan cel Mare a trecut ca un viscol cu aprigii lui plăeși către țara Nogailor sau ca un Făt Frumos strălucitor ca să împețească, în Crimeea, pe principesa Maria de Mangup și să întindă drepturile Coroanei Sale de toate laturile Mării Negre, fiecare picătură de sânge și fiecare jertfă a tinereții noastre se întorc acum în curcubee de luminos imperia-

lism românesc și în titluri istorice nepieritoare în cartea cea veșnică a Neamului.

La un an dela cel mai umilitor dezastru ne-am răscumpărat onoarea pe traectorii de legendă și în mai puțin de patru luni am înscris definitiv în memoria timpurilor blazoanele de aur ale vitejiei românești. Dela Prut, peste Nistru, peste Bug, peste Odesa, peste Nipru și până la Marea de Azov, un uriaș arc de triumf se boltește pe cerul destinului nostru.

Mareșalul Antonescu poate zâmbi acum nopților lui albe, mulțumit. Patria și-a întregit pământurile strămoșești de răsărit prin onoarea și geniul său. Și prin îndrăzneala și viziunile sale ea întinde acum acolada Transnistriei românești și stepelor nogaice.

Alături de Marele Führer și de glorioasa oaste germană, el ne-a adus cununile de lauri ale victoriei, una după alta.

Câte veacuri ar fi trebuit să mai așteptăm dacă pierdeam această unică în grandoare întâlnire a lui cu istoria?

Sărbătoarea cuceririi Odesei se cuvine să o închinăm în imnuri acestui uriaș taciturn ca unuia ce este ziditorul Patriei.

Ascultați trâmbițele victoriei: sună onorul la Mareșal!

17 Octomvrie 1941.

REVIZUIREA ORDINEI AGRARE ȘI A PRODUCȚIEI ROMÂNEȘTI

In plin război, România își potrivește structura socială și economică după nouile cerințe ale vieții naționale.

Țară de plugari, ea începe cu revizuirea ordinii agrare și a producției.

Odată împlinite primele obiective ale războiului acesta răscumpărător de onoare și de drepturi, Mareșalul și miniștrii săi își concentrează acum toată atenția asupra problemelor de organizare și reconstrucție lăuntrică.

Marea, eroica încordare războinică din Răsărit s'a desfășurat sincron cu efortul guvernului de a crea un front al muncii, al disciplinei și al simțirii Țării dela vatră. Efortul, care a fost dirijat mai ales de elanurile, de patetica risipire de suflet și de energie a profesorului Mihai Antonescu, a izbutit. Solidară și încordată pe traectoria de foc a neasemuitei înviforări de dincolo de Prut, Nația a vibrat la

unison cu clipa cea mare a istoriei. A muncit. A jertfit. A înțeles, cu o impresionantă conștiință a răspunderii, gravele ei îndatoriri și a dat prietenilor și vrăjmașilor un uluitor exemplu de resurrecție morală care a recoltat elogii și încrederea Europei întregi.

Acum, atentă la al doilea semnal al destinului, ea își verifică rezistențele sufletești, își inventariază energiile și se apleacă asupra problemelor de viitor care se ridică din realitățile noastre prezente, din dramele și din gravele erori ale zilei de ieri.

Cea mai importantă din aceste probleme e aceea examinată în puternicul său discurs de d. Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri la Uniunea Camerelor Agricole: problema ordinii agrare și a producției românești.

Cunoșcător al fundamentelor vieții naționale și adversar ireductibil al practicelor demagogice, al acelor vrăjitorii de club care au turburat două decenii sufletele și au tratat raclele deschise ale Țării cu oblojeli de vorbe, d-sa a preferat terapeutica sincerității și a adevărului.

Una dintre marile greșeli ale Statului democratic de ieri a fost aceea de a fi considerat exproprierea agrară numai ca o chestiune de ordin politic lipsită de soluții economice și de perspectivă socială. Impărțirea pământurilor la noi s'a făcut sub presiunea evenimen-

telor timpului și în vederea obținerii unui anumit echilibru de drepturi care decurgeau din ficțiunea egalitară a votului universal. Nicio preocupare de destinația loturilor distribuite țăranimii. Nicio grijă de mijloacele de producție, de inventarul agricol al micului producător lipsit de puteri și de metodă în muncă. Deaceea, considerată fragmentar, exproprierea care trebuia să însemne o mare revoluție socială și în procesul producției naționale, n'a putut avea ca rezultat decât pulverizarea și subrezirea proprietății, distrugerea inventarului, scăderea cantitativă și calitativă a roadelor pământului și aruncarea din nou a păturii rurale în brațele sărăciei. Roasă de camătă, strivită de desechilibrul de prețuri la adăpostul căruia înflorea o industrie alogenă, parazită și exploatatoare, țăranimea și-a văzut munca depreciată și zădărnicită, iar absența unei politici unitare economice a Statului individualist, absența unei discipline, a unei coordonări a producției și a unei doctrine care să dea o funcție organică proprietății, au anulat efectele reformei și au ridicat din nou la ordinea zilei problema agrară.

Statul de astăzi care se inspiră din „ideia de justiție socială încadrată în ideia națională” inaugurează o politică agrară total deosebită de cea de până acum. El începe cu o definiție limpede a proprietății atribuindu-i o

funcție națională și dându-i o destinație neechivocă economică și socială. Pământul este un bun asupra căruia stăruie permanent și indiscutabil o servitute națională. Statul, care exercită acest drept de servitute pentru a-l întoarce în beneficiul prosperității generale, este autorizat să impună o anumită disciplină a muncii și să dirijeze procesul de producție și repartitie a bunurilor după un plan al său unitar.

În situația de astăzi regimul creator al Mareșalului Ion Antonescu, urmărind liniile directoare ale acestui plan, își propune: 1) să lichideze reminiscența medievală a latifundiilor; 2) să ridice mica și mijlocia proprietate la nivelul proprietății mari care rămâne un instrument al producției organizate; 3) să întemeieze o industrie agricolă românească pentru mărirea rentabilității agriculturii și ridicarea standardului de viață a țaranului nostru; 4) să organizeze un bun credit agricol revizuiind sistemele defectuoase ale creditelor existente; 5) să dea puțința proprietății agricole mari, mijlocii și mici să-și apere interesele printr'un organ de reprezentare profesională; 6) să cheme acest organism a participa la conducerea spirituală a Țării — în colaborare cu celelalte profesii — în cadrul unui Consiliu de Stat; 7) să fixeze o politică echitabilă și stabilă a prețurilor agricole; 8) să obțină o co-

laborare armonică a tuturor factorilor economici la prosperitatea națională și la sarcinile Statului; 9) să asigure României — și prin contribuția producției sale organizate — o poziție de factor hotărâtor în Sud-Estul european și să facă din Țara aceasta reîntregită și bine chivernisită un pivot sigur al ordinei noi continentale în care s'a zidit o atât de generoasă arvună de jertfă românească și întreaga onoare a Mareșalului nostru.

Dar înlăptuirea acestor reforme înseamnă o revizuire fundamentală a ordinei agrare și a producției naționale.

Țara care a disperat de concepțiile haotice ale demoliberalismului așteaptă cu încredere și nerăbdare această revizuire. După atâtea valsări în incoerențe și în experiențe, ea dorește un regim articulat în realitățile tradiției noastre țărănești. Îl dorește și îl cere, fiindcă temeliile ei din veac s'au durat pe grindeiul plugului, fiindcă forța ei e aci, în muncă și în pământ.

21 Octomvrie 1941.

ZÂMBEA IISUS

Una din nobilele realizări ale femeilor române sub război: Cantinele școlare care hrănesc zeci de mii din copiii săraci ai Țării.

Intr'una din aceste prea triste zile de Noemvrie se deschidea cantina școlii primare din comuna suburbană Progresul.

Soția ministrului Muncii venise acolo din zori să rostească treburile gospodărești, să se îngrijească de alimente, de lemne, de spălatul scândurilor.

Invățătoarele frecau vasele. În clasă „domnul” repeta cu copiii o lecție din partea întâia a abecedarului.

Și cerul era vânăt. Și elegiile prelungi ale toamnei se topeau în funigii și în aquarela neverosimilă cu tonuri de gutuie și de plumb a dimineții. Iar în jurul școlii, lume săracă, multă sărăcime care împlinea cu nefericirea ei decorul bacovian al solstițiului bolnav de ftizie. În prag a apărut atunci silueta albă

și duioasă a doamnei Maria Mareșal Antonescu. Înălăturând sfioasă protocolul, tovarășa de trudă și de jentfă a Conducătorului a intrat în bucătăria cantinei, s'a interesat de hrana care se pregătea și a asistat apoi la sfeștanie, modestă, smerită, între băncile așternute cu hârtie și improvizate în mese de sufragerie.

Odaia, din răsăritul căreia vegheau Candelă, Icoana, Regele și Mareșalul, era simplă ca o infirmerie de cazarmă.

Copiii golași și necăjiți închinau cu degete micuțe și învinețite de frig cruci cuminți. Când s'a terminat slujba religioasă, fiecare și-a luat în primire castronul cu ciorbă și pâine și a început să mănânce cu foame. Muncise doar atâta apăsând în condeie și în tăblițe!

Doamna Antonescu privea cu ochii umezi de milă și de iubire maternă peste șiruri și zâmbea duios.

Era în fiecare chip de copil un înger suferind.

La urmă prvirile ocrotitoare se opriră întristate în fața unor mâini pline de bube și prea mici ca să poată rupe și pâinea, să țină și lingura.

„Tatăl lui a murit pe front” șopti unul din școlari.

Și Doamna cu tulpan alb se aplecă emoțio-

nată peste creștetul blond, îl mângâie și luând bucata de pâine o dă în castron și dădu să mănânce cu mâna ei orfanului.

Pe un colț al băncii era abecedarul. În coperta lui curată se sătura uitându-se și zâmbea copilul Iisus.

22 Octombrie 1941.

MAREȘALUL DUCE DE MÂNĂ ÎNGERII ORFANI AI ȚĂRII

Cea dintâi și cea mai înaltă datorie morală a României noui: să oficieze cultul jertfitorilor pentru mântuirea ei și să-și crească orfanii de război.

Nu știu cine spunea — vorbind despre dezastruoasele concluzii ale războiului mondial de acum un sfert de veac — că Franța a știut să câștige victoria pe câmpul de bătaie, dar n'a făcut nimic ca s'o păstreze în timp de pace.

Caracterizarea aceasta epigramatică închide în ea un mare și dur adevăr care acoperă perfect gravele erori ale politicii franceze, dar este valabilă deopotrivă și pentru drama întregii Europe — pentru drama noastră românească în deosebi.

Intr'adevăr, ce a făcut Franța ca să consolideze biruința, ca să definitiveze soluțiile (juste ori injuste) ale încrâncenării de arme dela 1914—1918? Sau cum ne-am îngrijit noi, cei

de aici din „Parisul Orientului”, de sacra moștenire a celor 800.000 de eroi? Cum s'a pierdut atâta de ușor o atât de grea victorie?

Franța, creind o monstruoasă pedagogie națională — pedagogia pacifismului — și desfigurându-și spiritul în lojile francmasoneriei, ca să cadă până la urmă în puterea iudaică a lui Leon Blum.

Noi, lăsându-ne seduși de aceleași miragii pacifiste importate odată cu parfumurile și moda pălăriilor de damă dela Quai d'Orsay, alergând năuci pe drumurile de ficțiuni, de paragrafe și de pacte ale Genevei, lăsându-ne cloroformizați de utopiile aceleiași masonerii franceze, abandonând pe chiar buza tranșeei idealurile care ne-au chemat în luptă și benchetuind două decenii în șir, fără nicio grijă, la marele praznic al Unirii, din plosca fără fund a României Mari.

Dar noi am săvârșit păcat și mai greu. Am mers într'o privință mult mai departe decât dascălii disoluției europene din tenebrele lojilor parisiene. Noi am făcut o crimă groaznică. Ne-am scuipat istoria. Ne-am palmuit eroii!

Aduceți-vă aminte. Aduceți-vă aminte de pensiile batjocoritoare ale văduvelor, orfanilor și invalizilor războiului întregirii! Dar aduceți-vă aminte, mai ales, de scena aceea îngrozitoare dela Cercul Militar, când guvernul

național-tărănesc a pus tulumbele pompierilor în resturile omenesti ale marilor mutilați, care defilau într'un sumbru cortegiu pe calea Victoriei, strigându-și mizeria și durerea în urechile surde ale stăpânirii aceleia fără inimă, fără onoare și fără conștiință!

Era iarnă. Cerul era vânăt și trist ca sufletul de plumb al Țării. La clubul național-tărănist se discuta concesiunea bogățiilor românești pe seama grupurilor de bancheri internaționali, iar domnul Iuliu Maniu își plimba solemn pertractările iezuite pe Coasta de Azur...

Dinspre parlament șirurile de schilozi se scurgeau domoale către Palat. Cu ochii în pământ, cu jumătățile de trupuri suspendate în cârji, umbrele eroilor păreau o sfâșietoare procesiune funerară. În fruntea lor mergeau scheletele invizibile cu crucile în brațe de oase și cu căștile pe tivgile găurite de gloanțe, mergeau cei 800.000. Bucureștiul privea înmărmurit de pe trotuare. Studenții plâneau. Era ger. Și în tăcerea aceea gravă nu se auzeau decât izbiturile infuriate ale picioarelor de lemn și clinchetul sfios al decorațiilor sdruncinate de mersul chinuit, scandat, al betegilor...

Deodată porniră funii grele de apă asupra cortegiului și matracele poliției dădură buzna în rândul mutilaților.

Monstruozitatea s'a consumat fulgerător. Și

de pe caldarâm studenții au cules atunci trofee protezelor pe care apa înghețase în țurțuri murdare și câteva „Virtuți Militare” strivite de învâlmășeală !

Din vitrinele de cristal ale băncii Marmorosch Blank zămbeau satisfăcute brelocuri de aur...

Astăzi, când Mareșalul Dezrobitor vine și ridică în slăvile onoarei cultul eroilor, când face legi și crează școli și instituții pentru educarea și îngrijirea pe seama Patriei a marilor jertfitori și a copiilor lor, când statornicește pensii omenesti pentru invalizii, pentru văduvele și orfanii sfântului nostru război, vremurile acelea desfigurate de un spirit căzut și odios ni se par neverosimile, imposibile, ca un vis penibil, înfricoșător.

Ieri Mareșalul a deschis școli primare pentru urmașii Bravilor îngropați în gloria biruinții dela Răsărit.

Mareșalul duce de mână pe aleele desfrunzite ale toamnei îngerii orfani ai Țării.

Câtă deosebire între mișelnica decădere de atunci și pedagogia națională a onoarei pe care ne-o predă Omul Nou, acest Tată al Patriei, acum !

25 Octombrie 1941.

PE LINIA NAȚIONALISMULUI EMINESCIAN

Naționalismul integral al Mareșalului Antonescu pune în formule de viață creatoare românească ideologia marelui Mihai Eminescu.

Răspunsul pe care Mareșalul l-a dat cutezătoarelor suplici ale reprezentantului israelit cu privire la tratamentul evreilor a adus o satisfacție imensă întregii suflări românești.

Nu este pentru nimeni un secret faptul că ghettourile noastre trecuseră dela o vreme din nou la o surdă ofensivă antiromânească și că, deși asupra lor apăsa acuzația strivitoare a unor acte de conspirație permanentă, de sabotaj și de dinamitare a ordinii de Stat, au refuzat să renunțe la planurile tactice și strategice ale rasei, la nebunia visurilor de resurrecție iudaică.

Retrăgându-se de circumstanță după paravanele unor capitulări aparente, ele au continuat să lucreze ascuns săpând cu tenacitate de

termite galerii în temeliile vieții noastre naționale, întreținând o atmosferă de incertitudine în conștiințele slabe și țesând rețele diabolice de șvonuri în jurul concluziilor războiului.

Faptele și sentințele istoriei în marș nu le-au sdruncinat nicio clipă credințele. Ele și-au urmat neintimidate metodele destructive și au ambiționat să răstoarne oricum realitățile, să contrafacă destinul.

Iar când atenția unui întreg popor era fixată pe liziera de viață și de moarte a bătăliilor, departe în țara crivățului, din inima de otravă și de perfidie a a celorși ghettouri au pornit solicitări umanitare și piezișe petiții de pace cloroformizatoare către Conducătorul Statului.

Luând tonul psalmilor din thore și prefăcându-se a uita crimele din Basarabia și Bucovina, odioasele atentate de anul trecut și de acum ale vierminei iudaice împotriva onoarei și vieții ostașilor români, delegatul sinagogal doctorul W. Filderman, a bătut la ușa eternei toleranțe românești și a strigat tremolat: Omenie! Aveți milă de bietul Izrael care suferă! Dați drumul monștrilor, bandelor bolșevice, celor care au prădat și ucis în numele sacrului legământ dintre Iahwe și Moisi! Induioșați-vă și deschideți larg porțile lagărelor de evreo-comuniști dela Bug, fiindcă acolo este moartea,

moartea acestor hieruvimi „moartea lor fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei”!...

Dar de data aceasta escrocheria umanitară n'a mai mers.

Ridicând suplica lașității și a perversiunei iudaice cu vârful săbiei, Mareșalul a răspuns prompt Fildermanului obraznic cu o zguduitoare pagină de pătimire românească, din care istoria va avea să rețină atrocități fără nume, omoruri, distrugerii, jafuri și pârjoluri inimaginabile, operă a acestor „fiare ingrate”.

Răspunsul rămâne un prețios document al timpului din care se va ridica neconținut degetul acuzator al Umanității scandând sentința fără apel a conștiinței timpului nostru: Fii ai crimei, iudei vânzători de Cristos, ați omorât mișelește români fără apărare, în numele bolșevismului ați scos ochii, ați tăiat limba, nasul și urechile răniților, ați desfigurat și degradat cu sadism Umanitatea aplicând sălbaticile legi de ură din înfricoșătorul „Deutheronom”. Destinul vostru e ura și nu vă puteți împărtăși nici din îndurare, nici din iubire!

Senin necruțător Marele Soldat, care vine din grindina focului și din carnagiul bestialității iudeo-bolșevice, nu se poate târgui cu Filderman pe legile de onoare și de necesitate românească. Articulându-se pe linia naționalismului eminescian, el se întoarce ca un fulger al conștiinței noastre naționale și lumi-

nează străfundurile de întuneric și de crimă ale rasei alese, denunțând istoriei aproape cu aceleași accente de durere, de revoltă și de indignare ca ale zeului naționalist ororile și întreaga substanță morală a iudaismului. Gândirea și sensibilitatea Eroului desrobirii — fiindcă răspunsul dat evreimei constituie totodată și un mare capitol de doctrină naționalistă care vine să îmbrace un ciclu întreg de fapte pozitive — stau în comunicație cu spiritul tutelar, cu zeniturile gândirii și sensibilității eminesciene.

Dela pisc la pisc, își vorbesc două momente ale onoarei și ale trăirii românești: Mareșalul și Mihai Eminescu.

Adresându-se acelorași ghettouri poetul nemuritorului Luceafăr fulgera cu pana sa revoluționară fraza aceasta: „Vagabonzi din câteși patru unghiurile lumii, trădătorilor“!... Alături de care sabia înfăptuitoare a viziunilor eminesciene tae în slovă de oțel titlul de acuzare veșnică a rechizitoriului istoric „Fiare ingrate“!

28 Octomvrie 1941.

SENSUL PLEBISCITULUI DELA 9 NOEMVRIE

Al doilea plebiscit românesc. Mareșalul, înainte de a porni noi acțiuni istorice, ia conștiința simțământului poporului reînviind astfel frumoasele tradiții din vremea Voievozilor care făceau în zilele de grea cumpănă stat cu Țara.

Intors din biruința care împinge pe vârf de baionete limitele de lumină ale Europei spre pragurile Asiei, Mareșalului Dezrobitor își reia tăcut și grav locul pe vastul șantier de construcție a Țării. Aninând din nou — și pentru veșnicie — simbolurile Basarabiei și Bucovinei în stema istorică a României, el a dat Neamului nostru apoteoza marilor victorii războinice și brațul și oștile lui viteze au adus spor îmbelșugat de pământuri voievodale în trupul de cernozion al Daciei care-și rotunjește relieful în para de fulgere a baladelor.

Mareșalul ne-a redat identitatea istorică, sen-

sul onoarei și gustul eroic al ofensivelor cuceritoare care străluminează culmile duratei românești peste veac. Mareșalul ne-a salvat de sub tăvălugul strivitor al bolșevismului, ne-a înălțat pe verticala destinului european și acum — în răgazul celorlalte împliniri care se pregătesc — tâmpla sa niciodată ostenită de veghi se apleacă peste ceasul de mâine al Românismului fremătător.

Pagina nouă de glorie care se scrie pe câmpul de bătae trebuie subscrisă de întreaga conștiință națională. Conducătorul-Erou vrea ca din potirul marei bucurii a biruinței să se împărtășească sufletul Neamului întreg. De aceea cugetul lui drept și inima lui demofilă se îndreaptă către popor ca să-l unească într-o supremă mărturisire la bucuria aceasta zămislitoare de soartă nouă.

Plebiscitul de Duminică 9 Noemvrie, peste care se arcuește fapta legendară a soldatului român și mitul Mareșalului, nu are nimic din petiționările personale ale omului de Stat la recunoștința mulțimei. Acest referendum popular girat de prestigiul și de voința creatoare a Omului Nou este al momentului istoric românesc, nu al unui om care nu vrea nici slavă, nici sgomotul unor bucurii trufașe.

Din substanța lui morală Conducătorul vrea să umple de viață vie formele Statului nou al Revoluției Naționale care se desăvârșesc

abia acum, sub semnul biruinței, și în examenul de conștiință pe care îl va trece Țara solidară Duminecă, Marele Ostaș vrea să descifreze impulsurile voinței naționale și sensul acestor zile transfiguratoare de neasemuită epopee românească.

România care se pregătește în ceasul acesta sfânt de Noemvrie să-și treacă flamurile viteze pe sub Arcul de Triumf al lui Ferdinand I Intregitorul, va răspunde de aceea cu un tunător da ! Da, ești investitul destinului meu împărătesc, Mareșal Dezrobitor !

6 Noemvrie 1941.

DEFILAREA EROILOR DELA ODESA

Cuceritorii Odesei se întorc în Capitală și defilează pe sub Arcul de Triumf în fața M. S. Regelui și a Conducătorului Statului.

Populația îi primește cu un entuziasm clocotitor căci vede în cadențele lor defilând înseși mândriile și răzbunările destinului românesc.

Trec cei mai bravi. Trec Eroii. Unii, în frunte cu Maiorul Ion Antonescu, au mai bătut pe aici cadențele triumfale ale unei apoteoze istorice acum două zeci și trei de ani. Alții, prea t'nere efigii de legendă, calcă pe sub Marele Arc al gloriei în urmele pașilor părinților lor.

Trec diviziile biruitoare. Și în șirurile lor compacte defilează virtuțile și nădejtile Neamului nostru de pretutindeni, peste care se boltesc zăriștile de lumină ale altor chemări, ale altor fulgerări, ale altor împliniri neîntârziate.

Întoarcerea aceasta triumfală e întoarcerea României sub scuturile de onoare ale noiei lumi cruciate, pentru care vinele celor mai buni dintre noi s'au deschis larg ca să însemne cu sânge viu la Nistru, la Bug, la Nipru, la Marea de Azov, la Odesa, în Crimeea, căile de pătrundere ale Europei civilizatoare în beznele barbariei asiatice.

Căștile pe care le aclamăm acum — și cele care străjuesc tăcerile crucilor de acolo, închinand tundre păgâne — sunt ale noastre și ale lumii noi deopotrivă. Sub ele se întoarce grav, din confruntarea definitivă cu moartea, spiritul noiei Europe eroice și drepte. Pe portativele lor de oțel sunt scrise imnurile noiei umanități care vine. Ascultați-le melodiile în muzicile acestui Noemvrie biruitor, în ropotul defilării, în ecourile peste spații ale canonadelor pe munții Crimeei.

În rând cu Bravii noștri mărșăluiesc sub steagurile aceleiași biruinți camarazi germani.

Eroi între eroi, ei vin neobosiți din lungul marș continental, vin cu insignele eroice ale Nordului, fascinați de viz'unile proiectate peste veacuri de Marele Fuehrer profet.

Să aruncăm flori multe, toate florile acestei splendide toamne românești în calea lor de semizei nebiruiți.

Iar Mareșalului Dezrobirii noastre, care a dăruit istoriei românești acest sublim moment

european, să-i dăm întreagă pacea sufletelor, slava și elanurile nevămuite de nicio îndoială ale acestei înfiorări sfinte, unice, pe care el a prefigurat-o în porunca aceea tunătoare dela 22 Iunie: Ostași, vă ordon treceți Prutul!

Prin dârzeniile lui dramatice am izbutit miracolul de acum. Prin onoarea și vitejia lui vom rotunji împlinirile definitive de mâine ale conștiinței naționale.

Trăiască Mareșalul!

Trăiască Fuehrerul!

Cinste vitejilor!

9 Noemvrie 1941.

MARELE MODEST

Mareșalul Conducător, la defilarea Eroilor dela Odesa.

Sublimă a fost ziua de 8 Noemvrie!

Arcul de Triumf din piatra căruia priveau peste vecinicii Ferdinand și Maria, penajii României rotunde, părea un uriaș portal de istorie. Cu muchiile scânteind în lumina metalică a soarelui, cu frontonul masiv sprijinind Cerul prea clar al solstițiului elegiac de toamnă, roca acestei catedrale albe a înaltelor și rarelor noastre bucurii românești, deschidea prin arcada ei un bulevard gigantic care începea din țărmurile Odesei și ale Mării de Azov și curgea în alvia infinită a spațiului, ca destinul.

Defilarea Eroilor a fost de o înfiorată frumusețe — o baladă peste care se prăvăleau cascadele delirului național, tăcerile religioase ale Regelui tânăr și crizantemele recunoștinței unei Țări întregi.

Oameni din care a mușcat toată foamea metafizică a morții două luni la porțile Odesei, treceau gravi și iluminați, statuari.

Fluviul acela viu al uniformelor brune cu miros proaspăt de stepă, chipurile acelea aspre, sărutate de viscol și de oțete, erau de dincolo de noi, din irealul legendei. Cu ochii ficși în pragurile zării, cu aurul vârfului de săgeată pe brațele rănite, cu insignele vitejiei în piept, Eroii mergeau în puterea unei magii pe care numai Ei o știu, mergeau sub faldurii de vecinicie ai istoriei.

Era un imn al rasei noastre, al bucuriilor ei plenare...

Și peste tot acest decor fantastic, peste cutremurătoarea confruntare a făurarilor de istorie cu Istoria însăși, Mareșalul, Primit cu flori și aclamat ca un idol, Marele Ostaș venea din bivuacul războiului.

Simplu, sever și taciturn, profilul lui de bronz domina, înfiora sufletele, le arunca în vâltori de entuziasm. Era, doar, autorul fulgerătoarelor victorii și Părintele Patriei în tunica aceea de campanie.

A trecut printre valurile agitate ale mulțimei, drept și inflexibil ca o coloană, s'a urcat pe estradă și a rămas acolo neclintit în spatele Monarhului. Privea retras, cu ochii lui mari în care scăpărau reflexe de nichel, privea aproape intimidat parada vitejiei ca un Mare Modest, din umbra Regelui, ca și când în orgia elanului acela nu ar fi fost niciun accent pentru el, ca și când nimic nu i s'ar fi convenit,

deși toate străfulgerările biruințelor noastre — Europa întreagă le-a cântat — din sabia lui năpraznică au pornit la 22 Iunie.

Dar poate că în clipele acelea transfiguratoare, Mareșalul nici nu mai era acolo. Căndurile lui porniseră departe. Poate între cei dela Dalnic, dela Odesa. Poate defilau cu ceilalți care nu s'au mai întors. Poate oficiau taia biruințelor și a învingerilor de mâine, căci în urma Regelui am văzut într'adevăr numai umerii aceia îmbrăcați în epoleți de Mareșal, umerii aceia împietriți în onoare, puțin aduși ca într'un efort, mereu împingând înainte ca într'o cavalcadă aeriană, ca niște masive contraforturi ale Monarhiei.

Numai la sfârșitul paradei, când supraviețuitorii dela Odesa și ultimele tancuri de pe front recoltau ultimul vuet al mulțimei, chipul de bronz s'a luminat de un zâmbet biruitor.

Mareșalul Antonescu a ridicat bastonul de purpură și de aur în onoarea ultimei „Virtuți Militare” care încheia cortegiul în fața Regelui și a plecat cu Mareșalul Keitel, acoperit de crizanteme și de aclamații. Marele Modest mergea să deschidă capitole noi de istorie și să lege alte jurăminte cu destinul românesc.

În urma lui am văzut crescând cercuri mari de foc și arcade de cer i-se bolteau peste umeri...

11 Noembrie 1941.

O NOUĂ VERIFICARE DE CONȘTIINȚĂ

*Al doilea plebiscit, a doua
inventariere a țărilor morale
românești: 3.446.967 voturi da.*

Sever și calm examen de conștiință. Țara s'a pronunțat pentru a doua oară pentru faptele creatoare de istorie și pentru înălțarea ei în onoare pe umerii glorioși ai Marelui Ostaș care o comandă.

Plebiscitul împlinirilor s'a încheiat cu o formidabilă victorie morală a Demiurgului.

Primul plebiscit dela 2 Martie a adus 99% din voturile exprimate CONDUCĂTORULUI DE STAT. Era vorba atunci de ratificarea mai mult a unor previziuni decât a unor fapte concrete pozitive. Timpul și împrejurările nefericite abia îngăduiseră Conducătorului să pună puțină ordine în conștiințe, să frâneze luncarea pe povârnișurile dezastrului și să ofere acel minimum de certitudine necesare muncii și creațiilor durabile. Marile năzuinți erau

atunci o simplă fereastră deschisă într'un viitor incert. Și încrederea populară s'a pronunțat, totuși, cu acele intuiții masive care nu dau niciodată greș, pentru Salvator.

O infimă minoritate de 1% reprezentând două mii și ceva de voturi a răspuns atunci, nu. Erau rătăciții, pesimiștii, întârziatii iluminărilor sufletești peste care Țara a trecut în marș triumfal către acel eroic 22 Iunie, nebănuit de nimeni dintre noi, dar atâta de clar conturat în mintea și în devinațiile Mareșalului.

Plebiscitul de acum, cu cele 3.446.967 voturi, da, față de 65. nu, depășește ca semnificație pe cel de rândul trecut.

Atunci Poporul Român venise la urne cu sufletul amar de atâtea dureroase întâmplări trăite și cu resorturile încă răvășite de uragane. Venise trist și grav.

Cu plebiscitul dela 9 Noemvrie România întregită la răsărit își regăsește definitiv cadența ofensivă și identitatea ei morală și istorică în personalitatea fascinantă a Omului care reînvie în el tradiția majoră a veacurilor românești dela Voievozi la Ferdinand.

Neamul întreg și-a dovedit unitatea și puterea de vibrație majoră în această nouă verificare de conștiință. Etosul românesc este compact și prezent în toată plenitudinea pe frontul istoriei. Este aci, nealterat, și sufletul

scos din robie al Basarabiei și Bucovinei. Este și zvâcnetul așteptărilor înlănțuite.

Procesul mult așteptatei noastre polarizări sufletești s'a împlinit fără nicio știrbire.

România urcă astăzi cu Mareșalul în frunte pe șantierul Europei. Inima ei zăcută pulsează în cadențele imnice ale victoriei — de două ori victorie: asupra propriei sale soarte întunecată de eclipse și vitregii exasperante și asupra celui mai teribil vrăjmaș al civilizației europene — bolșevismul.

România intră pe sub arcurile triumfale ale lumii noi prin geniul și prin onoarea garanță a Omului Nou.

18 Noemvrie 1941.

REVOLUȚIA NAȚIONALĂ A MAREȘALULUI

„Statul nou cere o unire națională”.

Mareșalul Ion Antonescu

Proclamația plebiscitară a Domnului Mareșal Antonescu a fost primită de Țară cu un sentiment de adâncă încredere și cu explozii de sincer entuziasm. Alternând accentele sobre și grave ale operei înlănțuite în decursul acestui dramatic an de reînviere națională cu scandările vibrante, eroice, ale epopeei din răsărit, Marele Ostaș a izbutit în același timp să dea expresie, în cuvintele sale tăiate în arama unei credințe unice, întregii game de năzuințe și de împliniri pe care sufletul românesc le-a prefigurat în violente proteste față de destinul său mutilat și în cele mai tari certitudini de conștiință. Proclamația rămâne un mare document al titanicei încordări și al miracolului Mareșalului și este totodată o pagină

de luminoase viziuni deschisă în viitorul măreț al Neamului.

Dar spiritul organizat al Conducătorului n'a putut lăsa aceste efluvii de elan să se consume numai în dogorile momentului într'adevăr unic pe care-l străbatem. El știe că atari dispoziții de conștiință sunt generatoare de acte durabile istorice și de aceea omul de Stat a pregătit suflului eroic al Românismului care roește și uleele în care să fie captate sporurile lui vitale. Odată cu biruința războiului geniul omului de epocă aduce de pe front și tiparele Revoluției Naționale.

Această Revoluție Națională a fost până acum numai o stare de conștiință și căutări. Ea nu putea să se cristalizeze pe linia frântă a unui dezastru. Ii trebuia axa unei mistice creatoare. Avea nevoie de o chimie sufletească, pe care numai reacțiunile și efervescențele patosului național în plină clocotire i-o puteau oferi.

Momentul acesta a fost pregătit în retortele destinului de Mareșalul Dezrobitor și a sosit în sfârșit, așa cum se cuvenea, pe traectoria de legendă a Cruciadei antibolșevice, în aura victoriei.

Revoluția e astăzi pe șantier. Marile înnoiri structurale abia de acum încolo vor veni, fiindcă Statul liberal care a fost suspendat și abia paralizat în parte, numai astăzi poate fi considerat lichidat în totalitatea lui și definitiv.

Suprimările teoretice de până acum nu modificaseră nici mentalitatea, nici aparatul liberalismului, deoarece niciuna nu mersese în adâncime până la tătanile lui.

Proclamația Mareșalului crește organic un Stat nou în duhul vremii, un Stat al realităților noi românești, așa cum l-au prefigurat sbuciumul și postulatele de două decenii ale mișcării naționaliste.

Stat al muncii creatoare, al ierarhiilor productive, al disciplinei naționale, al ordinei morale care își află fundamentul în muncă și în criteriul elitelor românești cu excluderea jidanilor, Statul profesional al Mareșalului este Statul etnocratic românesc care are stilul autoritar și antiliberal al epocii, dar păstrează pecetea unei inalterabile autenticități țărănești — este Statul realităților noastre funciare și originale.

Articulat direct cu Națiunea prin funcțiunile organice ale profesiunilor ridicate la rangul de instrument de guvernământ, Statul Mareșalului Antonescu nu are nevoie de un organism intermediar: el comunică direct, prin nervurile vii, cu Țara și nu mai poate fi loc aici nici chiar pentru un partid unic. Partidul unic al Mareșalului își confundă limitele cu geografia națională — e însăși România.

Sobru, de o înțeleaptă sobrietate salazariană, Conducătorul nostru spune: „Ași fi putut să vă cer să mă urmați într'un partid politic în-

temeiat după vechiul sistem al coeziunii vorbelor în partid de discursuri și de organizare a intereselor fiecăruia.

„Aceasta aparține trecutului.

„Statul nou cere o unire națională pe temeiuri de așezare tehnică, de corporațiuni și numai pe baza colaborării tuturor forțelor productive și creatoare, încadrate în disciplina națională și stăpânită de ideia de justiție socială”.

Mistica frontului, popularitatea și înțelegerea de care se bucură Mareșalul Antonescu în acest moment care este exclusiv al său, i-ar fi putut pune la îndemână toate elementele necesare fondării unui partid propriu. Și pe cine, în locul său, nu l-ar fi ispitit asemenea perspectivă?

Dar Mareșalul știe că dacă în Italia și în Germania există câte un partid unic, acest partid este instrumentul revoluționar cu care Ducele și Führerul au cucerit puterea și Statul. Iar astăzi partidul național-fascist ca și partidul național-socialist sunt una cu Italia și cu Germania.

Mareșalul însă n'a venit la putere ajutat de un partid. El a ajuns în vârful Statului proiectat de uriașul talaz al sufletului Țării întregi. Acesta a fost dintru început partidul lui revoluționar : Țara.

Noemvrie 1941.

SUNTEM BASTIONUL ORDINEI EUROPENE ÎN RĂSĂRIT

Integrată definitiv în sistemul de forțe politice care ridică zăgazuri de viață și de moarte în fața bolșevismului, România este cunoscută astăzi și admirată de toate popoarele ca un inexpugnabil bastion al ordinii europene.

Puterile Axei sărbătoresc astăzi la Berlin aniversarea încheerii pactului anticomintern. Sunt acolo reprezentanții statelor care s'au alinat solidar, acum cinci ani, împotriva acțiunii dinamitarde a Interanționalei a treia și delegații tuturor țărilor europene angajate în marea cruciadă anti-iudeo-bolșevică dela Răsărit. România Mareșalului Antonescu care are o contribuție substanțială și unanim recunoscută în lupta de distrugere a Sovietelor este prezentă prin ministrul său de externe, d. vicepreședinte Mihai Antonescu.

Momentul acesta recapitulativ care se fixează sub semnul biruințelor de arme germano-

române din Crimeea, al Odesei, Rostovului și al străpungerei fortificațiilor Moscovei este preludiul victoriei definitive a spiritului constructiv al Axei asupra forței distructive a comunismului și a aderențelor sale iudeo-plutocratice de pretutindeni. Este verificarea strălucită a temeiurilor stabilite cu ani în urmă de Fuehrer și de Duce și a funcției permanente a Axei, care se traduce într-o incomparabilă putere ordonatoare mondială.

Intr'adevăr dela Polul Nord și până în Caucazia, în Africa, în Occidentul european și în Extremul Orient, pe ideile și pe legămintele revoluționare ale celor doi geniali conducători ai epocii se ridică o lume nouă cu o nouă distribuție de forțe morale și cu o etică total diferențiată de moravurile și de mentalitatea negativă a celei care agonizează acum sub loviturile crunte ale războiului.

Conștiința timpului nostru a suferit din momentul încheierii pactului anticomintern și până astăzi o transformare adâncă, radicală, sub presiunea irezistibilă a Germaniei național-socialiste și a Italiei mussoliniene.

Țări care eri se găseau încă sub dictatura principiilor democrate și pendulau deasupra prăpastiei, astăzi se găsesc sau fac eforturi să se înșirue în frontul vastei solidarități anti-iudeo-marxiste unde se orchestrează solidaritatea și unitatea Europei de mâine.

România are orgoliul să constate că linia morală și orientarea ei instinctivă împotriva anarhiei dela Răsărit care începe din epilogul războiului trecut și se continuă vreme de două zeci de ani prin lupta tineretului său naționalist împotriva spiritului iudaic și a asalturilor Kominternului la porțile Europei, se verifică perfect în doctrina și în politica Axei.

Fără niciun accent oportunist în țelurile ei, România naționalistă a Mareșalului Antonescu își valorifică astăzi principiile acestea ireducibile pe câmpul de bătaie, măsurându-și credința în puterea biruitoare și ordonatoare a pactului anticomintern, cu jertfe grele și generoase.

România Mareșalului Antonescu însuflețită de o neșovăelnică voință războinică rămâne aici pe pragurile de stepă ale Rusiei, bastion de ordine și aripa ofensivă a civilizației europene împotriva barbariei și a anarhiei. Până la sfârșit. Până la victoria definitivă — și dincolo de ea. Intr'o poziție pe care și-a ales-o pe viață și pe moarte.

26 Noemvrie 1941.

LEGEA SOLIDARITĂȚII NOASTRE

Să ne iubim mai mult!

Istoria noastră poartă pecetea adâncă și rotundă cât veacurile a ortodoxiei. Noi ne-am născut creștini; primele cristalizări ale culturii românești s'au făcut pe axa spirituală a creștinismului și Statul nostru s'a încheșat sub epitrafilul de har și de lumină al Bisericii drept-măritoare a lui Hristos.

De aceea, de totdeauna, din vremurile voievodale și până astăzi, Stat și Biserică au fost două noțiuni inseparabile în concepția de viață a Românilor. Domnii noștri au fost și au rămas, după strălucirea tradiției bizantine, deopotrivă capi ai Țării și vârfuri simbolice ale Bisericii ortodoxe — Bazilei.

Ei au păzit ființa Neamului cu spada și cu crucea, cu conștiința clară că misiunea lor pământească are aici o investire transcendentă.

Așezarea organică a vieții statale și viziunea

lumii din folclorul religios al Poporului Român sunt răsfrângeri ale acestei concepții originare ortodoxe care centrează întreaga noastră existență istorică.

Căci dacă noi ne-am putut pierde cândva în cețurile bejeniei identitatea istorică și dacă starea politică nediferențiată a primelor voievodate nu ne-a îngăduit o organizare unitară cu legi sociale și ierarhizări precise, totuși am dăinuit ca popor fiindcă ne-am știut toți de o lege și ne-am simțit legați în puterea aceleiași credințe, ne-am înfrățit în iubirea creștină, care este sâmburele solidarității spirituale a Neamului Românesc.

Miracolul rezistenței noastre de totdeauna în fața uraganelor vremii, — aici, în această solidaritate spirituală care ne-a întâlnit pe toți în dragostea de Iisus, rezidă. De aceea substanța naționalismului românesc, a acestei trăiri într'un destin solidar cu ai tăi, este integral creștină: este înfrățire românească, așa cum ne învață Biserica lui Hristos. Nu există naționalism românesc fără această proiectare simetrică în iubire de români.

Și în orice caz, nu poți face naționalism românesc urând, predicând vrajba între români.

Ani de zile, în ceasurile cele mai disperate în care ar fi trebuit să ne unifice pe toți cel puțin sentimentul tragicei existențe a Patriei, noi ne-am iubit atât de puțin și atât de mult

ne-am detestat, că nu ne mai recunoșteam. Eram înverșunați și desfigurați de patimi. Orgoliile luciferice ne roseseră sufletele, ne contrafăcuseră idealurile, ne încărcaseră credințele și ne devastaseră icoanele, fiindcă pierdusem senzul iubirii naționaliste și abdicasem dela misiunea noastră creștină.

Uram în loc să iubim. Devastam în loc să înfrumusețăm. Dăruim în loc să construim.

Dar acest păcat care ni s'a altoit din împrumuturi nefericite, nu ne-a zdrobit de tot sub apăsările lui.

Neamul nostru își păstrează încă neatinse resorturile spirituale. Destinul, dăruindu-l cu această prezență providențială a Mareșalului, i-a arătat și drumul salvării: întoarcerea sub cupola de lumină ecumenică a Bisericii lui Hristos, regăsirea în legea solidarității noastre originare — în iubirea creștinească de frate, de român.

27 Noemvrie 1941.

TIMPUL ACESTA VIFOROS ESTE AL TINERETULUI

*O privire asupra fenomenului
de înnoire biologică și spiri-
tuală a Europei.*

În spiritele clare și bine orientate asupra liniilor de forțe care se înscriu pe harta revoluționară a noiei Europe nu mai există nicio îndoială și nicio confuzie: timpul acesta viforos și aspru este al tineretului. E un întreg proces de înnoire biologică și spirituală, un val impetuos de viață nouă care inundă ărele continentului. Pretutideni. În Italia fascistă, în Germania național-socialistă, în Spania falangistă, în Portugalia salazariană, în Croația lui Ante Pavelici, în Belgia, în Franța chiar, oriunde ne îndreptăm privirile, peisagiul european ne oferă spectacolul măreț și reconfortant al unei gigantice construcții pe schelele căreia e mobilizată într'o frenetică pasiune creatoare toată tinerețea epocii noastre naționaliste.

Cel care a inaugurat această revoluție înnoitoare ce va rămâne fenomenul dominant al veacului XX, este Benito Mussolini. Iar cel care a impus definitiv noua doctrină și i-a dat o valoare pragmatică și un sens paneuropean, este Fuehrerul Adolf Hitler.

Fascismul și național-socialismul sunt într'adevăr cele două mari coordonate ale unității continentale și constitue însăși axa de cristalizare a ordinii și a stilului nou de viață a umanității de mâine.

Amândouă aceste ideologii sunt rezultate din combustiuinea sufletească a lumii noi, din topirea tuturor contradicțiilor veacului trecut în uriașele furnale ale timpului nostru reformativ. Și amândouă sunt cuceriri ale unei tinereți eroice.

Tinerețea aceasta despre care vorbim — și care este acum în vigoarea fecundă a maturității — își are ca punct de plecare războiul mondial. Nemulțumită de stările hibride, ieșite din dialectica de plumb a tranșeelor, ultragiată de anarhie și sufocată de spiritul iudaic care a luat în primire prin manopere dolosive destinul popoarelor învinse și învingătoare deopotrivă, ea a schimbat ca la un singur semnal șanțul frontului cu baricada frondei. Frondă mai întâiu împotriva liberalismului care vehicula concepțiile vechi materialiste și care camufla sub etichete generoase cel mai feroce

egoism și cea mai perfidă și monstruoasă politică a unui anumit imperialism mondial. Frondă împotriva judaismului parazitar și disolvant. Frondă contra regimurilor democratice care aduceau în calul lor troian germenii anarhizării și ai nimicirii civilizației europene. Frondă, în sfârșit, contra a tot ceea ce ținea de lumea veche și putredă a coruptului secol al XIX-lea.

Chinuită și pasionată de aceleași probleme care se impuneau pretutindeni cu o gravitate și cu o stringență egale, generația postbelică a reacționat pretutindeni la fel. Și astfel Europa care ieșise din război mai frământată și mai pulverizată ca oricând, s'a găsit dintr'odată și aproape pe nesimțite într'un spirit de frondă generală, intrată într'un adânc proces de solidarizare și de unificare psihologică, al cărui element catalizator era noua generație din toate țările.

În Italia mișcarea aceasta de lichidare a tărnelor trecutului s'a numit fascism. În Germania, s'a fixat în catehismul național-socialist din „Mein Kampf”.

Concomitent cu reacțiunea din cele două țări — care anulau categorisrile false ale păcii dela Versailles de învinși și învingători — în România lua naștere la 1922 spontan și aproape fără nicio cunoștință de fenomenul european, aceeași mișcare naționalistă cu ace-

leași simptome și cu aceleași obiective : o mișcare antisemită, anti-democratică, anticomunistă, dar totodată pozitivă, creatoare de noi criterii morale, ancorată în tradițiile naționale și dăruită în jertfă dorului de înălțare a Patriei și de reconstrucție a unei lumi mai drepte și mai bune.

Luptele pe care le-a dus această generație cu destin prometeic, martiriul, abnegația, înmăna ei nebunie de a crede în viziuni caricaturate și condamnate de întreaga mentalitate a epocii, tot acest patos eroic al unor iluminați protestatari, constituie patrimoniul moral și exclusiv al mișcării naționaliste pornită la 1922 instinctiv și sub cele mai aventuroase auspicii.

E inutil să mai facem acum apologia acestei mișcări. Etapele ei sunt definitiv intrate în capitole de istorie. Postulatele sale sunt în ceasul acesta criterii de stat, legi și directive forme pentru prezentul și viitorul Neamului nostru. Iar generația care a deslănțuit-o este o mare realitate românească. Din ea pleacă pentru noi premisele ordinei noi pe care o făurește astăzi pe front Mareșalul.

28 Noembrie 1941.

LA CONGRESUL PACTULUI ANTICOMINTERN

*Suntem pretutindeni prezenți
în rândurile fruntașe ale Europei
noi.*

Congresul statelor din pactul anticomintern s'a încheiat cu un succes desăvârșit.

Frontul împotriva tiraniei anglo-bolșevice cuprinde acum o vastă coaliție de popoare care și-au legat destinul de cauza sfântă a acestui mare războiu din Răsărit, și unitatea lui morală încheagă însăși unitatea de conștiință a Europei și a lumii noi. Dela Berlin la Tokio și la Nanking, din toate punctele cardinale ale Europei până în Extremul Orient, se ridică un formidabil dig de civilizație și de forță ce mobilizează într-o singură voință sute de milioane de oameni și uriașe spații continentale care se refuză anarhiei, distrugerii, morții.

Temeliile ordinei noi cresc colosale din spiritul constructiv al războiului sub arcul de

triumf al epopeei care se zidește din aliaj de sânge și de fier pe frontul din Rusia.

Este un caz unic în istorie când din dimensiunile unei bătălii de distrugere se înalță, simultan cu victoria, structura precisă a păcii, construcția nouă a lumii care abea la sfârșitul dramei dacă începe să apară, în mod normal.

Sunt și războaie infertile, cum a fost cel de acum un sfert de veac din sângele căruia n'a răsărit nimic. Dar războiul acesta este al luminii și al ordinei. Și pe măsură ce el spulberă haosul, se desăvârșește în urmă-i creația.

România care s'a integrat prin apariția providențială a Mareșalului Antonescu în conștiința timpului nou și în efortul european, a avut fericirea să ia parte din prima clipă la acest proces zămisitor de destine noi și, umăr la umăr cu bravele armate ale Fuehrerului, să lupte pentru salvarea civilizației împotriva celui mai monstruos și mai înverșunat dușman al omenirii.

Participarea voluntară a României alături de Marele Reich la cruciada antibolșevică depășește astfel sensul unui act de egoism național, capătă semnificația unei generoase și înțelepte jertfiri pentru cauza generală a umanității.

Prezența ei fruntașe la istoricul congres anti-comintern unde s'au statornicit legile de viață

ale viitorului, pe această linie de înaltă onoare se situează.

Neamul Românesc pășește cu fruntea sus, cu tâmpilele încununate de lauri peste pragul unui veac nou.

Priviți în urmă. Unde, în ce beciu de sub-istorie zăcea România acum doi ani, acum un an ?

2 Decembrie 1941.

PATRIA TRĂEȘTE PRIN EL

Popoarele se înalță sau decăd, trăesc sau mor în istorie prin conducătorii lor.

Anul trecut Mareșalul nu și-a serbat ziua numelui. Tăcut și trist — trist mai ales — în inima lui sângerau toate sfâșierile Românilor și nu mai găsea niciun accent de bucurie intimă pentru luminoasele popasuri familiare. Sever cu el însuși Conducătorul Statului a rămas în ziua aceea ca de obicei în bivuac. Să mediteze. Să scruteze crugul anului pe care îl presimțea plin de vâltori și de măreție. Să se confrunte cu istoria și să asculte mai atent svâcnetul Țării.

A trecut de atunci viscolul unei ierni grele prin tâmpilele Mareșalului. O iarnă dramatică. A venit apoi marea înfiorare a războiului. Și-a luat lada de campanie și a plecat pe front la cea dintâi chemare a goarnei: comandantul de oști se întorcea la uneltele lui. Obsedat de ideea răzbunării celei mai dureroase umilinti

și de gândul desrobirii pământurilor românești, cine știe dacă în furtunile care-i frământau sufletul nu era și hotărîrea ultimă de a însemna cu viața lui de ostaș drumurile cutezătoare ale destinului românesc!

Zi de zi și noapte de noapte a stat ca un Hanibal între soldați, a dat piept cu moartea și s'a întors încărcat de glorie restituind Patriei hotarele din răsărit și onoarea cu asupra de măsură.

Dar calea triumfului — Țara toată o știe — a însemnat pentru Dezrobitor înnoirea legămintelor dela început, — toate. Și gândul lui tăcut prefigurează acum sfârșitul epopeii naționale care trebuie să încununeze jertfele Neamului.

De aceea, cu respect și cu nemăsurată iubire Românii de pretutindeni trimit astăzi Marelui Ostaș urări fierbinți de viață lungă, de fericire, de noroc. Fiindcă viața, fericirea și norocul lui sunt bunuri ale Patriei.

9 Ianuarie 1942.

ACOLADA ONOAREI

Prietenile popoarelor ca și ale indivizilor se verifică numai în aprigele încercări ale destinului.

Când am pornit alături de invincibilele divizii ale Fuehrerului acest războiu care trebuia să ne poarte ca o răzbunare a destinului până în inima viscolită de anarhie a Rusiei, gândul nostru a alergat către zările polare ale Finlandei.

Epopeea neasemuită a acestei țări, pe care lumea întreagă a învățat a o cunoaște și a o iubi din gestul cutezător al Mareșalului Mannerheim de a înfrunța singur urgia sovietică, era pentru noi o lecție reconfortantă și un mare îndemn. Ca și noi, Finlandezii primiseră lupta cu un an și ceva mai înainte, cu conștiința limpede a drepturilor încălcate. Ca și noi, nu mulți la număr, soldații din țara kalevalei se bătuseră cu monstrul moscovit pentru onoarea Patriei și pentru salvarea civilizației. Și în

clipa când Conducătorul nostru scotea sabia ca să taie traectorie nouă istoriei românești, în dimineața aceea de 22 Iunie 1941, simțirea electrizată a Nației a cuprins într-o fulgerare drama eroică a nordurilor finlandeze. Nimeni, afară poate de geniul clarvăzător al Generalului Ion Antonescu, nimeni nu știa care va fi sfârșitul sublimei aventuri. S'ar fi putut foarte bine să ieșim sdrobiți, dar clipa imnicei noastre încumetări nu reținea decât frumusețea morală a tensiunii eroice care ne stăpânea conștiința. Trebuia să izbim vrăjmașul. Trebuia să răzbunăm o istorie întreagă de ticăloase umilinți și de trădări. Trebuia să scriem, chiar cu prețul unor sângeri gratuite, pagini de onoare românească în cronica lumii. Restul aproape că nici nu mai interesa în ceasul acela care spargea zăvoarele potrivniciei. Putea să se întâmple orice — memoria veacurilor avea să ne cante epopeea de biruitori, de eroi ai spiritului, legendele popoarelor aveau să se populeze cu zeii pământurilor noastre și cu vulturii piscurilor carpatice. Finlandezii fuseseră doar și ei siliți să pună un punct tragic traectoriei lor eroice, însă admirația umanității găsea claviaturi și accente mereu noi ca să le cante fapta legendară, poemul alb înrămat în chenar de sânge.

Peste țara lor ard de atunci neconținut vâlvătăile miracolului.

Aceasta a fost reconfortanta lecție care coborise în sufletele Românilor de sub geana violetă a Cercului Polar!

Dar D-zeu a vrut ca iureșul vitejilor noștri să fie sfințit de bucuria luptei spornice și tamplele albe ale Mareșalului Dezrobitor să fie incinse cu coroana de lauri a victoriei și a nemuririi.

Din salt în salt, batalioanele românești au ajuns până dincolo de Nipru și până în Crimeea. Faima lor scrie acum pagini glorioase în toate cărțile umanității. Numele Mareșalului aleargă peste imaginația popoarelor ca un refren de baladă universală.

Am biruit. Fuehrerul a prins la gâtul Eroului Colanul de Cavaler al Crucii de Fier. Și acum Finlanda epopeică îi oferă Marea Cruce cu spade a ordinului „Trandafirul Alb”, iar Mareșalul Mannerheim îi trimite, ca dela legendă la legendă, mesagiul admirației lui nețărmarite. Efigiile acestor doi gigantici ai strategiei războinice se privesc pe fața aceleiași medalii istorice. „Trandafirul Alb” simbolizează conștientizarea eroismului finlandez și românesc, unirea popoarelor noastre în tulpina aceluiasi destin.

Finlanda și România, dela cele două flancuri ale frontului anti-bolșevic, își dau prin Eroii lor acolada veșniciei și a onoarei.

4 Februarie 1942.

OPERA MAREȘALULUI ÎN JUDECATA STRĂINĂȚII

*„Mulțumiți Providenței că
v'a dat la timp un mântuitor”.*

Străinătatea este de multe ori mai dreaptă decât noi în judecarea stărilor și oamenilor din Țara noastră. Ea are o perspectivă mai largă și criterii mai obiective când apreciază fenomenele românești și când vrea, bine înțeles, să le vadă nedifortate de lentilele vreunei propagande vrăjmașe.

Pe urmă are și o foarte bună memorie: nu uită niciodată să compare trecutul — mai ales trecutul apropiat — cu prezentul. Noi care suntem în miezul lucrurilor uităm mai repede. Uităm, de pildă, că exact cu un an și jumătate în urmă ne sbăteam în anarhie și în disperare. Că, vlăguiți, mutilați și trădați de un regim inconștient, ne scufundam în subistorie.

Poate am uitat chiar și cine ne-a salvat... Străinătatea însă ține minte foarte bine. În

ochii ei, când vorbește despre noi, apar totdeauna două Români distincte: una care a murit la 5 Septembrie 1940 și alta care a ieșit din voința și din fapta miraculoasă a Mareșalului Antonescu. Una tristă și odioasă. Alta fecundă și eroică.

Pretutindeni te întâmpină refrenul aceleiași observații: „Ați fost salvați de Providență prin brațul de fier al Mareșalului Antonescu!

Mulțumiți Providenței că v'a dat la timp un mântuitor" !

Și figura Mareșalului este nimbată de aura mitului și numele lui de ample rezonanțe europene se pronunță cu respect, cu admirație, cu invidie uneori. Te simți mândru că ești român și că poți hrăni curiozitatea interlocutorului cu informații noi: Mareșalul nostru e un ascet; Mareșalul nostru stă pe front ca Hanibal în bivuac soldătesc; Mareșalul nostru comunică zilnic cu Țara prin mii de scrisori; Mareșalul nostru lucrează 20 de ore pe zi...

Unul din acești străini, ziaristul Giovanni Terranova, cu care am vorbit frumoase seri în șir pe străzile Romei despre Mareșal, a venit toamna trecută să-l vadă și să-i cunoască opera. Mi-a mărturisit emoționat că niciodată în cariera sa de gazetar n'a fost mai încurcat ca în clipa când a apărut în fața lui, statuar, Conducătorul Statului Român, la Preșidenție: „Era o apariție turburătoare și aproape n'am

știut ce să fac, fiindcă niciodată nu mă confruntasem până atunci cu o legendă!"...

Giovanni Terranova s'a întors în Italia și a scos o splendidă carte despre revoluția Mareșalului — „Romania in marcia" (România în marș). Este în ea o pledoarie pasionantă pentru destinul nostru latin și pentru îndrituirile istorice ale României, dar este mai ales o minunată frescă a revoluției naționaliste parcursă de Țara noastră sub dragonul unui Erou și sub semnul genialității.

Inamorat de noul peisagiu românesc gazetarul fascist va veni în curând din nou la București pentru a-și aduna material pentru al doilea volum.

Iată cum ne privește și cum înțelege străinătatea marele efort creator al Mareșalului Antonescu.

Faptul acesta nu spune, oare, nimic scepticilor dela cafenea?

5 Februarie 1942.

GARANȚIA VIITORULUI ROMÂNIEI

Izolată și prăbușită în 1940, România din 1942 este aliata în onoare, în jertfă și în dreptate a Germaniei Mari. Un miracol săvârșit de voința și de geniul Omului Nou al Destinului Românesc.

Intrevederea Hitler-Antonescu a prilejuit zilele acestea noi comentarii, noi recunoașteri și noi elogii la adresa Țării noastre. Presa germană și ecourile venite din Reich continuă să vorbească în modul cel mai cordial despre România, iar aprecierile și sentimentele de grațitudine față de exemplaritatea alianței româno-germane s'au transformat, acolo la Berlin, într-o dreaptă sărbătorire a Mareșalului și Conducătorului nostru.

Intre Germania și România nu sunt numai strânse raporturi militare, economice și politice dela stat la stat, ci e și o adâncă simpatie dela popor la popor și o adevărată comunitate de destine care se realizează pe front și care

este exprimată și garantată în prietenia sinceră a celor doi șefi ai noștri.

Aprecierea și încrederea reciprocă a acestor doi soldați și geniali oameni ai Europei noi se traduce într-o fecundă și armonioasă colaborare de războiu și într-o durabilă construcție de pace. Ordinea de mâine, pentru noi și pentru întreg acest spațiu european, din lealitatea lor crește.

România face totul ca forțele Axei să biruie și să impue lumii victoria dreptății. Participarea ei la războiul din Răsărit nu este simbolică, ci efectivă, continuă, jertfelnică. De opt luni soldații români se bat, mor și înving pentru aceleași sacre idealuri naționale și europene, întocmai ca bravele divizii de fier ale Fuehrerului.

„O fraternitate de arme de neînfrânt” s'a adâncit între națiunile noastre, subliniază comunicatul oficial german publicat în urma vizitei Conducătorului României la Marele Cartier General al Șefului Reichului național-socialist.

Hotărât, acesta este un mare adevăr, dar și o măgulitoare și semnificativă recunoaștere a contribuției românești în purtarea războiului actual. Dreaptă și cinstită, Germania aliată și prietenă mărturisește în fața lumii întregi și a Istoriei că Mareșalul Antonescu, armata și

poporul lui s'au învrednicit de cele mai înalte elogii și de cel mai bun viitor.

Viitorul acesta crește din grele sacrificii și din credință. Noi îl așteptăm pentru împlinirile noastre istorice și pentru funcția europeană a unei Români unitare și tari.

În extrem de interesantul său cuvânt de mulțumire către Mareșal, d. președinte al Consiliului de Miniștri, profesor Mihai Antonescu, a sintetizat minunat acest viitor care nu e numai o speranță tonificatoare, ci o certitudine morală și politică. El e într'adevăr în concepția noastră nu numai o constatare de drepturi naționale absolute, ci o necesitate funcțională europeană, o dimensiune a noiei ordini de mâine, a civilizației și a păcii în care zidim cel mai curat cuget și cele mai prețioase vieți românești.

Deaceea ziua marei dreptăți despre care vorbește ca un iluminat profesorul Antonescu și pe care noi, Români, o întrevădem toți ca pe o aureolă a acestor dramatice încordări de azi ale Conducătorului Dezrobitor și ale soldaților noștri, va însemna însăși regăsirea Europei în ierarhia și arhitectura ei morală.

Știm că atunci când va sosi ceasul, ziua aceea, vor cădea toate strâmbetele criterii și toate legile care au contrafăcut geografia lumii.

Poporul Român nu are nicio îndoială în privința aceasta.

Recunoscător față de Marele Fuehrer al Europei și impresionat de caldele cuvinte cu care presa germană omagiază prezența României în procesul de lămurire a formelor epocii noastre, el merge înainte unit și decis, jurând pe numele de erou al Mareșalului întregitor de Țară.

18 Februarie 1942.

VINE PRIMĂVARA PE FRONT

*Ultima nădejde a coaliției
anglo-bolșevice — Iarna — a
murit !*

Nu mai este mult până la deslănțuirea mării și decisivei ofensive de pe frontul oriental. Iarna și-a subțiat asprimile și soarele solstițiului de primăvară deschide iarăși drumurile înghețate ale Rusiei. Anotimpul cald urcă din ierburi pe muchiile colinelor, pe pripoarele munților Crimeii, cuprinde ușor întinsurile netede ale stepei și macină temeinic ghețurile din tundre ale Nordului. Pământul își va desface din nou drumurile și defensiva de poziție va fi schimbată cu bătăliile ofensivelor fulgerătoare, care fac stilul războiului de mișcare și secretul atâtor epopeice biruințe germane. Formidabilul clește al diviziilor de fier va intra astfel din nou în funcțiune. Iarăși vor porni în valuri atacurile bombardierelor „Stuka”. Iarăși va apuca drumul pribegiei Stalin. Dar acesta va fi drumul dezastrului bolșevic, total și

definitiv. Și într'o bună zi analogiile aventurii napoleoniene în zăpezile rusești nu vor mai fi decât niște ridicole regrete ale propagandei engleze, care va găfâi obosită după alte minciuni, după alte stupide legende.

România va participa, în încleștarea care vine, cu eforturi sporite și cu voința nestrămutată de a da vrăjmașului ei secular și al civilizației lovitura de moarte. Ca și în primele nouă luni ale cruciadei, armatele ei vor merge neșovăitoare din iureș în iureș spre fundul Eurasiei. Nu va precupeți nicio jertfă. Leală și hotărâtă, va desăvârși opera istorică, europeană, pe care a chezășuit-o cu onoare și cu voința lui eroică Salvatorul Patriei, Mareșalul.

Cu conștiința clară a obligațiilor și a îndreptățirilor sale care nu cunosc teigheaua meschină a tocmelilor, Poporul Român consideră ca o înaltă și semnificativă favoare a Proviđenței faptul că se găsește unit în sacrificiile aceuiași front și pentru aceiași cauză măreață cu Germania Führerului.

Este aci mai mult decât o alianță : e o fuziune de destin. De aceea, sensibil la orice gest al gloriosului său aliat, el vibrează sincer oridecâteori cuvintele sobre ale Fuehrerului vin și măsoară în drepte recunoașteri valoarea și ierarhia jertfelor pentru zidirea Europei viitoare. Când vede, de pildă, ca în versiunea ofi-

cială a discursului ținut de Adolf Hitler la sărbătorirea a nouă ani dela înființarea partidului național-socialist, numele României citat în fruntea țărilor aliate pe frontul de Est, el simte dreapta măsură a istoriei și e gata să o întoarcă oricând cu spor de credință și cu noi elanuri de suflet și de faptă în beneficiul luptei comune. Aceasta nu înseamnă orgoliu. Înseamnă că Românii cred în criteriile morale ale războiului pe care îl duc și în ethosul ordinei noi pentru care s'au alăturat definitiv Axei.

Primăvara aceasta va dovedi tuturor, dacă mai e nevoie, că România a înțeles mai bine decât oricine marile comandamente europene și gândul genialului Fuehrer.

Primăvara aceasta deschide pagini superbe de epopee europeană și românească, deopotrivă.

1 Martie 1942.

OPERA NAȚIONALĂ A CONSILIULUI DE PATRONAJ

Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale, ieșit din asprele cerințe ale războiului, este încă unul din puternicele instrumente de realizare a solidarității noastre naționale.

În prezența bunei noastre Regine care se apleacă zilnic duioasă și ocrotitoare peste suferințele Țării, Guvernul a adus mulțumiri și elogi Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale pentru activitatea sa extraordinară pusă cu atâta devoțiune în slujba Patriei.

Desprins o clipă din sbuciumatul atelier de gând dela Președinție, unde zi de zi și noapte de noapte lângă bivuacul Mareșalului făuritor de istorie rezolvă stufoasele probleme ale Statului și despică zări noi României sub cerul european, d. Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a ținut să sublinieze rolul femeii române în opera națională, în efortul războinic și în asistența socială de un an, — anul

cele mai dramatice și al celei mai binecuvântate încordări a voinței noastre naționale.

Cuvinte de recunoștință și de dreaptă prețuire au măsurat munca grea a Consiliului de Patronaj și a doamnei Maria Mareșal Antonescu. Dar nu simple cuvinte convenționale rostite la o împrejurare festivă, ci vibrante și reale accente de gratitudine îndreptate din toate inimile românești, prin conștiința și sensibilitatea omului de Stat care diagramează reacțiunile și rezonanțele morale ale unui neam, către vrednicia și nobila înțelegere a femeii române.

Consiliul de Patronaj este o a doua armată a Țării. Intemeiată din râvna creatoare a tovarăsei de sbucium a Conducătorului, această organizație a izbutit să mobilizeze în scurt timp întreg sufletul Neamului și să toarne în faptă solidară tot sporul generozității lui tradiționale.

Ajutorul Soldatului, Ajutorul de Iarnă, ajutorarea spitalelor și întemeierea unor sanatorii proprii, operele de asistență a copilului, organizarea căminelor și cantinelor ca și a acelor minunate ateliere de confecțiuni, iată atâtea trainice și cuprinzătoare realizări ale acestei instituții peste care veghează truda tăcută a Doamnei Antonescu. Câtă grije și câtă iubire românească au pornit de aci către copiii și nevoiașii din Țară și către arma-

tele noastre care luptă și biruie în stepele vrăjmașului pentru onoarea și pentru dăinuirea Patriei!

Adevărată lucrare de zidire sufletească ridicată pe temelii de faptă într-o tăcere religioasă și fecundă. Niciun cuvânt trufaș, nicio sgomotoasă afirmare de merite personale: aci se muncește. Cu pasiune. Cu credință. Cu o elegantă discreție.

Când se va putea scrie în liniște istoria acestei febrile perioade de reconstrucție națională și când se va putea cunoaște contribuția exactă a româncelor la marele efort de împlinire a dreptății rasei noastre, abia atunci vom afla câtă strădanie, ce uriașă activitate a desfășurat acest Consiliu de Patronaj al Operei Sociale ca să sprijine gândul măreț și cutezător al Mareșalului.

Gândiți-vă că într-o vreme când vraștea și confuziile trecutului au impus suspendarea oricărei acțiuni politice și concentrarea guvernului într-un atelier de muncă departe de vuetul arenei publice, singurul contact al regimului cu Țara vie a fost acest instrument de colectare a generozității populare, Consiliul de Patronaj. Mergând din casă în casă, solicitând conștiința fiecăruia dintre noi, misionarii acestei asociații naționale au plebiscitat în fond sufletul românesc și l-au ținut mereu în încordare și în comunicație cu idealurile, cu

problemele permanente ale Statului. Solicitarea lor n'a fost decât chemarea la conștiința comunitară, la unitate morală prin jertfă a tuturor Românilor din toate categoriile sociale. S'a stabilit astfel pe nesimțite un contact activ și binefăcător între Conducător și popor, un contact care pune (și pune încă atât de frumos) accentul numai pe ceea ce trebuie să ne facă să ne unească. Fără virusul politic, fără ațătare, fără demagogie, fără patimă, fără ură.

Oare, această plebiscitare a ofrandelor care pornesc din dragostea Țării către soldații de pe front și care toarnă sensibilitatea națională într'un bloc de conștiință românească, nu înseamnă ea realizarea celei mai perfecte formule totalitare?

Iată grandioasa operă a femeilor române, a iubirii de neam, săvârșită în celulele unei organizații prezidată de silueta albă și sfioasă a Doamnei Maria Mareșal Antonescu și care se intitulează, fără sonorități patriotarde și fără eșarfe tricolore, simplu „Consiliu de Patronaj al Operelor Sociale”.

3 Martie 1942.

MAREȘALUL VEGHIAZĂ

România dela 5 Septemvrie 1940, cu granițele dărimate și cu sufletul destrămat (clipele acelea tragice nu le vom putea uita niciodată!) părea o țară sfârșită. Ea a plătit cu prețul celor mai mari suferințe greșelile și crimele unei politici iresponsabile de douăzeci de ani. Dar până la urmă s'a întâmplat miracolul regăsirii de sine și rezervele morale ale Neamului Românesc s'au adunat ca într'un focar în mitul salvator al Omului Nou, care s'a liberat de sub zăvoarele temniței și a luat asupra-și răspunderea mântuirii unei Țări căzută în fundul prăpastiei.

6 Septemvrie 1940. De atunci gândurile și credințele Salvatorului ard — torță nestinsă — luminând culmile de viață și de ideal ale unui popor întors dela moarte.

În acest prea târziu ceas de noapte, Mareșalul veghează. Singur în cancelaria dela Preșidenție, își aliniază gândurile pe conturul Ro-

mâniei și zidește din tăceri temelii noi Patriei.

Privirile lui dure ca diamantul taie prin feastră tranșee de lumină, dincolo, în besna de afară. Acolo, sub măgurile de întuneric ale iernii, e Țara geruită. Cugetul Mareșalului o adună într'un punct din noapte. Noaptea aceasta în care el citește destinul, e necunoscutul, e viitorul, e spațiul nediferențiat și inform al lumii de mâine. Acum e ceasul zodiilor. O mână demiurgică îi va prinde limitele fluide ca într'un căuș cosmic și o va turna în retorte și'n furnalele istoriei. El stă treaz peste mistere. E prezent în marele proces al Facerii și voința lui inflexibilă modelează reliefuri și încovoae cercuri de fulger pentru formele noi ale României care vine. Inima lui uriașe ca un Parâng stă de vorbă cu durată fără început și fără de sfârșit a Neamului. Ochii lui văd umbrele eroilor defilând sub cruci și sub căști pe sub Arcul de Triumf al veșniciei românești. Urechile lui aud marșurile surde ale generațiilor care vin, care urcă în gorunul rasei ca sevele primăverii. Și umerii lui cresc, cresc gigantici și se prefac în grinzi masive, se pietrifică, sprijinind timpul și dimensiunile noi care se boltesc dealargul pământului dacic.

Mareșalul Antonescu veghează și în tâmpilele lui trec ca printr'un voltaj de înaltă frec-

vență toate durerile, toate suspinele, toate nădejtile și vrerile noastre.

Noaptea aceasta e încă una din lungile și-ruri de nopți, în care el face de sentinelă peste somnul vămuit de spasmuri și fulgerat de pajuri de lumină al milioaneilor de Români!

De aproape un ceas gândesc la frământările lui și privesc fotografia aceasta publicată ieri în ziare: Mareșalul la Marele Cartier General al Fuehrerului. Inconjurat cu admirație de generalii bravei armate a Reichului, el are în față o hartă a Europei. Transfigurat, vorbește. Pumnul drept strânge energic încleștarea unei argumentări de fier. În ochi i se adună viziuni. Sub fruntea spațioasă sprâncenele înalță liniile ferme ale unei voințe în plină deslănțuire.

În stânga, tăcut, ascultând, gânditor, cu privirile peste hartă, stă Fuehrerul. Doi soldați. Doi prieteni, două piscuri ale istoriei stau față în față și judecă. Ce va fi expunând Mareșalul nostru în această clipă de gravă, de strivitoare emoție Căpeteniei supreme a oștilor germane, comunicatul nu ne destăinuiește.

Noi însă înțelegem, știm, simțim totul. Auzim chiar timbrul metalic al vocii lui, căci fotografia va vorbi încontinuu istoriei și are un limbaj al cărui cifru îl cunoaștem bine acum — e în inimile noastre. Conversația din îndepărtatele zăpezi ale frontului nu mai are astfel

niciun secret : toți Românii o știu pe de rost, fiindcă în clipa aceea eram cu toții — de pretutindeni — acolo, rezumați în voința, în lealitatea, în viziunile Conducătorului — INTREGI, proiectați peste veacuri, pentru totdeauna alături de Germania.

În acest prea târziu ceas din noapte imaginea din instantaneul de pe front s'a desprins din clișeul ziarului și veghează în bivuacul dela Preșidenție, cu privirile aspre, cu pumnul încleștat, cu gândurile aliniate pe conturul de foc al României.

Ii aud pașii de soldat bătând cadențele grele ale istoriei...

25 Februarie 1942.

CUPRINSUL

	Pag.
<i>În loc de prefață</i>	7
Mitul Salvatorului	9
În confuziile anului 1938	19
Salvatorul	24
Tinere, vino lângă dragonul Generalului	26
Țara, Conducătorul, tineretul	29
Peste vâltoarea patimilor	33
Față în față cu Țara	37
Mărturisirea conștiinței naționale	42
Mergem în cadența timpului nou	47
Da !	50
Polarizare morală	52
Mareșalul Göring, prietenul României naționaliste	55
Altarul familiei	58
Zece Mai 1941	62
Elogiul onoarei	64
Cei ce au uitat zilele acelea	68
Unirea, condiția mântuirii noastre	71
Robul Neamului său	75
La München s'a deschis un nou capitol de istorie	78
Prevestirea războiului	82
22 Iunie 1941	85
Sensul sfântului nostru război	89
Noi în conștiința timpului european	93

	Pag.
Organizarea biruinței	99
În tradiția eroică a lui Ștefan Vodă	104
Europa va umple spațiul rusesc	109
Basarabia și Bucovina în noua organizare românească	113
Misiunea Bisericii românești în Răsărit	121
Semnificația morală a alianței româno-germane.	124
Sub zidurile Odesei	129
Ascultați trâmbițele victoriei !	132
Revizuirea ordinii agrare românești	135
Zâmbea Iisus	140
Mareșalul duce de mână îngerii orfani ai Țării.	143
Pe linia naționalismului eminescian	147
Sensul plebiscitului dela 9 Noemvrie	151
Defilarea Eroilor dela Odesa	154
Marele modest	157
O nouă verificare de conștiință	160
Revoluția națională a Mareșalului	163
Suntem bastionul ordinii europene în Răsărit	167
Legea solidarității noastre	170
Timpul acesta viforos este al tineretului	173
La congresul pactului anticomintern	177
Patria trăiește prin el	180
Acolada onoarei	182
Opera Mareșalului în judecata străinătății	185
Garanția viitorului României	188
Vine primăvara pe front	192
Opera națională a consiliului de patronaj	195
Mareșalul veghează	199

CUGETAREA — GEORGESCU DELAFRAS

AUTORI ROMÂNI

Lucian Predescu	ENCICLOPEDIA CUGETAREA
Gabriel Bălănescu	Avram Iancu
Traian Brăileanu	Teoria Comunității
	Omenești
I. Busuioceanu	Ethos
Gh. Buznea	Povestea [Eminescu]
M. Celarianu	Diamant verde
Paul Constant	Iancu Jianu
Arm. Constantinescu	Cer și destin Ed. II
Nichifor Crainic	Puncte card. în haos
—	Ortodoxie și etnocrație
—	Nostalgia Paradisului
—	Țara de peste veac
—	Germania și Italia
Ov. Densuszianu	Stăpânul
Delavrancea	Trubadurul
—	Sultânica
Ilariu Dobridor	Cum au disolvat evrei
	cultura europeană
V. Eftimiu	Focuri pe Bărăgan
Mircea Eliade	India
—	Șantier
—	Maitreyi
—	Nuntă în Cer
M. Eminescu	Poezii postume
—	Opera politică
P. Georgescu-Delafras	Tari și slabi
—	Cum am cucerit viața
—	Intărirea și ridicarea
—	neamului
—	Problema evrească
—	Omul de mâine
Octavian Goga	Poezii
George Gregorian	Două fete dintr'un neam
Constantin Giurescu	Din Trecut
N. I. Herescu	Caete Clasice
B. Jerdan	Invățătorii
—	Caragiale
—	Decebal
Al. Lascarov-	Mamina
Moldovanu	Andrei Pătrașcu
—	Tătușu
—	Drumuri...
—	Cruce și naționalism
—	Biserica năruită
—	De vorbă cu săteni...
—	Furnica
—	Alte flori creștine
C. Manolache	Scrisori de Război
—	Petru Cercel
—	Iulia Hașdeu
Mihail Manoilescu	Maioreasa
	Rostul și Destinul
Il. I. Mirea	Burgheziei Românești
	Invențiuni și desco-
	periri
I. D. Marin	Pedagogia lui Creangă
Theodor Martas	D'Annunzio
—	Eroii aerului
S. Mehedinți	Poporul
—	Școala Muncii
—	Trilogii
G. Niculescu-Basu	Creștinismul românesc
	Amintiri

N. Papatanasiu
Victor Ion Popa

Cezar Petrescu

—

—

—

—

—

—

—

—

Corneliu Popp

Marta Rădulescu-Moga

Neagu Rădulescu

Liviu Rebreanu

—

—

Nicolae Roșu

—

Mikail Sadoveanu

Damian Stănoiu

—

—

Eug. Sperantia

—

Dem. Teodorescu

Catarge
Velerim și Veler
Doamne

Scrisorile unui răzeș

Intunecare

La Paradis General

Dramul cu Plopi

Oraș patriarhal

Fram

1907, vol. I și II

Cheia Visurilor

Apostol

Pif-Paf-Puf

Eu și statuia mea

Streinu

Turnul Babel Ed. IV

Crăișorul Horia

Ciuleandra

Adam și Eva

Dialectica

naționalismului

Istorisiri de vânătoare

O partidă de poker

Căsătorie de probă

București-Sinaia

„Papillons” de

Schumann

Fobul

AUTORI STRĂINI

Lucio d'Ambra

—

A. Beltramelli

Mgr. Bougaud

—

Cervantes

William Crookes

Alba de Căspedez

Charles Dickens

Orrin E. Dunlap Jr.

F. M. Dostoievski

A. Dumas

—

F.-W. Foerster

Homer

Victor Hugo

—

A. de Lamartine

Gavard-Périer

Benito Mussolini

Alessandro Manzoni

Giovanni Papini

—

H. Sienkiewicz

—

—

W. M. Thackeray

Karl Tschuppik

Mark Twain

—

Iosef M. Wehner

Emile Zola

Meseria de sor

Profesiunea de soție

Mussolini

De Evangeliis

Isus Christos

Don Quijote, 2 vol.

Nemurirea sufletului

Nimeni nu se mai

întoarce

Pikwick, 2 vol.

Marconi

Crimă și Pedepsă

După douăzeci de ani

Regina Margot

Școala și Caracterul

Odisea

Notre Dame de Paris

Mizerabilii, 4 vol.

Cicerone

Livingston

Jurnal din război

Logodnicii

Vieța lui Isus

Martorii Patinilor

Ono Mad

Prin foc și sabie

Potopul

Pan Wolodowski

Bălciul deșertăciunilor

Maria Tereza

Tom Sawyer

Aventurile lui Huck

Finn

Sruensee

Bsetia umană

PREȚUL LEI 100